

ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ

EK HOR NAVA SAAL

ਨਾਵਲ

ਨਿਰੰਜਨ ਤਸਨੀਮ

ਵਿਸ਼ਾ-ਸੂਚੀ

	ਪੰਨਾ
ਕਾਂਡ ਇੱਕ — ਸਵੇਰ	5—40
ਕਾਂਡ ਦੋ — ਦੁਪਹਿਰ	41—65
ਕਾਂਡ ਤਿੰਨ — ਸ਼ਾਮ	66—108

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਪ੍ਰੋ. ਨਰਿੰਜਨ ਤਸਨੀਮ ਦਾ ਜਨਮ ਪਹਿਲੀ ਮਈ, 1929 ਈ. ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਨਕੇ-ਘਰ ਤਰਨਤਾਰਨ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਤਾ ਵਤੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਸ. ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੱਦੀ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਐੱਮ. ਏ. ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਪਾਸ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰੋ. ਤਸਨੀਮ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਲੈਕਚਰਾਰ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ 1987 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੀ. ਐਚ. ਜੀ. ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਗੁਰੂਸਰ ਸਧਾਰ (ਲੁਧਿਆਣਾ) ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ।

ਪ੍ਰੋ. ਤਸਨੀਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਵਲ 'ਪਰਛਾਵੇਂ' 1966 ਈ. ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਸ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਵਲ ਲਿਖੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ- 'ਰੇਤ ਛਲ', 'ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ', 'ਜਦੋਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ', 'ਗਵਾਚੇ ਅਰਥ' ਅਤੇ 'ਤਲਾਸ਼ ਕੋਈ ਸਦੀਵੀ'। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਨਾਵਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਰਸਾਂ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ' 2007 ਈ. ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ। 'ਮੇਰਾ ਅਦਬੀ ਸਫ਼ਰ' ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਹਿਤਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀਵਨੀ ਹੈ।

ਸਾਹਿਤ-ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਹਿਮ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਵਲ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਸੰਬੰਧੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅੱਠ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਹਿਤਕ ਘਾਲਣਾ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਨੇਕਾਂ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ 1993 ਵਿੱਚ 'ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਧਾਲੀਵਾਲ ਅਵਾਰਡ', ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ 1995 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 1999 ਵਿੱਚ 'ਗਵਾਚੇ ਅਰਥ' ਨਾਵਲ ਲਈ 'ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਪੁਰਸਕਾਰ' ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ। ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਤਰ-ਪੱਤ੍ਰਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਛਪਦੇ ਆਪਣੇ ਲੇਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਸ ਨਾਵਲ ਦਾ ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ ਦਫਤਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ, ਵਿਸ਼ਾ-
ਮਾਹਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਊਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਲੰਗੜੋਆ ਅਤੇ ਡਾ.
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਿੰਦਰਜੀਤ ਵਾਤਿਸ਼ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਖੇਤਰੀ ਮਾਹਰਾਂ/ਅਧਿਆਪਕਾਂ
ਦਾ ਤਹਿ-ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਬਣਾਉਣ ਲਈ
ਆਏ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ
ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ
(ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਕਾਸ ਕੇਂਦਰ)

ਇਸ ਨਾਵਲ ਬਾਰੇ

ਨਾਵਲ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਾਵਲ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀ ਹੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਪਾਤਰਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੇ ਘੋਲ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿਤਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬਾਹਰ ਏਨਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਜਿੰਨਾ ਕੁਝ ਕਿ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੁਮੇਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਅੱਜ ਦੇ ਨਾਵਲਕਾਰ ਦਾ ਮੰਤਵ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਚਾਈ ਉੱਘੜ ਕੇ ਉਹਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਏ। ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਈ ਰੰਗ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਕ ਰੰਗ ਸਮੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੰਗ ਨਹੀਂ। ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਹੀ ਨਾਵਲਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਨਾਵਲ, ਨਾਟਕਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਕਵੀ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।

‘ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ’ ਵਿਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬੰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹਦੇ ਮਨ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਹਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਦੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਨਾਵਲ ਬੰਤੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ—ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦੀ। ਇਸ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹਦਾ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਤਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਘੜ ਰਹੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਉਹ ਅਛੋਪਲੇ ਹੀ ਭੂਤ-ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਕਿਸੇ ਯਾਦ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਦੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਭਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹੋ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਝ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਹੀ ਭਾਗ ਹੋ ਨਿੱਬੜਦਾ ਹੈ। ਪਰਤਵੀਂ ਝਾਤ ਅਤੇ ਕਲਪਿਤ ਭਵਿੱਖ ਬੰਤੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪਾਠਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਨਾਵਲ ਪੂਰੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਝਾਕੀ ਵੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੰਝ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਾਜ ਦਾ ਚਲ-ਚੱਤਰ ਸਾਡੀਆਂ

ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਫ਼੍ਰਾਂਸੀਸੀ ਨਾਵਲਕਾਰ ਨੇ ਨਾਵਲ ਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਕੰਢੇ-ਕੰਢੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀਸ਼ਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਇਸ ਨਾਵਲ ਉੱਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਝ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੰਤੋ ਦਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਇਕ ਐਸਾ ਦਰਪਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿੱਤ ਨਵੀਆਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅੰਗਾਂ—ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਢਿਆਂ—ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਬੰਤਾ ਇੱਕ ਪਛੜੀ ਹੋਈ ਜਾਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਤਰਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤਰਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਬੰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਬੰਦੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਬੰਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਕੜਾਂ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰਦਾ। ਉਹ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੱਧਰਾਂ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਉੱਜਲ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਖ਼ਿਆਲ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ—

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਗਰਾਮ ਦੀ, ਅਸਗ਼ਾਹ ਸਾਗਰ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਰਾਮ ਦੀ, ਖੁਰਦਾ ਕਿਨਾਰਾ।

ਇਹ ਨਾਵਲ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਲਗ-ਪਗ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂਜੋ ਸਥਾਨਿਕ ਰੰਗਣ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਂਚਲਿਕਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕੇ ਅਤੇ ਯਥਾਰਥਿਕ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਦਸੰਬਰ, 1974

—ਨਰਿੰਜਨ ਤਸਨੀਮ

ਲੇਖਕ

ਕਾਂਡ-ਇੱਕ

ਸਵੇਰ

ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਜਾਗ ਸਵੇਰੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ 'ਤੇ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਵਜੇ ਮੇਰਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਾਲਕਾ-ਮੇਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ? ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਉੱਥੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਵੇ, ਸਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ! ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਪਰ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੈਂ ਰਜਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਪੇਟ ਲਈ। ਕਿੰਨੀ ਠੰਢ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਤਿਆਂ ਤੋਂ। ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤੀਕ ਧੁੰਦ ਈ ਛਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਕਈਆਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਿਕਲਿਆ ਪਰ ਠੰਢ ਦਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦਾ। ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਬਣੀ ਛਿੜਦੀ ਐ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿੱਘ ਆਉਂਦਾ। ਚੰਗਾ ਚੱਕਰ ਐ ਇਹ ਵੀ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਤਾਂ ਭਲਾ ਗੱਲ ਹੀ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੋਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੇ ਪਹਿਏ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ। ਪਹਿਏ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤਬੀਅਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਪਹੀਆ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ—ਭਾਵੇਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ।

“ਉੱਠ ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਚਾਹ ਬਣਾ,” ਮੈਂ ਲਾਗਲੀ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ।

“ਤੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਮੂੰਹ-ਹੱਥ ਤਾਂ ਧੋ ਲੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਹ ਦੀ ਈ ਲੱਗ ਗਈ ਐ,” ਉਸ ਨੇ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂੰਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਬਗ਼ੈਰ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

“ਮੈਂ ਅੱਜ ‘ਬੈੱਡ-ਟੀ’ ਪੀਣੀ ਐ,” ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਸਕਣੀ ਫੈਲ ਗਈ।

“ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਐ?” ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂੰਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ ਸੀ।

“ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਜਿਹੜੀ ਚਾਹ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਬਿਸਤਰਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀਂਦੇ ਐ, ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਬੈੱਡ-ਟੀ। ਚੱਲ ਉੱਠ, ਪਿਆ ਦੇ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬੈੱਡ-ਟੀ,” ਮੈਂ ਫਿਰ ਨਿੱਸਲ ਹੋ ਗਿਆ।

“ਤੂੰ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਲੋਕ ਐ?” ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ।

“ਚੱਲ ਵੱਡਾ ਲੋਕ ਨਾ ਸਹੀ, ਪਰ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਹ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਏ ਨਾ ਮੇਰਾ। ਨਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵੀ ਐ ਅੱਜ, ਖਾਸ,” ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਮੰਜੀ ਵੱਲ ਪਾਸਾ ਮੋੜ ਲਿਆ।

“ਕੀ ਗੱਲ ਐ ਖਾਸ ਐਹੋ-ਜਿਹੀ?” ਉਹ ਸੱਚੀ-ਮੁੱਚੀ ਕਾਹਲੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ, ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ।

“ਅੱਜ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਾਏ, ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ,” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸ ਈ ਦਿੱਤੀ।

“ਇਹ ਭਲਾ ਕੀ ਖਾਸ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਤਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਵੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ,” ਉਸ ਨੇ ਪਰੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਨੂੰ ਪਾਸਾ ਮੋੜ ਲਿਆ।

“ਕਿੰਨੀ ਕਮਲੀ ਐ ਤਾਰੋ ਵੀ,” ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਧੁੰਦ ਨੂੰ ਚੀਰਦਾ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਠੰਢ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਨਿੱਘ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਨਿੱਘ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ, ਓਨੀ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ।

ਚੱਲ ਬਈ, ਬੰਤਿਆ! ਛੇਤੀ ਕਰ, ਗੱਡੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਊ। ਇਹ ਗੱਡੀ ਘੱਟ ਈ ਕਦੀ ਲੇਟ ਹੁੰਦੀ ਐ। ਪਤਾ ਈ ਨਾ? ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਊ ਤੈਨੂੰ? ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਐ, ਤੈਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਨੂੰ? ਕੀ ਪਤਾ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ? ਐਨੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਪਈ ਹੋਈ ਐ? ਕੌਣ ਰੱਖੇ ਹਿਸਾਬ? ਹਾਂ, ਐਨਾ ਕੁ ਯਾਦ ਐ ਮੈਨੂੰ, ਉਦੋਂ ਹਾਲੇ ਮੇਰੀ ਮੁੱਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫੁੱਟੀ। ਬੜੇ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਐ ਮੁੱਛ ਫੁੱਟੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤਾਂ, ਬੰਤਿਆ! ਹੁਣ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਨਿਆਣੇ ਐ ਘਰ ਵਿੱਚ। ਕਿੰਨੀ ਕਮਲੀ ਐ, ਸਾਡੀ ਤਾਰੋ ਵੀ। ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਖਾਸ ਗੱਲ ਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ। ਚੱਲ ਛੱਡ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ। ਤੂੰ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ। ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ। ਸਵਾਰੀ ਆਪੇ ਆਉਂਗੀ ਰਿਕਸ਼ੇ ਕੋਲ ਚੱਲ ਕੇ—

“ਚੱਲੇਂਗਾ, ਕਟੜਾ ਮੋਤੀ ਰਾਮ?”

“ਬੈਠੋ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ।”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ?”

“ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ, ਦੇ ਦੇਣਾ।”

“ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਲੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਪੈਂਦੈ।”

“ਡੇੜ੍ਹ ਰੁਪਈਆ....”

“ਡੇੜ੍ਹ....? ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ।”

“ਚਲੋ, ਸਵਾ ਦੇ ਦਿਓ।”

“ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ....”

“ਚਲੋ, ਆਓ ਬੈਠੋ....ਤੁਹਾਡੀ ਈ ਬੋਹਣੀ ਕਰਨੀ ਐ।”

ਠੀਕ ਈ ਕਿਹਾ ਏ, ਬੰਤਿਆ, ਸਰਦਾਰ ਹੋਰਾਂ ਨੇ। ਹੱਕ ਤਾਂ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਈ ਐ, ਪਰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ? ਮਹਿੰਗਾਈ ਨੇ ਤਾਂ ਲੱਕ ਈ ਤੋੜ ਛੱਡਐ। ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਕਮਾ ਲਓ, ਕੁਝ ਬਣਦਾ ਈ ਨਹੀਂ। ਚੱਲ, ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ ਉਸਾਰਨੀਆਂ ਨੇ। ਡੰਗ ਸਰਦਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਐ। ਪਰ ਰੋਣਾ ਤਾਂ ਏਸੇ ਗੱਲ ਦੈ, ਕਿ ਡੰਗ ਨੂੰ ਸਰਦਾ—

“ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਆਏ ਓ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ?”

“ਹਾਂ....”

“ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਓ, ਓਥੇ?”

“ਨਹੀਂ, ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ ਜਾਂਦਾ ਵਾਂ, ਓਥੇ।”

“ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ....?”

“ਹਾਂ.... ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੋ ਆਇਆ ਵਾਂ, ਗੱਲ ਈ ਨਹੀਂ ਪਈ ਬਣਦੀ।”

“ਕਿਉ?”

“ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ।”

“ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਓ, ਤੁਸੀਂ?”

“ਬੀ.ਏ. ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਫੇਰ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਟਾਈਪ ਸਿੱਖਦਾ ਰਿਹਾਂ।”

“ਅੱਛਾ ਜੀ !... ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਜਾਉ।”

“ਚੰਗੀ ਛੱਡ ਕੇ ਮਾੜੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।”

“ਫੇਰ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਵਾਲੀ ਮਿਲ ਜਾਉ?”

“ਦੋ-ਢਾਈ ਸੌ ਦੀ, ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਵਾਲੀ?”

ਬੱਸ, ਬੰਤਿਆ, ਏਨੀ ਈ? ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਈ। ਬੀ.ਏ. ਪਾਸ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਏਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤਨਖਾਹ? ਤਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਤੂੰ ਈ ਚੰਗੀ, ਪੰਜਵੀਂ ਫੇਲ੍ਹ।

ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਗੱਲ ਐ ਕਿ ਆਪਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ। ਉਦੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪਰ ਕਰਜ਼ਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਥਾਂਵੇਂ ਹੋਰ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੇਤ-ਮਜ਼ਦੂਰ ਈ ਸੀ ਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਓ, ਕਿਵੇਂ ਲਾਹ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ? ਦੋ ਸਾਲ ਉਹ ਅੰਦਰੇ-ਅੰਦਰ ਘੁਲਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਫੇਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਕਰਜ਼ੇ ਲੱਥ ਗਏ। ਬੇਬੇ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਿਆ। ਪੰਜਵੀਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹਾਲੀ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਈ ਹੋਏ ਸੀ, ਉਦੋਂ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਾਪੂ ਮਰਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਸਤਾ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਫੇਰ ਖੇਤ-ਮਜ਼ਦੂਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਣਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ, ਮੈਂ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਬਾਪੂ ਨੇ ਕਰਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਮੈਨੂੰ? ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਉਮਰ ਸੀ ਮੇਰੀ, ਪਰ ਕੰਮ ਮੈਂ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸਾਂ। ਫੇਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਈ

ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ, ਮੈਂ ਵੀ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋ-ਚਾਰ। ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਮਗਰ ਪੈ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ। ਮੇਰਾ ਵੀ ਦਿਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ। ਅਖੀਰ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸੱਤ-ਅੱਠ ਕੋਹ ਦੀ ਵਿੱਥ ਉੱਤੇ ਈ ਸੀ ਸਾਡਾ ਪਿੰਡ, ਸ਼ਹਿਰੋਂ। ਸ਼ਹਿਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਈ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਪਰ ਰਾਸ ਇਹੀ ਆਇਆ—ਰਿਕਸ਼ੇ ਦਾ ਕੰਮ।

ਇਹ ਕੰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਕੜ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣੀ ਪੈਂਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ। ਚਪੜਾਸੀ ਵੀ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਬੂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ। ਬੂਟ ਵੀ ਪਾਲਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਮੈਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬੂ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬੱਸ ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ, ਸਾਬੂ ਬੜਾ ਕੜਕਿਆ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਦੀ ਦਫ਼ਤਰ ਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਕਰ ਲਵੋ ਜੇ ਕਰਨਾ ਜੇ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਪੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਮੈਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ ਹੋਣਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਪੰਜਵੀਂ ਵਿੱਚ ਈ ਛੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੜ੍ਹਨਾ-ਲਿਖਣਾ। ਸਵੇਰੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜਮਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫੱਟੀ-ਬਸਤਾ ਚੁੱਕੀ ਜਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਈ ਚਿਰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਫੇਰ ਬਦੋ-ਬਦੀ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਹਉਕਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਸਲਾਨਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸਕੂਲੇ ਇੱਕ ਦਿਨ। ਮੇਰੇ ਜਮਾਤੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ। ਵੱਡਾ ਮਾਸਟਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਘੂਰੀ ਵੱਟ ਕੇ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ। ਫੇਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—“ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੀਸਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾ ਦੇ, ਸਾਰੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀਆਂ।” ਮੈਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਪੈਸੇ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ। ਭਾਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਮਤਿਹਾਨ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੈਠਾ, ਮੈਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਨਾ ਦੇਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੌਥੀ ਪਾਸ ਈ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਫੇਲ੍ਹ ਆਂ... ਅਗਲੀ ਜਮਾਤ ਦਾ ਨਾਂ ਤਾਂ ਵੱਜਦਾ ਐ, ਨਾ!

“ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਏਸ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਬਣ ਈ ਜਾਊ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ !”

“ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਸ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਉਂਜ ਇੰਟਰਵਿਊ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਏ।”

“ਬੱਸ, ਫੇਰ ਕੀ ਐ—ਦਿਲ ਨਾ ਛੱਡੋ। ਕੰਮ ਜਦੋਂ ਬਣਨ ਲੱਗਦੈ, ਝੱਟ ਈ ਬਣ ਜਾਂਦੈ।”

“ਅੱਛਾ ਦੇਖੋ... ਬੱਸ, ਰੋਕ ਦੇ ਏਸ ਗਲੀ ਅੱਗੇ।”

“ਠੰਢ ਨੇ ਤਾਂ ਜੀ, ਮੱਤ ਈ ਮਾਰ ਛੱਡੀ ਏ।”

ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਿਐ, ਇਹ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਾਤੀ ਸੁੱਤਾ ਵੀ ਐ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਕੰਬਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੋਲ਼। ਕੋਟ ਦੇ ਕਾਲਰ ਈ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਐ, ਉਤਾਂਹ। ਕਾਲਰਾਂ ਨਾਲ਼ ਵੀ

ਭਲਾ ਕਦੀ ਠੰਢ ਰੁਕੀ ਐ? ਚੱਲ ਛੱਡ, ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਤਾਰੋ ਨੇ ਚਾਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣ ਦਿੱਤੀ। ਉਦੋਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਣ ਨੂੰ? ਅਖੇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਲੋਕ ਐਂ? ਹੋਰ ਕਿਹੋ-ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਐ, ਵੱਡੇ ਲੋਕ?

ਬੱਸ ਇਹੀ ਗੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਦੋ ਜਮਾਤਾਂ ਈ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਐ, ਨਾ! ਪੜ੍ਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਬਹੁਤਾ। ਕਿਸਮਤਾਂ ਵਾਲੇ ਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਐ। ਬੰਦਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਟ੍ਰੋਰ ਈ ਹੋਰ ਹੁੰਦੀ ਐ। ਟ੍ਰੋਰ ਆਪਣੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਹਰੇ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਭਲਾ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੀ? ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਸਾਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਾਟੀਆਂ-ਪਾਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਫੇਰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੀ....“ਸਾਰੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ?” ਉਹਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਹੱਸ ਛੱਡਿਆ, ਹੋਰ ਕਰਦਾ ਵੀ ਕੀ? ਪਰ ਉਹ ਝੱਲੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਈ ਬੈਠ ਗਈ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸਫੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਉਂਗਲੀ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ‘ਐਥੋਂ ਪੜ੍ਹ’ ਮੈਂ ਫਰ-ਫਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਸਫੇ ਉੱਤੇ ਉਂਗਲੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ, ਅਖੀਰ ਆਖਰੀ ਸਫੇ ਉੱਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਥੋਂ ਮਰਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹਾ ਲੈਂਦੀ। ਉਹਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਇਕਦਮ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਫੇਰ ਉਹ ਚਾਈ-ਚਾਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਈ। ਉਹੋ-ਜਿਹੀ ਚਾਹ ਪੀਤਿਆਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਖਾਸਾ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਵੇਲਾ ਹੁੰਦੇ ਕੋਈ, ਏਧਰੋਂ ਆਉਂਦੇ, ਉੱਪਰੋਂ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦੇ। ਚੱਲ ਛੱਡ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਹੁਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ। ਚਾਹ ਪੀਣੀ ਐ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਮਾਰ ਪੈਡਲ। ਰੁਕ ਜਾਣ ਦੇ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਏਸ ਖੋਖੇ ਅੱਗੇ। ਪੂਰਾ ਰੁਪਇਆ ਐ ਜੇਬ ਵਿੱਚ, ਕਰ ਐਸ਼—

“ਚੱਲੋਂਗਾ ਬਈ...?”

“ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਜੇ....?”

“ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ.....”

“ਆਓ, ਬੈਠੋ....”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ....”

“ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ....”

“ਨਹੀਂ, ਅੱਠ ਆਨੇ.....ਰੋਜ਼ ਇਹੀ ਦੇਂਦੇ ਆਂ...”

“ਚਲੋ, ਆਓ ਬੈਠੋ....”

ਚਾਹ ਦਾ ਕੀ ਐ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਐ। ਪਰ ਸਵਾਰੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਮਿਲਦੀ! ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਬੰਤਿਆ, ਦਸ-ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਹੀ ਲੱਗਣਗੇ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ। ਮਿੰਟ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤੇ ਨਾ ਲੱਗਣ ਪਰ ਜ਼ੋਰ ਬਹੁਤ ਲੱਗ ਰਿਹੈ ਰਿਕਸ਼ਾ ਖਿੱਚਣ

ਵਿੱਚ। ਦੋਵੇਂ ਈ ਸਵਾਰੀਆਂ ਵਾਹਵਾ ਭਾਰੀਆਂ ਨੇ। ਅੱਧਿਓਂ ਬਹੁਤੀ ਸੀਟ ਤਾਂ ਜ਼ਨਾਨੀ ਨੇ ਮੱਲੀ ਹੋਈ ਐ ਤੇ ਆਦਮੀ ਅੱਧਾ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਐ ਤੇ ਅੱਧਾ... ਹੱਸਦਾ ਕਿਉਂ ਐ, ਬੰਤਿਆ? ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਲੋਕ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਈ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵੇਖੀ ਐ, ਮੈਂ ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤੁਰਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਐ ਤੇ ਇੰਜ ਸਾਡਾ ਫ਼ੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੈ ਤੇ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ਼ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਲੋਕ ਸਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰਦੇ ਐ—

“ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੋ ਨਾ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ।”

“ਠੀਕ ਆਂ, ਠੀਕ ਆਂ... ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਆਂ, ਮੈਂ।”

“ਕਿੰਨੀ ਹੌਲੀ ਚਲਾਂਦਾ ਏ, ਰਿਕਸ਼ਾ !”

“ਕੀ ਕਰੋ, ਤੂੰ ਸਿਆਣੀ ਏਂ, ਠੰਢ ਵੀ ਤਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਪੈ ਰਹੀ।”

“ਠੰਢ ਨੇ ਤਾਂ ਹੱਦ ਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਏ... ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰਲਾ ਸਵੈਟਰ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ ਨਾ?”

“ਆਹੋ, ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਏ... ਉਂਜ ਇਹ ਕੋਟ ਵੀ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਏ।”

“ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਲੈ ਲਵੋ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੋਟ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿੱਲੇ ਦੇ ਬਾਊ ਨੇ ਲੀਤਾ ਏ, ਹਾਲ ਬਜ਼ਾਰੋਂ।”

“ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ... ਉਹ ਨਹੀਂ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਕੱਪੜੇ।”

“ਸਸਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇ...”

“ਸਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ, ਖ਼ਬਰੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ।”

“ਐਨੇ ਸੋਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਸੁੱਟਦੇ ਨੇ, ਉਹ ਲੋਕ?”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ... ਅਮਰੀਕਾ ਵਰਗਾ ਅਮੀਰ ਕਿਹੜਾ ਦੇਸ ਏ, ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ?”

“ਸਾਡਾ ਦੇਸ ਵੀ ਤਾਂ ਘੱਟ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ...”

“ਕਿੱਥੇ ਰਾਜਾ ਭੋਜ, ਕਿੱਥੇ ਗੰਗੂ ਤੇਲੀ... ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸਕੂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਮਿੰਦਰ ਦੀ ਝਾਈ...”

“ਅੱਛਾ... ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਨੇ ਉਹ ਲੋਕ? ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਸਿਊਨਾ ਹੋਊ। ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ ਲੱਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਸਿਊਨੇ ਨਾਲ਼ ਉਥੋਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਨਾਨੀਆਂ।”

“ਕੀ ਘਾਟ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ? ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਏ ਪਾਣ-ਹੰਢਾਣ।”

“ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ?”

“ਬੱਸ ਵੇਖਦੀ ਜਾ, ‘ਗਰੀਬੀ ਹਟਾਓ’ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਜੇ ਕਿਤੇ ਸਫ਼ਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ...”

“ਜੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਈ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੂ?”

“ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਦੀ ਰੁਕਦੇ, ਮਿੰਦਰ ਦੀ ਝਾਈ...”

“ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਓ ਤੁਸੀਂ, ਪਰ ਵੇਖੋ ਨਾ, ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣ ਜਾਊ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਈ ਨਾ ਰਿਹਾ...”

ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ...ਬੰਤਿਆ! ਆਪਾਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚੱਲਦਾ ਜਾਊ, ਆਪੇ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ਼ ਈ ਜਾਇਆ ਕਰੂਗੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਹੁਣ ਐਵੇਂ ਜੁੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ। ਬੰਦੇ ਨੇ ਭਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਐ, ਸਰਦੀ? ਪਰ ਬੰਤਿਆ, ਨਿਰੇ ਕੱਪੜੇ ਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕਾਫ਼ੀ, ਕੁਝ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੈ, ਬੰਦੇ ਕੋਲ਼। ਲੈ ਕਮਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਐਂ, ਤੂੰ ਤਾਂ। ਖਵਾਵਾਂਗੇ ਆਪਣੀ ਭਲੀ ਲੋਕ ਨੂੰ ਰੱਜ ਕੇ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦੈ, ਉਸ ਨੂੰ, ਬੱਸ ਨਿੱਘਰਦੀ ਈ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਚੱਲ ਲੰਘ ਗਈ ਐ ਔਖੀ ਘੜੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਈ ਗੱਲ ਐ, ਫੇਰ ਆਪਾਂ ਵੀ ਅਮੀਰ ਹੋ ਜਾਣੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ, ਬੰਤਿਆ? ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਭਾਈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਨਾ, ਜਿਹੜੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੀ ਨਰਮ-ਨਰਮ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਨਾ ਬੋਲੀ ਜਾਇਆ ਕਰ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਰੋਕ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤੇ ਫੜ ਅੱਠ ਆਨੇ, ਤੇ ਪਾ ਬੋਝੇ ਵਿੱਚ। ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ ਡੇਢ ਰੁਪਇਆ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ, ਹਾਲੀ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੂਰਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੂਰਜ, ਐਨੀ ਪੁੰਦ ਵਿਚ? ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪੁੱਛ ਤੂੰ ਕੁਝ ਵੀ, ਐਸ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵੇਲਾ ਐ, ਐਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਾਈ ਰੱਖ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣੇ ਐਂ, ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਬਰਕਤ ਰਹੂ, ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ—

“ਆਓ ਜੀ, ਭੈਣ ਜੀ, ਬੈਠੋ....”

“ਬੱਸਾਂ ਦੇ ਅੱਡੇ....”

“ਲੈ ਚੱਲਨੇ ਆਂ....”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ....?”

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ....”

“ਸੱਠ ਲੈਣੇ ਈਂ...?”

“ਨਹੀਂ ਜੀ....”

“ਜਾਹ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ....”

“ਚੰਗਾ ਜੀ....”

“ਸੱਤਰ ਲੈ ਲੈ, ਹੋਰ ਕੀ....”

“ਚਲੋ ਬੈਠੋ....”

ਇਹਨੂੰ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਐ, ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ। ਪਰਸੋਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਉੱਤਰੀ ਸੀ ਬੱਸ ਵਿੱਚੋਂ। ਮੈਂ ਈ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਉਹਨੂੰ ਏਸ ਗਲੀ ਤੀਕ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਤਾਰ ਸੀ, ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ। ਇਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਸ ਇੱਕ ਪਰਸ ਜਿਹਾ ਈ ਐ, ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ। ਖ਼ਬਰੇ ਉਹੋ ਈ ਕੁੜੀ ਐ। ਚੱਲ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾ। ਕਈ ਆਉਂਦੇ ਐ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ। ਜਿਹੜੀ ਸਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਬੱਸ ਉਹਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦਾਂ।

ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਨਾ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ, ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ! ਮਹੀਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਐ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ। ਸਵੇਰੇ ਛੱਡ ਆਉਣਾ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਾ। ਦਸਵੀਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਨੇ, ਖੋਰੇ ਗਿਆਰਵੀਂ ਵਿੱਚ? ਬੜੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ। ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬੜੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲੋਂ ਘਰ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਈਕਲ ਲਾ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਲਜ ਦੇ ਈ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਮੁੰਡੇ। ਬੜੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਉਹ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ। ਮੈਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰ ਲਈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੜ ਲਾਂਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ। ਮੈਂ 'ਕੱਲਾ ਈ ਬੜਾ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਲਈ—

ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਦੂਸਰੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਇਹ ਭਲਾ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ?

ਬੱਸ, ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਸਿਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕ ਲਿਆ ਤੇ ਉੱਤਰ ਕੇ ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਾਈਕਲ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਕੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਦੂਸਰੇ ਵੱਲ ਮੈਂ ਹੋਣ ਈ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨੇ ਮੇਰੀ ਧੌਣ ਉੱਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੌੜ ਕੇ ਵੀ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਪਰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—

“ਤੈਨੂੰ ਕੀਹਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕਣ ਲਈ?”

“ਐਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦਿਖਾਣ ਲੱਗਾ ਏ”, ਦੂਸਰੀ ਬੋਲੀ।

“ਅੱਜ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗੀ ਪਾਪਾ ਨੂੰ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿਓ।”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ...”

ਮੈਂ ਫੇਰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਸੋਚਾਂ ਤੇ ਕੀ ਨਾ ਸੋਚਾਂ।

ਸੋਚਣਾ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਬੰਤਿਆ! ਬੰਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਜਾਏ, ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਐ? ਹੋਰ ਲੱਗਾ-ਲਗਾਇਆ ਮਹੀਨਾ ਤੂੰ ਹੱਥੋਂ ਗਵਾਉਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ ਗੱਲ, ਇਹਨਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ। ਅੱਜ ਛੁੱਟੀ ਐ ਨਾ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਧਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਐ। ਪਰ ਬੱਸਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਐ। ਪੁੱਛ ਈ ਨਾ ਲਵਾਂ ਇਹਨੂੰ ਕਿ ਪਰਸੋਂ ਮੇਰੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਈ ਆਈ ਸੀ ਨਾ? ਚੱਲ ਪੁੱਛ ਲੈ, ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਕੀ ਹਰਜ ਐ? ਪਰ ਨਹੀਂ, ਕੀ ਲੋੜ ਪਈ ਐ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ, ਕੋਈ ਹੋਵੇ। ਆਪਾਂ ਪੈਸੇ ਖਰੇ ਕਰਨੇ ਐਂ, ਆਪਣੇ। ਜਦੋਂ ਸਿਤਾਰ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਈ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਐ, ਸਿਤਾਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ।

“ਅੱਡੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਚੱਲਾਂ, ਭੈਣ ਜੀ?”
 “ਹਾਂ, ਜਿਥੇ ਜਲੰਧਰ ਦੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਖੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ।”
 “ਤੁਸੀਂ ਪਰਸੋਂ ਵੀ ਜਲੰਧਰੋਂ ਈ ਆਏ ਸੀ?”
 “ਕਿਉਂ, ਕੀ ਗੱਲ ਏ....?”
 “ਉਸ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਤਾਰ ਵੀ ਸੀ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ।”
 “ਸਿਤਾਰ....?” ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ, “ਉਹ ਤਾਂ ਤਾਨਪੁਰਾ ਸੀ।”
 “ਅੱਛਾ, ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦੈ?”
 “ਬੱਸ, ਰੋਕ ਦੇ ਏਥੇ ਈ।”

ਮੈਂ ਬ੍ਰੇਕਾਂ ਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ-ਬੈਠੇ ਈ ਪਰਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਨੋਟ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਾਕੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਅਖਬਾਰਾਂ, ਰਿਸਾਲਿਆਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲੀ ਉਸ ਨੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਉਲਾਂਘਾਂ ਈ ਪੁੱਟੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੇ ਦੌੜ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ...

“ਕਿੱਥੇ ਦੌੜੀ ਜਾਨੀ ਏਂ, ਬੱਲੀਏ?”
 “ਹਾਏ, ਮੈਂ ਮਰ ਗਈ! ਤੂੰ ਏਥੇ ਕਿੱਥੇ?”
 “ਕਿਉਂ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ, ਏਥੇ?”
 “ਨੀ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਵੀ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਏ—ਮੁਬਾਰਕ!”
 “ਬੈਂਕਸ...ਆ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ‘ਉਸ’ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂ।”
 “ਠਹਿਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਲਵਾਂ।”
 “ਕਿੰਨੇ ਦੇਣੇ ਈ? ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈਗੇ ਨੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ।”
 “ਸੱਤਰ...ਪਰ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਤੁੜਾ ਲੈਨੀ ਆਂ।”
 “ਨੀ, ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ...ਦੱਸ, ਚੱਲੀ ਕਿੱਥੇ ਏਂ?”
 “ਜਲੰਧਰ, ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਏ, ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ।”
 “ਅੱਛਾ...ਕਾਲਜ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ੋਕ ਹਾਲੀ ਵੀ ਜਾਰੀ ਏ, ਤੇਰਾ!”

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਈ ਵਧ ਗਿਆ ਏ। ਪਰਸੋਂ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਕੇ ਆਈ ਸਾਂ, ਤਾਨਪੁਰੇ ਉੱਤੇ। ਕੱਲ੍ਹ ਫੇਰ ਤਾਰ ਆ ਗਈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫੀਚਰ ਹੋਣਾ ਏ ਗਾਣਿਆਂ ਦਾ।”

ਤੂੰ ਵੀ ਚੱਲ ਆਪਣੇ ਰਾਹ, ਬੰਤਿਆ, ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਈ ਗਏ ਨੇ, ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਖੜਾ ਏਂ ਉੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕੀ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਚਾਹ ਪੀ ਲੈ, ਸਾਢੇ ਅੱਠ ਵੱਜਣ ਲੱਗੇ ਐ। ਐਵੇਂ ਤੂੰ ਜਿਦੇ ਪੈ ਗਿਆ ਘਰ ਕਿ ਚਾਹ ਪੀਣੀ ਈ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਨੇ ‘ਬੈਂਡ-ਟੀ’ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਦਿੱਤੀ ਬਣਾ ਕੇ। ਰੋਜ਼ ਵਾਂਗ ਚੱਲਣ ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਪੀ ਲੈਂਦਾ ਚਾਹ ਤੇ ਨਾਲੇ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਰਾਤ ਦੀ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਰੋਟੀ। ਠੀਕ ਐ ਬੰਤਿਆ, ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਦੀ ਰੋਟੀ ਈ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਐ, ਸਵੇਰੇ ਚਾਹ ਨਾਲ। ਪਰ ਅੱਜ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਾਐ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਫ਼ਰਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੈ, ਅੱਜ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਵਿੱਚ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਐ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਕਿ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਐ।

ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤੀਂ ਘਰ ਮੁੜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਸਵਾਰੀਆਂ ਮਿਲ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਐ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਈ ਰੱਖ ਆਏ ਸੀ, ਉਹ। ਘਰ ਨੇੜੇ ਈ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਤੇ ਉਹ ਪੈਦਲ ਈ ਚੱਲ ਪਏ ਸਨ, ਝੁਮਦੇ-ਝੁਮਦੇ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰਿਕਸ਼ਾ ਲੰਘਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 'ਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਲਈ ਮੈਨੂੰ। ਮੈਂ ਵੀ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਸੋ ਇਹ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਬੱਸ ਇਨਾਮ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ-

“ਯਾਰ, ਅੱਜ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਈ ਖਾਧਾ-ਪੀਤਾ ਗਿਆ।”

“ਗੱਲ ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਮੌਜ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਬੱਸ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਸਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣੀ, ਅਸੀਂ। ਐਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਰੱਜ ਕੇ, ਕਮਾਉਂਦੇ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਆਂ।”

“ਅੱਛਾ ਬਈ, ਲਾਲੀ, ਇਹ ਸ਼ਾਮ ਤਾਂ ਮੰਨ ਗਈ ਸਾਡੀ ਚੰਗੀ, ਹੁਣ ਦੱਸ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਏ, ‘ਨੀਊ ਯੀਅਰ ਡੇ’ ਦਾ?”

“ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਸਵੇਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਟੈਲੀਫ਼ੂਨ ਉੱਤੇ, ਬੈਂਡ-ਟੀ ਪੀਣ ਲੱਗਿਆਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਸ ਸੌਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਏ, ਨਿੱਘੀ-ਨਿੱਘੀ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ... ਰੋਕ ਬਈ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਉੱਤਰਨਾ ਏ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਹੁ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੰਭੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰ ਦੇਈਂ। ਅਹਿ ਲੈ ਰੁਪਇਆ, ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਲੈ ਲਈਂ, ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ।”

“ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਲਾਲੀ ਸ਼ਾਹ, ਮੈਂ ਮਦਹੋਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਆਂ, ਪਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ... ਅੱਛਾ, ਗੁੱਡ-ਨਾਈਟ....”

“ਗੁੱਡ ਨਾਈਟ, ਡੀਅਰ....”

ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਮੇਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਫ਼ੇਲ੍ਹ ਸੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ‘ਨਿਊ ਯੀਅਰ ਡੇ’ ਦਾ ਮੈਂ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੜ੍ਹੀ, ਪਰ ਸੁਣ-ਸੁਣ ਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਬੋੜੀ ਜਿਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਆਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅੱਜ ‘ਬੈਂਡ-ਟੀ’ ਨਾ ਪਿਆ ਦੇਂਦੀ, ਸਾਨੂੰ।—

“ਬਣਾ ਬਈ ਚਾਹ, ਅੱਧ ਪਾ ਦੁੱਧ ਦੀ, ਪੱਤੀ ਜ਼ਰਾ ਬਹੁਤੀ, ਨਾਲ਼ੇ ਫੜਾ ਦੇ ਆਹ ਦੋ ਕੇਕ ਜਿਹੇ ਗੋਲ-ਗੋਲ।”

“ਲਓ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਨਾਲ਼ੇ ਆ ਜਾਓ ਜ਼ਰਾ ਨੇੜੇ ਅੱਗ ਦੇ।”

“ਇਹ ਧੁੰਦ ਸਹੁਰੀ ਪਰੇ ਈ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ ਕਿਸੇ ਵੇਲ਼ੇ, ਕਈ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਐ, ਵੇਖਦਿਆਂ।”

“ਪਰ ਅੱਜ ਰੋਜ਼ ਨਾਲ਼ੋਂ ਘੱਟ ਏ, ਦਸ-ਯਾਰਾਂ ਵਜੇ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲ਼ ਈ ਆਉਂਦੀ।”

“ਅੱਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ਼ੇਗਾ ਸੂਰਜ? ਅੱਜ ਤਾਂ ਨਿਕਲ਼ੇਗਾ ਈ।”

“ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਏ ਅੱਜ ਕਿ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਨਿਕਲਣਾ ਈ ਪਊ?”

“ਖ਼ਾਸ ਈ ਐ ਨਾ, ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅੱਜ।”

“ਨਵਾਂ ਸਾਲ...?”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ? ਕੁਝ ਪਤਾ ਵੀ ਐ ਕਿਹੜਾ ਸੰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਐ ਅੱਜ?”

“ਸੰਨ...? ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦੇ...?”

“ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤੈਨੂੰ, ਚੱਲ ਛੱਡ ਯਾਰ...ਤੂੰ ਕੀ ਲੈਣੈਂ ਸੰਨ ਤੋਂ...ਲਿਆ, ਫੜਾ ਚਾਹ, ਘੁੱਟ ਪੀਈਏ...ਚੰਗਾ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਾਏ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਚਾਹ ਈ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ।”

ਰੋਲਾ ਕਿਉਂ ਪਾਉਂਦਾ ਏ ਬੰਤਿਆ, ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਚਾਹ ਪੀ। ਗੱਲਾਂ-ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਦੋ ਕੇਕ ਤਾਂ ਖਾ ਈ ਲਏ ਐ। ਹੋਰ ਦੱਸ ਕੀ ਖਾਣਾ ਈ? ਕਰ ਲੈ ਮੌਜ ਤੂੰ ਵੀ। ਜੂਨ ਭੋਗਣ ਆਇਆ ਹੋਇਐ ਬੰਦੇ ਦੀ। ਪਤਾ ਈ ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਭੋਗ ਕੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਜੂਨ ਮਿਲਦੀ ਐ। ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਨਸੀਬ ਨੇ ਤੇਰੇ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜੂਨ ਭੋਗ ਰਿਹੈ। ਕਰ ਲੈ ਐਸ਼, ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਜੂਨ ਭੋਗਣੀ ਪਵੇ। ਜੇਕਰ ਰੱਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਐ? ਚੱਲ ਛੱਡ, ਉਹਨੇ ਕਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣੈਂ। ਪਰ ਗੱਲ ਸੁਣ, ਬੰਤਿਆ, ਦੱਸ ਤਾਂ ਸਈ, ਭਲਾ ਜੇ ਉਹ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਿਹੜੀ ਜੂਨ ਮੰਗੇਂ?” ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਕਵਾਂ, “ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ...ਆਪਾਂ ਬੰਦੇ ਦੀ ਜੂਨ ਭੋਗੀ ਹੋਈ ਐ...”—

“ਲਿਆ ਫੜਾ ਦੇ, ਸਿਗਰਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਡੱਬੀ, ਨਾਲ਼ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵੀ ਉਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦੇਹ, ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹੈ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ।”

“ਜ਼ਰਾ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾ ਦਿਓ, ਇੱਕ-ਅੱਧ ਚੌਂਦੀ-ਚੌਂਦੀ ਖ਼ਬਰ ...।”

“ਲੈ ਸੁਣ ਫੇਰ, ਲਿਖਿਆ ਐ...‘ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ’...”

“ਅੱਛਾ-ਅੱਛਾ...ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਏ ਇਹ ਖ਼ਬਰ?”

“ਨਹੀਂ ਕਮਲਿਆ, ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ...ਚੱਲ ਖ਼ਬਰ ਈ ਸਮਝ ਲੈ ਤੂੰ।”

“ਅੱਗੋਂ ਸੁਣ! ‘ਬੰਬਈ (ਮੁੰਬਈ) : ਇੱਕ ਸੌ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀ ਜਿਹੜੇ ਚੋਰੀ-ਛੁਪੇ ਆਪਣਾ ਦੇਸ ਛੱਡ ਕੇ ਵਲਾਇਤ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਡੁਬਈ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸਤੀ ਡੁੱਬ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡੁੱਬ ਗਏ’....”

“ਕਿਸਤੀ ਡੁੱਬ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਡੁੱਬਣਾ ਈ ਸੀ....ਇਹ ਭਲਾ ਕੀ ਖਬਰ ਹੋਈ?”

“ਬੋਲ ਨਾ ਵਿੱਚ, ਬੱਸ ਸੁਣਦਾ ਜਾ....‘ਰਾਜਕੋਟ : ਪੰਜ ਸੌ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਲਜ ਦੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ’....”

“ਮਤਲਬ ਇਹ ਕਿ....‘ਨਾ ਰਹੇਗਾ ਬਾਂਸ, ਨਾ ਵੱਜੋਗੀ ਬੰਸਰੀ’....”

“ਫੇਰ ਉਹੀ ਗੱਲ। ਲੈ ਹੋਰ ਸੁਣ....‘ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ : ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ’....।”

“ਠੀਕ ਏ ਫੇਰ....ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ....”

“ਲੈ ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣ....‘ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ : ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਈ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ’....”

“ਹੋਈ ਨਾ ਗੱਲ, ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਖਿਆਲ ਰੱਖੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ, ਤਾਂ ਕੌਣ ਰੱਖੇਗਾ....? ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖਰਚੇਗਾ ਵੀ।”

“ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਬਰ ਐ....‘ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ : ਠੰਢ ਨਾਲ ਚਾਰ ਬੰਦੇ ਹੋਰ ਮਰ ਗਏ’....”

“ਮਰਨਗੇ ਈ, ਬਾਹਰ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਈ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਐ, ਕੋਈ ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਏ ਤੇ ਕੋਈ ਹੱਟੀ ਦੇ ਥੜ੍ਹੇ ਉੱਤੇ। ਮਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਕਰਦੇ ਐ, ਸਗੋਂ....ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਜਿਹੀ ਖਬਰ ਸੁਣਾ, ਇਹ ਕੀ....”

“ਚੰਗੀ ਖਬਰ ਵੀ ਸ਼ੈਦ ਲੱਭ ਈ ਪਵੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸੁਣ....‘ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ : ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ’....”

“ਹੋਰ ਵਾਧਾ....? ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਈ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ....?”

“ਉਹਦੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੀ ਕੀਮਤ ਵਿੱਚ....”

“ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹੋਈ ਨਾ, ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਈ ਨਹੀਂ ਉਹਦੀ ਕੀਮਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਵਾਧਾ....”

ਚੱਲ ਛੱਡ ਬੰਤਿਆ, ਤੁਰ ਏਥੋਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਲੱਗਣੀ, ਇਹ ਗੱਲ। ਬਾਕੀ ਦਾ ਸਿਗਰਟ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪੀਵੀਂ। ਟੱਪ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਬੰਦਾ ਇੰਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਸੀਟ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਕਮਰਾ ਈ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਐ। ਤਦੇ ਤੇ ਮੈਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਕਦੀ ਟੱਪ ਨਹੀਂ ਲਾਂਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਧੁੱਪ-ਮੀਂਹ ਰੋਕਣ ਲਈ ਐ।

ਚੱਲ ਉੱਠ ਬੰਤਿਆ, ਕੋਈ ਸਵਾਰੀ ਭਾਲ। ਠਹਿਰ ਐਨੀ ਵੀ ਕੀ ਜਲਦੀ ਐ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪਿਐ, ਸਵਾਰੀਆਂ ਢੋਣ ਨੂੰ। ਨਾਲੇ ਜਿਹੜਾ ਰਿਜ਼ਕ ਮਿਲਣੈ, ਬੈਠੇ-ਬਿਠਾਏ ਈ ਮਿਲ ਜਾਣੈ। ਖਬਰੇ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੀਕ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ, ਬੈਠੇ-ਬਿਠਾਏ ਕੁਝ, ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮਿਲਦਾ ਹੋਊ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੋਊ, ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਬੈਠੇ-ਬਿਠਾਏ। ਹੋਰਨਾ ਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਸੇਠ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਐ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਈ ਰਿਕਸ਼ੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਐ। ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੈ, ਬੈਠੇ-ਬਿਠਾਏ। ਠੀਕ ਐ, ਬੰਤਿਆ, ਰੁਪਇਆ ਉਸ ਨੇ ਲਾਇਐ ਪੱਲਿਓਂ, ਪਰ ਉਹ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਹਿਲਾਂਦਾ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ। ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਬੱਸ, ਅਕਲ ਮੋਟੀ ਐ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਐ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ ਨਾ, ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਫਲ ਤਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੰਤਿਆ, ਆਪਾਂ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਐ? ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਦੱਸ ਕਿ ਹੁਣ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲੂ, ਚੰਗਾ ਕਿ ਮਾੜਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਈ ਪਤਾ ਹੋਊ। ਜੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਦੈਂ, ਤਾਂ ਚੰਗਾ, ਜੇ ਬੁਰੇ ਕਰਦੈਂ, ਤਾਂ ਬੁਰਾ। ਲੈ ਇੰਜ ਤਾਂ ਨਾ ਟਰਕਾ ਸਾਨੂੰ, ਤੈਥੋਂ ਕੀ ਲੁਕਿਐ-ਛੁਪਿਐ ਸਾਡਾ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੈਂ ਮੇਰੇ। ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਤੀਹਾਂ-ਪੈਂਤੀਆਂ ਦੀ ਈ ਐ, ਕੀ ਪਤਾ ਅੱਗੋਂ ਕੀ ਕਰ ਬੈਠੋਂ? ਚੱਲ ਮੰਨੀ ਤੇਰੀ ਗੱਲ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਦੱਸ, ਉਹ ਸੇਠ ਕਿਹੜੀ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਜਾਊ, ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਾ-ਹੰਢਾ ਚੁੱਕਿਐ? ਕੀ ਪਤਾ ਅੰਦਰਗਤੀ ਉਹ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਈ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ-ਪੂਜਾ-ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਵੇਖਿਐ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ। ਉਹ ਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦੇਣ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਈ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ। ਪਰ-ਬੱਸ...ਬੱਸ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾ, ਉਹਦੇ ਕਰਮ ਚੰਗੇ ਨੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਫਲ ਮਿਲੂ, ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ.....। ਕੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਤੂੰ ਛੱਡ, ਉਹਨੇ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਤੂੰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਸਲ ਗੱਲ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਫਲ ਦੀ ਐ। -

“ਖਾਲੀ ਏ, ਰਿਕਸ਼ਾ....?”

“ਖਾਲੀ ਐ ਜੀ....”

“ਉੱਥੇ ਲੈ ਆ, ਸਮਾਨ ਦੇ ਕੋਲ....”

“ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਐਂ ਜੀ...?”

“ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਨੇ ਨਾਲ, ਦੋ ਜੀਅ ਅਸੀਂ ਆਪ ਆਂ....”

“ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨੇ।”

“ਕਟੜਾ ਦੂਲੋ, ਗਲੀ ਮਸਤ ਰਾਮ...”

“ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੋਈ....?”

“ਨੇੜੇ ਈ ਏ, ਮੋੜ ਮੁੜ ਕੇ।”

“ਦੋ ਰੁਪਏ...”

“ਦੋ....?”

“ਹਾਂ ਜੀ...”

“ਕੋਈ ਰਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ।”

“ਰਾਹ ਦੀ ਈ ਗੱਲ ਐ, ਬਾਊ ਜੀ।”

“ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਦੇਵਾਂਗੇ।”

“ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦਾ...”

ਜੇ ਪੁੱਗਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਬੰਤਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਰੁਪਇਆ ਮੰਗਣਾ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਈ ਐ ਇਹ ਬੱਚੇ ਵੀ, ਪਰ ਜ਼ਰਾ ਸਮਾਨ ਵੱਲ ਤਾਂ ਵੇਖ—ਇੱਕ ਟੁੰਕ, ਇੱਕ ਸੂਟਕੇਸ, ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ, ਨਾਲ ਅਹੁ ਟੋਕਰੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੋ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦਾ, ਸੱਚ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ। ਮਹਿੰਗਾਈ ਕਿੰਨੀ ਐ! ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ, ਕਮਾ ਲਓ, ਕੁਝ ਬਣਦਾ ਈ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਛੱਡੋ, ਢਿੱਡ ਭਰਨ ਜੋਗੇ ਪੈਸੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਮਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਉਂਜ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਈ ਕਮਾਈਦੇ ਐ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਬਰਕਤ ਈ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਪੈਸਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਲੈ ਚਾਹ ਦੇ ਈ ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਧਰਾ ਲਏ ਐ ਉਹਨੇ, ਹਾਲੀ ਕੀ ਦੇਰ ਹੋਈ ਐ ਚਾਹ ਪੀਤਿਆਂ। ਪਰ ਢਿੱਡ ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਖੇ ਦਾ ਭੁੱਖਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਹ-ਸਤ ਈ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਬੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉ! ਲੈ ਫੇਰ ਆ ਰਿਹਾ ਈ, ਬਾਊ ਏਧਰ ਨੂੰ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੋ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਹੋਣਾ। ਐਸ ਵੇਲੇ ਉਂਜ ਵੀ ਤਾਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਈ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਐ। ਦਿਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਏਸੇ ਲਈ ਰਿਕਸ਼ਾ ਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭਾਵੇਂ ਰੁਪਈਏ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਲੈ ਲਵੇ। ਹਮੂਤੜ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਚ ਲੈਂਦੈ....‘ਚੱਲ ਜੋ ਵੱਟਿਆ, ਸੋ ਖੱਟਿਆ’।—

“ਦੋ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਲੈਣੇ?”

“ਵਾਰਾ ਈ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਬਾਊ ਜੀ।”

“ਚੱਲ ਮੋੜ ਫੇਰ...”

ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨਗ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਔਖੇ-ਸੌਖੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਿਠਾਣ ਦੀ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਡੰਡੇ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਬੈਠ ਕੇ। ਮੈਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ। ਮੇਰੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਈ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਜਿੰਨਾ ਈ

ਉਸ ਦਾ ਕੱਦ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੱਲੀਂ ਲਾ ਲਿਆ—

“ਕੀ ਨਾਂ ਐ, ਬਈ ਤੇਰਾ...?”

“ਰਮਨ....”

“ਬੱਲੇ, ਬੱਲੇ...ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾਂ ਐ।”

“ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਾਂ ਏ....?”

“ਮੇਰਾ ਨਾਂ...? ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਐ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ।”

“ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾਂ ਏ....?”

“ਅੱਛਾ, ਇਹ ਦੱਸ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਕਿੰਨਵੀਂ ਵਿੱਚ ਐ?”

“ਤੀਸਰੀ ਵਿੱਚ...”

“ਮੇਰਾ ਲੜਕਾ ਵੀ ਤੀਸਰੀ ਵਿੱਚ ਈ ਪੜ੍ਹਦਾ ਐ!”

“ਤੇਰਾ ਲੜਕਾ? ਤੇਰੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੇ?”

“ਹਾਂ...ਕਿਉਂ, ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ?”

ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਭਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚੱਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੂਰਾ ਟੱਬਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸਮੇਤ ਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਲਿਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਣਕ ਸੀ। ਧੁੰਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਘਟੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਆ-ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਕਟੜਾ ਦੂਲੇ ਆ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰਦ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕੁਝ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—“ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ।” ਫੇਰ ਇੱਕ ਗਲੀ ਅੱਗੋਂ ਮੈਂ ਲੰਘਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ, ਫੇਰ ਸਮਾਨ ਨੂੰ, ਫੇਰ ਉਹ ਆਪ ਉੱਤਰੇ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਗਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਹਲਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

“ਕੀ ਹਾਲ ਐ, ਘਣਸ਼ਾਮ ਜੀ, ਠੀਕ ਓ ਨਾ?”

“ਕਿਰਪਾ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਣਾਓ—ਬੜੇ ਦਿਨ ਲਾ ਆਏ ਓ।”

“ਲੱਗ ਈ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਦਿਨ ਵਿਆਹ-ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ...।”

“ਹਾਂ, ਵਿਆਹ-ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ....”

“ਅੱਛਾ, ਦੋ ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਦੇਣਾ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੱਡਾ ਨੋਟ ਏ, ਮੈਂ ਦੇਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਤੁੜਵਾ ਕੇ।”

“ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਅਹਿ ਲਓ ਦੋ ਰੁਪਏ।”

ਵੱਡਾ ਨੋਟ ਟੁੱਟਣਾ ਵੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੌਖੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਂਜ ਬੰਦੇ ਕੋਲ ਨੋਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਨੋਟ ਦੇ ਆਸਰੇ ਬੰਦਾ ਜਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਚਾਹੇ ਫੜ ਸਕਦਾ ਐ। ਇਹ ਗੇੜ ਇੰਜ ਈ ਚੱਲੀ ਜਾ ਰਿਹੈ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ। ਠੀਕ ਐ ਨਾ, ਬੰਤਿਆ? ਮੈਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ? ਕੀ ਨਾਂ ਸੀ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ? ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਜਿਹਾ ਨਾਂ ਸੀ। ਰਮਨ—ਹਾਂ, ਹਾਂ ਰਮਨ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਂ ਐ ਫੁੰਮਣ। ਚੰਗਾ ਐ ਨਾ, ਇਹ ਨਾਂ ਵੀ? ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਪਹਿਲੋਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ‘ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾਂ ਐ ਭਲਾ?’ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ, ਭਲੀ ਲੋਕ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—‘ਕੀ ਹੋਇਐ ਐਸ ਨਾਂ ਨੂੰ? ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾਂ ਐ। ਮੇਰਾ ਫੁੰਮਣ ਐ ਇਹ ਤਾਂ।’ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਾਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰਮਨ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਾਂ ਐ, ਫੁੰਮਣ ਵੀ। ਨਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਈ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਐ, ਗੱਲ ਤਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਚੰਗੇ-ਮੰਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਐ—

“ਚੱਲੋਗਾ, ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਦੀ ਸਰਾਂ?”

“ਲੈ ਚੱਲਨੇ ਆਂ ਜੀ....”

“ਕੀ ਲਏਗਾ....?”

“ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ.....”

“ਚੱਲ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਈ ਸਈ।”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੈਠ ਗਏ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ-ਨਵਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਰੁਪਏ ਮੰਗ ਲੈਂਦਾ, ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ।

ਪਰ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕੰਮ। ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲਈਦਾ ਐ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦਾ। ਕਈ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਗ਼ਮੀ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਪਰ ਆਪਾਂ ਮੰਗੀਦੇ ਈ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਬੜੀ ਰੋਣਕ ਐ, ਏਸ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ। ਬੜੀਆਂ ਝੰਡੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਐਂ। ਨਾਲੇ ਥਾਂ-ਥਾਂ ‘ਤੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਲਟਕ ਰਹੀਐਂ। ਓ ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਵੀ ਬੜਾ ਪਾਪੀ ਐਂ। ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਅੱਜ ਜਨਮ-ਦਿਨ ਐ ਬਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ। ਸਵੇਰੇ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਘੰਟਾ-ਘਰ ਵੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋ ਭਾਰੀਆਂ-ਭਾਰੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਛੱਡਣ, ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੂੰ ਸਜੇ ਹੋਏ ਉਸ ਬਜ਼ਾਰ ਨੂੰ? ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਐ, ਸਵੇਰੇ ਠੰਢ ਵਿੱਚ। ਨਾਲੇ ਧੁੰਦ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ। ਹੁਣ ਵੇਖ ਕਿੰਨੀ ਚਮਕਦੀ ਐ, ਧੁੱਪ। ਕਿੰਨੀ ਨਿੱਘੀ-ਨਿੱਘੀ ਐ। ਜੀਅ ਕਰਦੈ ਇੱਕ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕ ਕੇ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਧੁੱਪ ਸੇਕ ਲਾਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੰਮ ਦਾ ਵਕਤ ਐ, ਵਿਹਲੇ ਵੇਲੇ ਸੇਕਾਂਗੇ ਧੁੱਪ। ਅੱਛਾ, ਫੇਰ ਅੱਜ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਪੁਰਬ। ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਵੀ ਚੜ੍ਹੀਐ ਅੱਜ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗੁਰਪੁਰਬ ਵੀ ਐ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਈ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਚਾਰੇ

ਪਾਸੇ। ਸਾਰੇ ਈ ਚਾਈ-ਚਾਈ ਜਾ ਰਹੇ ਐ ਬਾਬੇ ਦੇ ਘਰ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਅੱਜ ਚਲੇ ਚੱਲਨੇ ਆਂ, ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ। ਦੇਰ ਤਾਂ ਲੱਗ ਜਾਊ, ਭੀੜ ਜੋ ਬਹੁਤ ਐ, ਪਰ ਕੀ ਐ ਦੇਰ ਦਾ ਵੀ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਈ ਐ ਕਮਾਉਣ ਲਈ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾ ਰਹੇ ਆ ਗੁਰਦੁਆਰੇ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਗਏ ਸਾਂ ਕਦੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਉੱਤੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਏਗਾ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਉੱਤੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੋਏਗਾ, ਸਭ ਉੱਤੇ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਬੱਸ, ਉਸ ਨੂੰ ਈ ਲੱਗਦੀ ਐ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਐ। -

“ਭਾਬੀ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ‘ਬਹੁਤੇ ਗਹਿਣੇ ਨਾ ਪਾਈਂ, ਬੜੀ ਭੀੜ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ’।”

“ਅੱਛਾ, ਗੱਲ ਸੁਣ, ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬੋਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਪਿਕਚਰ ਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਖ ਆਈਏ?”

“ਕਿਹੜੀ ਦੇਖਾਂਗੇ? ਸਾਰੀਆਂ ਈ ਤਾਂ ਦੇਖ ਲਈਆਂ ਨੇ।”

“ਦੇਖ ਲੈਂਦੇ ਆਂ, ਕੋਈ ਦੁਬਾਰਾ।”

“ਨਾ ਬਾਬਾ ਨਾ, ਫਿਲਮ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੇਖੀ ਹੋਈ ਬਹੁਤ ਏ।”

“ਅੱਛਾ, ਗੱਲ ਸੁਣੋ...ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਆਂਦੇ ਤੁਸੀਂ? ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖੀ ਜਾਓ।”

“ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲਿਆ ਸੀ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਪਰ ਭਾਬੀ ਜੀ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।”

“ਕਿਉਂ....?”

“ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ‘ਚੱਲ, ਫੇਰ ਲੈ ਆਈਂ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ’।”

“ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਲੈ ਆਉਂਦੇ....”

“ਤੇਰੀ ਚਾਇਸ ਵੀ ਤਾਂ ਦੇਖਣੀ ਸੀ।”

“ਮੰਮੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਟੀ.ਵੀ. ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਏ, ਪਰ ਪਾਪਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਦੇ...ਜਾਂ ਟੀ.ਵੀ. ਜਾਂ ਫਰਿੱਜ।”

“ਟੀ.ਵੀ. ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਸਗੋਂ।”

“ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਹੋਗੇ, ‘ਚੰਗਾ ਈ ਕੀਤਾ ਫਰਿੱਜ ਲਿਆ ਕੇ’।”

“ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਾੜ ’ਤੇ ਚੱਲਾਂਗੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ।”

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਦਿਨ ਵੀ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਕਿਤੇ।”

“ਐਨੀ ਸਰਦੀ ਵਿੱਚ....?”

“ਕੀ ਸੀ ਫੇਰ, ਬਰਫਾਂ ਦੇਖ ਆਉਂਦੇ।”

“ਏਥੇ ਵੀ ਬਰਫ ਪੈਣ ਤੋਂ ਕਿਹੜੀ ਘੱਟ ਰਹੀ ਏ, ਏਸ ਸਾਲ।”

“ਕਿਹੜੀ ਸਰਦੀ ਏ ਬਹੁਤੀ, ਐਵੇਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਓ!”

“ਘੱਟ ਏ ਹਾਲੀ—ਤੋਬਾ! ਤੋਬਾ!!”

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦਾ ਐਂ, ਬੱਲਿਆ। ਸਰਦੀ ਨੇ ਤਾਂ ਕੜਾਕੇ ਕੱਢ ਦਿੱਤੇ ਐ, ਇਸ ਵਾਰੀ। ਜੇ ਸ਼ਾਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮੁੱਢ ਨਾ ਸੁਟਾਏ ਹੁੰਦੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਤਾਂ ਮਰ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਹੁਣ ਤੀਕ। ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਵਿਹਲ ਮਿਲਦੀ ਐ, ਅੱਗ ਸੇਕ ਲਈਦੀ ਐ, ਮੁੱਢ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹਿ ਕੇ। ਦਿਨੇ-ਰਾਤ ਧੁਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਐ, ਇਹ ਮੁੱਢ। ਕਿੰਨੇ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦੇ ਐ ਕੁਝ ਬੰਦੇ ਵੀ। ਕਈ ਤਾਂ ਛਕਦੇ ਐ ਵੰਡ ਕੇ, ਤੇ ਕਈ ਆਪਣੀ ਈ ਗੋਗੜ ਭਰੀ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਆਪੇ ਈ ਖਾਈ ਜਾਓ, ਆਪੇ ਈ ਖਾਈ ਜਾਓ। ਓਏ ਖੋਫ਼ ਕਰੋ ਰੱਬ ਦਾ। ਭੁਲਾ ਈ ਬੈਠੇ ਓ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ। ਪਰ, ਕਾਹਨੂੰ ਐਵੇਂ ਔਖਾ ਹੋਈ ਜਾਨੈਂ? ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਦਾ। ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਈਦੀ ਐ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੋਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ। ਸਭ ਆਪਣਾ ਈ ਸੁਆਰਥ ਵੇਖਦੇ ਐ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਚੰਗੇ ਬੰਦੇ ਹਾਲੀ ਵੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ—

“ਬੀ ਜੀ ਵੱਲ ਚੱਲਣਾ ਏ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ।”

“ਹਾਲੀ ਪਰਸੋਂ ਤਾਂ ਗਏ ਸੀ ਉੱਥੇ, ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਜਾਣਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਸਹੁਰੇ ਘਰ..”

“ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਅੱਕ ਗਏ ਓ, ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਵਿਆਹ ਨੂੰ।”

“ਤਦੇ ਤਾਂ ਕਹਿਨਾਂ ਵਾਂ ਕਿ ਕੀ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ ਘੜੀ-ਮੁੜੀ, ਐਨੀ ਛੇਤੀ।”

“ਬੜੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਓ ਤੁਸੀਂ, ਕਿੱਧਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਧਰ ਲੈ ਗਏ।”

“ਸੰਤ ਆਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ, ਜੋ ਮਨ ਆਇਆ ਕਹਿ ਦੇਈਏ ਏ।”

“ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਦੇ ਓ ਤੁਸੀਂ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਾਲਾ ਸੁਣਦਾ ਪਿਆ ਏ।”

“ਫੇਰ ਕੀ ਏ, ਸੁਣਦਾ ਰਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ...”

ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ, ਕੋਈ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹੇ, ਕੋਈ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਸੁਣਦਾ ਰਹੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੀ? ਫੇਰ ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਹੈਂ ਵੀ ਕੀ? ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਸਿਆਣਦਾ ਐ ਏਥੇ? ਤੂੰ ਮਾਰੀ ਜਾ ਪੈਡਲ ਤੇ ਸੁਣੀ ਜਾ ਗੱਲਾਂ, ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ। ਵੇਖੀ ਜਾ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰ ਦੇ। ਐਵੇਂ ਨਾ ਝੁਰਿਆ ਕਰ ਗੱਲ-ਗੱਲ 'ਤੇ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਐ। ਬੀਵੀ ਐ, ਬੱਚੇ ਐ, ਮਾਂ ਐ—ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਈ ਰਹਿੰਦੀ ਐ। ਆ ਗਈ ਸੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਈ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਪਰ ਐਵੇਂ ਖਹਿਬੜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਨੂੰਹ-ਸੱਸ ਵਿੱਚ। ਬੱਸ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, “ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਆ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜ ਲਊਂਗੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ। ਚੰਗਾ ਬਈ, ਨਾ ਰਹੋ ਏਥੇ, ਹੋਰ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਮੈਂ? ਮਹੀਨੇ-ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਈਦਾ ਐ ਪਿੰਡ, ਮਿਲ-ਗਿਲ ਆਈਦਾ ਐ ਬੇਬੇ ਨੂੰ, ਨਾਲੇ ਦੋ-ਚਾਰ ਛਿੱਲੜ ਫੜਾ ਆਈਦੇ ਐ, ਉਸ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਹੀ ਜਾਂਦੀਐਂ। ਦੋਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋ

ਚੁੱਕਾ ਐ, ਖ਼ਬਰੇ ਫੇਰ ਕਰਵਾਣਾ ਪੈ ਜਾਏ, ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦਾ। ਚੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ—

“ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਐ ਜੀ।”

“ਰੋਕ ਦੇ ਏਥੇ ਈ, ਪਹੁੰਚ ਤਾਂ ਗਏ ਆਂ—ਲੈ ਫੜ ਰੁਪਇਆ।”

ਬੰਤਿਆ, ਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ। ਹੋ ਈ ਨਾ ਆਈਏ ਅੰਦਰ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣੇ ਨੂੰ? ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਦੇਰ ਲੱਗ ਜਾਊ? ਬੱਸ, ਆਣ—ਜਾਣ ਈ ਕਰਨਾ ਐ। ਕਰ ਫੇਰ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਐਸ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਕਾਫ਼ੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਐ। ਜੰਦਰਾ ਵੀ ਮਾਰ ਦੇ ਚੈਨ ਨੂੰ, ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਐ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ। ਆਪਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸੀਟ ਦੇ ਬੱਲੇ ਵਾਲੇ ਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਆਂ, ਜੰਦਰਾ।—

“ਚੱਲੋਂਗਾ, ਬਈ ਓਏ...”

“ਨਹੀਂ ਜੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਜਾਣੈ।”

“ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਬਾਲੂ ਈ ਭੀੜ ਐ ਅੰਦਰ—ਸਾਨੂੰ ਕਰ ਆ ਖਾਂ ਉੱਥੋਂ ਤੀਕ।”

“ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੇ ਐ ਤੁਸਾਂ....?”

“ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਬਾਗ਼—”

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ ਲੱਗਣੇ ਜੇ...”

“ਚੱਲ ਬੈਠ ਨਾਮੋ—ਲਿਆ ਜਵਾਕ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ ਦੇ।”

“ਨਹੀਂ, ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਜੀ—ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਈ।”

“ਚੰਗਾ ਫੇਰ, ਬੈਠ।”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੈਠ ਗਏ ਮਲਕੜੇ ਈ। ਤੀਹਾਂ—ਪੈਂਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਈ ਸਨ ਉਹ ਤੀਵੀਂ-ਮਰਦ। ਵਾਹਵਾ ਸਿਹਤ ਸੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਈ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ। ਖ਼ੋਰੇ, ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਣ ਲਿਆਏ ਸਨ ਉਹ, ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ। ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਬਾਲ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁੱਛੜ। ਮੈਂ ਦੋ-ਚਾਰ ਪੈਡਲ ਈ ਮਾਰੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਰੁਪਇਆ ਲੈ ਲੈ, ਪਰ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਹੈ ਨੇੜੇ ਈ....”

“ਭੀੜ ਬੜੀ ਐ ਜੀ, ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿੰਨਾ ਈ ਚਿਰ ਲੱਗ ਜਾਂਦੈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਾਟ ਜਾਂਦਿਆਂ....”

“ਚੱਲ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ।”

“ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੁਪਇਆ ਈ ਦੇਵਾਂਗੇ।”

“ਹੱਕ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ ਈ ਬਣਦਾ ਐ, ਜੀ।”

“ਕੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ....? ਅਸੀਂ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਕੋਈ ਨਾਲ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣੀ ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਐਥੇ ਈ ਰਹਿ ਜਾਣੈ।”

“ਠੀਕ ਐ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ, ਪਰ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ।”
 “ਲੈ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵੇਖ, ਪੰਜਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ’ਤੇ ਹੋਇਆ ਈ, ਇਹ ਕਾਕਾ।”
 “ਅੱਛਾ ਜੀ.....!”
 “ਜੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਘਰ-ਬਾਰ ਕੌਣ ਸਾਂਭਦਾ....?”
 “ਸ਼ੁਕਰ ਐ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ, ਉਹਦੇ ਘਰ ਕਾਹਦੀ ਘਾਟ ਐ?”
 “ਐਨੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ਼ ਕਿ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਰੱਜ-ਰੱਜ ਖਾਂਦੇ,
 ਪਰ....”
 “ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਜੋੜੀ ਰਲ਼ਾ ਦਊਗਾ ਉਹ, ਛੇਤੀ ਈ।”
 “ਚੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਉਹਦੀ ਮਰਜ਼ੀ....”
 ਆਪਣਾ ਫੁੰਮਣ ਐ ਨਾ ਜਿਵੇਂ, ਬੰਤਿਆ...ਜੇਕਰ ਉਹਦੀ ਜੋੜੀ ਰਲ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਨੀਲੀ
 ਛਤਰੀ ਵਾਲ਼ਾ ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੀ? ਹੁਣ ਵੀ ਸ਼ੁਕਰ ਐ, ਉਸ ਦਾ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ
 ਮੁੰਡਾ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਕੌਣ...ਓਇ ਇਹ ਕੀ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲ਼ੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੋਚੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਐ?
 ਫੁੰਮਣ ਕਿਉਂ ਸਾਂਭੇਗਾ ਮੇਰਾ ਰਿਕਸ਼ਾ? ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਐ ਜਾਂ ਹਵੇਲੀ ਐ ਜਿਹੜੀ ਉਹਨੇ
 ਸਾਂਭਣੀ ਐ? ਆਪਣੇ ਕੋਲ਼ ਹੈ ਵੀ ਕੀ, ਬੰਤਿਆ, ਉਹਦੇ ਸਾਂਭਣ ਜੋਗਾ? ਕਿਉਂ, ਹੈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?
 ਹੌਸਲਾ ਚਾਹੀਦੇ ਬੰਦੇ ਕੋਲ਼। ਜੀਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਿਆਂ-ਸੁੰਦਿਆਂ
 ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਠੀਕ ਐ ਨਾ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ?—
 “ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਏ ਪਸ਼ਾਪ ਏਨੇ ਤਾਂ.....”
 “ਲਿਆ ਫੜਾ ਦੇ ਮੈਨੂੰ....”
 “ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਮਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਈ ਬਦਲਾਂਗੇ, ਇਹਦੇ ਲੀੜੇ।”
 “ਬੜੇ ਚਿਰ ਦਾ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਐ, ਜਗਾ ਖਾਂ ਹੁਣ।”
 “ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇਹ, ਫੇਰ ਤੰਗ ਕਰੂਗਾ, ਮੈਨੂੰ।”
 “ਲੈ ਤੇਰੀ ਸੁੱਖਣਾ ਵੀ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਤੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੇ ਕਾਕਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਪੰਜਾਂ
 ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰੋਣੇ ਨਾਲੇ ਉਹਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬੋਂ ਰਖੋਣੈ।”
 “ਉਂ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰ ਐ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ, ਪਰ ਸ਼ਰੀਕ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸੜ ਕੇ ਸਵਾਹ ਹੋ ਗਏ
 ਐ....”
 “ਛੱਡ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ, ਨਾਮੋ। ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਾਕਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ
 ਲਵਾ ਦੇਣੀ ਸੀ....ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵੀ ਓਨੀਆਂ ਈ ਵਾਰਸ ਐ, ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਮੁੰਡੇ।”
 “ਚੱਲ ਹੁਣ ਸਾਂਭੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਮੇਰਾ ਛਿੰਦਾ.....”
 “ਪਰ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਵੀ ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ....”

“ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਹੇਜ ਵੀ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ‘ਕੀ ਐ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁੰਡੇ ਬਿਨਾਂ...ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਣੈ’”

“ਲੈ ਕਮਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੱਸ ਛੱਡੀਦਾ ਸੀ.....”

“ਪਤੈ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ, ਤੇਰੇ ਹਾਸੇ ਦਾ....”

“ਚੱਲ ਛੱਡ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਕੀ ਐਵੇਂ....”

ਤੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇ ਬੰਤਿਆ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਕਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਭਲਾ? ਬੱਸ ਨਵੀਂ ਹੋਵੇ ਗੱਲ, ਹੋਰ ਕੀ? ਲੈ ਸੁਣ ਫੇਰ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਕਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਓਨਾ ਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਭੁੰਮਣ ਨੂੰ। ਫੀਸਾਂ ਕਿਥੋਂ ਦਵੇਂਗਾ? ਫੀਸਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਐਨੀਆਂ? ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਦਾਜ ਦੇਣ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਐ, ਪੜ੍ਹਾਣਾ-ਲਿਖਾਣਾ। ਬਈ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਅੱਜ ਸੱਚੀ-ਮੁੱਚੀ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀ ਜਾਨੈਂ...ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਤੇਰੇ-

“ਸਵਰਨੀ ਲਈ ਦੱਸ ਪਈ ਏ, ਮੁੰਡੇ ਦੀ।”

“ਪਤੈ ਮੈਨੂੰ, ਉਹੀ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਲਾਗੇ...ਕੀ ਨਾਂ ਐ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦਾ?”

“ਪਿੱਪਲੀ....”

“ਹਾਂ, ਹਾਂ—ਪਿੱਪਲੀ.....ਪਰ ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਮੀ ਭਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਹਾਲੀ।”

“ਚੰਗਾ ਸਾਕ ਨਹੀਂ ਹੱਥੋਂ ਗਵਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ...ਕਾਲਜ 'ਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਏ ਮੁੰਡਾ।”

“ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੋਊ...ਕਾਹਲੀ ਕੀ ਐ, ਤੈਨੂੰ? ਉਮਰ ਵੀ ਕੀ ਐ ਹਾਲੀ ਸਵਰਨੀ ਦੀ।”

“ਅਸਾਂ ਕਿਹੜਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਣੈ ਐਡੀ ਛੇਤੀ, ਰੋਕਣਾ ਈ ਐ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ।”

“ਕਮਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ...ਉਦੋਂ ਰੋਕਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਹੋਊ...”

“ਬੈਠਾ ਰਹੂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜੋਗਾ, ਉਦੋਂ ਤੀਕ?”

“ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਆਹਨਾਂ ਕਿ ਬੈਠਾ ਰਹੂ...ਹਾਲੀ ਪੰਜ-ਚਾਰ ਸਾਲ ਠਹਿਰ ਕੇ ਲੱਭਾਂਗੇ ਸਾਕ...ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਈ ਬੱਝ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਈਏ?”

“ਜੇ ਨਾ ਲੱਭਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ....?”

“ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਲੱਭੂ...ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਹਾਲੇ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਦਿਲ ਲਾ ਕੇ।”

“ਪੜ੍ਹਦੀ ਰਹੇ, ਮੈਂ ਕੀ ਆਹਨੀਂ ਆਂ ਉਹਨੂੰ....”

“ਤੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਲੈ ਕੁਝ, ਨਾਮੋ....”

“ਹੁਣ ਕੀ ਪੜ੍ਹਨੈਂ ਮੈਂ...ਉਦੋਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀ ਜਦੋਂ ਵੇਲਾ ਸੀ।”

“ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਇਐ ਵੇਲੇ ਨੂੰ, ਤੂੰ ਅੱਜ ਹਾਂ ਕਰ, ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ-ਕਾਪੀਆਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲਾ ਦਊ।”

“ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਲ ਦਾ ਨਾਂ ਕੋਕੋ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ...ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨੈਂ, ਕਿਤਾਬਾਂ-ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ।”

ਤਾਰੋ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਲ ਨਾ ਨਾਂ ਕੋਕੋ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਬੱਸ ਕੱਚੀ-ਪੱਕੀ ਪਾਸ ਐ, ਐਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਰੋ....ਪਰ, ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਸੋਚ, ਜੇ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੌਣ ਕਰਵਾਂਦਾ। ਕਿਉਂ, ਫੇਰ ਕੀ ਸੀ....? ਆਪਾਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਰ? ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਲੈ, ਸੋਚਦਾ ਕੀ ਐ? ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਐ ਪੜ੍ਹਨ-ਲਿਖਣ ਦਾ.... ਵੇਲਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਆਉਂਦਾ। ਚੰਗਾ ਫੇਰ ਰੋਕ ਦੇ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਆ ਗਿਆ ਈ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦਾ ਬਾਗ਼-

“ਲੈ ਬਈ, ਫੜ ਰੁਪਇਆ....”

“ਚਾਰ ਆਨੇ ਲੈ ਜਾਓ ਜੀ....”

“ਚੱਲ ਰਹਿਣ ਦੇ, ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਕੋਲ਼ ਈ....”

“ਨਹੀਂ, ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ....”

ਚੰਗਾ ਬੰਦਾ ਐ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਈ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਿਆ...ਉਂਜ ਹੈ ਰੂਹ ਵਾਲਾ। ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਕਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਜ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੋਊਗਾ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਗੱਢੇ। ਉਂਜ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛੋ, ਬੰਤਿਆ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਜਾਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਜੀਅ ਨੂੰ। ਮਨ ਝੂਠਾ ਪੈ ਜਾਂਦੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਵੇ....‘ਅਹਿ ਲੈ ਫੜ, ਅਹਿ ਵੀ ਚੁੱਕ।’ ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਵਾਂ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦੈ ਬੰਦੇ ਨੂੰ। ਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਉਹਦਾ ਹੱਕ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਐ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ ਬੰਤਿਆ..... ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਐ, ਉਹ....? ਕੌਣ? ਉਹੀ ਕਾਰਖ਼ਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅੱਛਾ, ਅੱਛਾ...ਬੋਨਸ। ਹਾਂ, ਹਾਂ...ਬੋਨਸ। ਪਰ ਕਮਲਿਆ, ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਹਦਾ ਬੋਨਸ ? ਬੱਸ, ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਮੱਤ ਈ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਬਾਜ਼ੇ ਵੇਲੇ।

ਚੱਲ ਮੋੜ ਹੁਣ, ਬੰਤਿਆ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ। ਅੱਗੋਂ ਗੱਡਾ ਆਉਂਦਾ ਈ ਬੋਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਕਿੱਧਰ ਚੱਲਣ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਐ? ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲੇ ਬਾਗ਼ ਅੱਗੇ ਨਾ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਈਏ ਚੱਲ ਕੇ? ਠੀਕ ਐ, ਤੇਰੀ ਗੱਲ। ਮੋੜ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤੇ ਮਾਰ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਪੈਡਲ। ਔਹ ਸਾਹਮਣੇ ਈ ਐ ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲਾ ਬਾਗ਼, ਜਿਥੇ ਆਂਹਦੇ ਐ, ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਡੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ। ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਐ, ਖ਼ਬਰੇ ਪੰਜਾਹ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਐ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨੇ, ਭੁੰਨ ਦਿੱਤਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰ ਕੇ ਦੇਸ-ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ। ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ ਇਸ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਿਹੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਐਨੇ ਲੋਕ ਡਿਗ ਪਏ ਕਿ ਖੂਨ ਭਰ ਗਿਆ ਨੱਕੋ-ਨੱਕ। ਹੁਣ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਲੂੰ-ਕੰਡੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਂਦੇ ਐ, ਮਨ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਉਹ! ਉਂਜ ਤਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਮੇਲੇ ਲੱਗਦੇ ਐ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਰੋਜ਼ ਈ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕ ਆਂਦੇ ਐ। ਅੱਜ ਖੋਰੇ ਕੋਈ ਜਲਸਾ ਹੋ ਰਿਹੈ ਅੰਦਰ, ਬੜੇ

ਲੋਕ ਜਾ ਰਹੇ ਐ ਦਬਾ-ਦਬ। ਲਾਊਡਸਪੀਕਰ ਦੀ 'ਵਾਜ਼ ਵੀ ਆ ਰਹੀ ਐ, ਦੇਸ-ਪਿਆਰ ਦਾ ਗੀਤ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਐ, ਕੋਈ।—

“ਚੱਲ ਬਈ, ਛੇਤੀ...”

“ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜੀ....?”

“ਚੌਕ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ....”

ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਬੜਾ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ। ਚਾਲੀ-ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਉਹਦੀ। ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਖੱਦਰ ਦੇ ਤੇ ਸਿਰੋਂ ਨੰਗਾ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੈਲਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ—

“ਬਈ, ਜਲਦੀ ਚਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ...”

“ਗੱਲ ਕੀ ਐ, ਜੀ? ਬੜੇ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਓ।”

“ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬਿਮਾਰ ਨੇ, ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ।”

“ਕੀ ਗੱਲ ਐ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ?”

“ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਵੇਸਣ ਵਾਲੀ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਲਟੀਆਂ ਈ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।”

“ਵੇਸਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਹੋਊ, ਜ਼ਰੂਰ।”

“ਕੀ ਪਤਾ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਐ....ਜਿਹੜਾ ਟੀਕਾ ਲਗਵਾਇਆ ਸੀ, ਸਵੇਰੇ ਛੇਤੀ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਫੀ ਅਰਾਮ ਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।”

“ਫੇਰ ਹੁਣ....?”

“ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਈ ਲੱਗਦੀ....”

“ਦਿਲ ਨਾ ਛੱਡੋ ਤੁਸੀਂ....”

“ਨਹੀਂ, ਬਈ, ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ, ਅਸੀਂ...”

“ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਉਮਰ ਹੋਊ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ....?”

“ਅੱਸੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੀ ਹੈ, ਕੁਝ....”

“ਤਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਚੱਲਦੀ ਵੇਖੀ ਹੋਊ....”

“ਵੇਖੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਲੱਗੀ ਵੀ ਸੀ, ਲੱਤ ਵਿੱਚ...”

“ਜੀ....ਜੀ....?”

“ਹਾਂ.... ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬਚ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ....।”

ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ...ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਠੀਕ। ਇੱਕ ਦੇਸ-ਭਗਤ ਇੰਜ ਮਰ ਜਾਏ! ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੇਲੇ...ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਠੀਕ ਐ, ਠੀਕ ਐ ਪਰ ਇਹ ਦੇਸ-ਭਗਤ, ਇਹ ਦੇਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਬੱਸ, ਸੋਚ ਨਾ ਤੂੰ ਕੁਝ, ਬੰਤਿਆ, ਚਲਾਈ ਚੱਲ ਰਿਕਸ਼ਾ—ਤੇਜ਼, ਹੋਰ ਤੇਜ਼।—

“ਨਹੀਂ ਜੀ, ਪੈਸੇ ਲੈਣੇ ਨਹੀਂ ਠੀਕ....”

“ਲੈ ਪਕੜ, ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦਾ....”

“ਰਹਿਣਾ ਦਿਓ, ਜੀ....।”

ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਵੀ ਚੱਲ ਮਗਰੇ-ਮਗਰ, ਇਸ ਦੇ। ਕਰ ਆ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਨਾ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਗਿਆਂ, ਨਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਵਿਹਲ ਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਕਰੇ ਵੀ ਕੀ ਬੰਦਾ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਿਹਲ ਐ, ਚਲਿਆ ਜਾ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਮਗਰੇ-ਮਗਰ। ਪਰ, ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਹੈਂ ਕੌਣ? ਕੀ ਹੈਸੀਅਤ ਐ, ਤੇਰੀ? ਕਿਵੇਂ ਜਾਏਗਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ? ਕੱਪੜੇ ਵੇਖ ਆਪਣੇ, ਔਕਾਤ ਵੇਖ ਆਪਣੀ। ਐਵੇਂ ਨਾ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਉੱਚੀਆਂ-ਉੱਚੀਆਂ। ਮੁੜ ਕੇ ਥੱਲੇ ਈ ਡਿਗੋਗਾ, ਆ ਕੇ। ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣੀ। ਤੂੰ ਤੇ ਪਹੀਏ ਵਾਂਗ ਐਂ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਠੀਕ ਐ...ਜਦੋਂ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖੁੰਜੇ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਏਗਾ, ਕੋਈ ਜਣਾ। ਰੁਕ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਸੋਚ ਵੀ ਨਾ ਕੁਝ। ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਨਹੀਂ ਤੇ। ਪਰ ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਦੱਸ, ਪਾਗਲ ਕਿਉਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਬੰਦਾ? ਨਾਲੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਐ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਪਾਗਲ ਐ, ਫਲਾਣਾ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ? ਤੂੰ ਕੀ ਲੈਣਾ ਐ, ਇਹ ਪੁੱਛ ਕੇ? ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰੀ ਚੱਲ—

“ਭਉ, ਰੋਕੀਂ ਰਿਕਸ਼ਾ....”

“ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੋ ਐ, ਤੁਸਾਂ?”

“ਚਾਟੀਵਿੰਡ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੀਕ ਈ ਜਾਣਾ ਐ, ਅੱਗੋਂ ਆਪਾਂ ਤਰਨਤਾਰਨ ਦੀ ਬੱਸ ਫੜ ਲਾਂਗੇ।”

“ਸੱਠ ਪੈਸੇ ਲੱਗਣਗੇ, ਸੋਚ ਲਵੋ।”

“ਚੱਲ ਲੈ ਲਵੀਂ ਤੂੰ ਸੱਠ ਪੈਸੇ, ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਐ, ਇਹ?”

“ਚੰਗਾ ਫੇਰ, ਚੱਲਨੇ ਆਂ, ਰਹੁ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪੀ ਲਾਂ, ਤੇਹ ਲੱਗ ਗਈ ਐ।”

“ਆਪਾਂ ਵੀ ਪੀ ਲੈਨੇ ਆਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗਲਾਸ, ਕਿਉਂ ਮੱਖਣਾ?”

“ਇਹਨਾਂ ਛੂਛੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੀ ਬਣਨਾ ਐ? ਪਿੰਡ ਚੱਲ ਕੇ ਪੀਆਂਗੇ ਬਾਟੇ ਵਿੱਚ।”

“ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਪੀਤੀ ਜਾਊ, ਚੱਲ ਆ ਉਰੇ।”

ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪੀ ਕੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਹੋਰ ਪੀ ਲਿਆ। ਨਜ਼ਾਰੇ ਆ ਗਏ। ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਖਲੋ ਕੇ ਰਹੁ ਦਾ ਠੰਢਾ ਗਲਾਸ ਪੀ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਬੰਦੇ ਦੀਆਂ—

“ਮਾਰ ਦੇ ਵੀਰ ਹੁਣ ਦੋ ਪੈਡਲ, ਸਾਡੀ ਬੱਸ ਈ ਨਾ ਨਿਕਲ ਜਾਏ।”

“ਮੱਖਣਾ, ਕਿਉਂ ਕਾਹਲਾ ਪੈਂਦੈ? ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਸੂ ਮੌਜ ਨਾਲ। ਬੱਸਾਂ ਤਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਈ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ।”

“ਤਰਨਤਾਰਨੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਤਾਂ ਵਾਟ ਐ, ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ।”

“ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜੇਰਾ ਕਰ।”

“ਚੰਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ—ਉਂਜ ਭਊ, ਰੋਣਕਾਂ ਬੜੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਗਰੀ ‘ਚ।”

“ਤੂੰ ਵੇਖੀ ਜਾ ਮੱਖਣਾ, ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਈ ਐ, ਦੁਨੀਆ।”

“ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਈਕਲ ਵਾਲੀ ਈ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਗਈ....”

“ਲੰਘ ਜਾਣ ਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਾਹਦੀ ਕਾਹਲ ਐ। ਲੈ ਹੁਣ ਆ ਗਿਆ ਈ, ਚਾਟੀਵਿੰਡ....ਬੱਸ ਵੀ ਖੜੀ ਐ ਰੋਡਵੇ ਦੀ....ਚੱਲ ਭੱਜ ਕੇ ਅੱਗੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੇਨਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪੈਸੇ....ਲੈ ਫੜ, ਵੀਰ ਮੇਰਿਆ, ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ, ਦੇ-ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੈਸੇ....ਛੇਤੀ ਕਰ ਜ਼ਰਾ....ਫੜਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ....ਲੈ ਤੁਰ ਪਈ ਊ ਬੱਸ।”

ਕਈਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਈ ਚਿੱਤ ਕਰਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦੈ, ਬੰਤਿਆ। ਬੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਸਮੁਖ ਹੋਵੇ....ਇਉਂ ਨਾ ਜਾਪੇ ਜਿਵੇਂ ਰੱਬ ਦੀ ਮਕਾਣੇ ਆਇਆ ਹੋਇਐ—ਹੁਣ ਚੱਲਣਾ ਈ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿ ਰੁਕੀਏ ਏਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ?...ਯੁੱਪ ਕਿੰਨੀ ਨਿੱਘੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਐ, ਠਰੇ ਹੋਏ ਹੱਡਾਂ ਨੂੰ! ਨਿੱਘ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਈ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਰਾਤੀਂ—ਨਾ ਦਿਨੋਂ। ਹੱਥ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਧੇ ਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਵੇਂ। ਲੈ ਹੁਣ ਪਤਾ ਏ ਕੋਈ ਇਹਨਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਯੁੱਪ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਐ। ਉਵੇਂ ਦੀਆਂ ਉਵੇਂ ਈ ਐਂ, ਆਕੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਸੁੱਕੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਵਾਂਗ ਈ ਜਾਪਦੀਆਂ ਐਂ। ਖੁਸ਼ਕੀ ਬੜੀ ਹੋ ਗਈ ਐ, ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ। ਥਾਂ-ਥਾਂ ਤੋਂ ਉੱਖੜ ਗਈ ਐ ਚਮੜੀ। ਅਹਿ ਵੇਖ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮਾਝਾ ਲਾ ਰਿਹਾ ਏ, ਡੋਰ ਨੂੰ। ਇਹਦੇ ਹੱਥ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਈ ਨੇ—ਕਾਲੇ-ਕਾਲੇ ਤੇ ਸੁੱਕੇ-ਸੁੱਕੇ। ਕਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਈ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਐਂ। ਵੇਖ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਏ ਇਢਾ ਮਾਝੇ ਨਾਲ ਲਿੱਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ, ਡੋਰ ਉੱਤੇ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਰੰਗ-ਬਰੰਗੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਨੇ—ਲਾਲ, ਪੀਲੀਆਂ, ਨੀਲੀਆਂ। ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਰੁੱਤ ਐ ਬਈ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ ਡੋਰਾਂ...ਅਹੁ ਆ ਰਹੀਆਂ ਈ ਦੋ ਕਾਕੀਆਂ, ਏਧਰ ਨੂੰ....ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਆ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ? ਉਂਜ ਫੱਬਦੇ ਬਹੁਤ ਐ...-

“ਚੱਲਣਾ ਈ, ਚਿੱਤਰਾ ਟਾਕੀ....?”

“ਬੈਠੋ....”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ....”

“ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦੇਣਾ....”

“ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸ....”

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ...”

“ਪੰਜਾਹ ਦੇਵਾਂਗੀਆਂ, ਅੱਗੇ ਏਨੇ ਈ ਦੇਈਦੇ ਨੇ।”

“ਜੇ ਅੱਗੇ ਦੇਂਦੇ ਓ, ਹੁਣ ਦੇ ਦੇਣਾ....”

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਕੇ ਜਦੋਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਜਾਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਖਾਲੀ ਹੀ ਲਿਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ, ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਉਂਜ ਦੋ ਜਣੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਭਾਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਹ ਪੈਸੇ ਈ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ... ਐਨਾ ਹਲਕਾ ਸਰੀਰ ਵੀ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਐਧਰੋਂ ਹਵਾ ਆਈ, ਉੱਧਰ ਲੈ ਗਈ...

“ਜਲਦੀ ਚਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਸਾਨੂੰ ਦੇਰ ਹੋ ਰਹੀ ਏ।”

“ਰੰਜੂ, ਜੇ ਪਿਕਚਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਵਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ।”

“ਪਹਿਲਾ ਸੀਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਮਪਾਰਟੈਂਟ ਹੁੰਦਾ ਏ।”

“ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਣਾ ਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ....”

“ਹਾਏ, ਕਿੰਨੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਲਾਂਦਾ ਏ...”

“ਤੂੰ ਈ ਆ ਗਈ ਏਧਰ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵੱਲ ਚੱਲੀ ਸਾਂ।”

“ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ... ਹੁਣ ਗੈਲਰੀ ਦੀ ਟਿਕਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ, ਥੱਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਈ ਬੈਠਣਾ ਪਉ।”

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹਾਲ ਵਿੱਚ....।”

“ਮੁੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ, ਜਿਹੜੀ ਟਿਕਟ ਮਿਲ ਗਈ....”

“ਸਾਨੂੰ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ—ਡਰੋਂਗੀ ਤੇ ਮਰੋਂਗੀ....।”

ਠੀਕ ਈ ਐ, ਬੰਤਿਆ, ਜੇ ਡਰੋਂਗਾ ਤਾਂ ਮਰੋਂਗਾ। ਬੱਸ ਡਰਿਆ ਨਾ ਕਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ। ਆਪਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹੜਾ ਡਰਦੇ ਆਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ। ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੀਦੀ ਐ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ। ਜੋ ਜੀਅ ਕਰੇ ਖਾਈ-ਪਾਈਦਾ ਐ, ਆਪਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਜੰਵੇ ਆਏ ਹੋਏ ਆਂ! ਕਰਾਂਗੇ ਮੌਜਾਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਕਤ ਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾ-ਚਲਾ ਕੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਸਰੀਰ। ਰਾਤੀਂ ਰੋਟੀ ਖਾ ਕੇ ਸੌ ਜਾਈਦਾ ਐ, ਛੇਤੀ ਈ। ਬੱਚੇ ਤੰਗ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਐ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਐ, ‘ਮੈਂ ਅਹਿ ਲੈਣਾ’, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਐ, ‘ਮੈਂ ਅਹੁ ਲੈਣਾ’। ਆਪਾਂ ਵੀ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਬੱਚੇ ਦਾ। ਚੀਜ਼ ਭਾਵੇਂ ਲੈ ਕੇ ਦੇਈਏ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਦੇਈਏ, ਪਰ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ, ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ। ਨਾਂਹ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਕਦੀ ਭਲੀ ਲੋਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬੱਸ ਲਿੱਸੀ ਈ ਹੋਈ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਦਿਨੋ-ਦਿਨ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਾਹਦਾ ਗ਼ਮ ਲੱਗਾ ਹੋਇਐ ਉਸ ਨੂੰ। ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਝੁਰਦੇ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਉੱਤੇ। ਜੋ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈਗਾ ਏ, ਉਹ ਤਾਂ ਮਿਲ ਈ ਜਾਣਾ ਏ, ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਬੰਦਾ ਐਵੇਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਰਹੇ? ਰੋਟੀ ਮਿਲ ਈ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਅੱਖੀ-ਸੌਖੀ। ਹਾਂ, ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਸੌਖ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਭਲੀ ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਈ ਹੋਈ ਐ ਕਿ ‘ਝੱਗਾ ਪਾਟ ਗਿਐ, ਹੋਰ ਸਵਾ ਦੇ’। ਬਣ

ਜਾਏਗਾ ਨਵਾਂ ਝੱਗਾ, ਕੀ ਹੋਇਐ ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ? ਇਕ-ਦੋ ਥਾਂਵਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਖੁੱਸਿਆ ਈ ਐ। ਐਨੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਸੁੱਟ ਪਾਈਦੀ, ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼। ਪਰਸੋਂ ਐਵੇਂ ਟਾਕੀਆਂ ਲਾਈ ਫਿਰੇ—ਦੋ-ਤਿੰਨ ਥਾਂਈਂ। ਉਸ ਦਿਨ ਬੋਲੀ ਈ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ਼। ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ, ਨਾ ਬੋਲੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਵਿਹਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣ ਦੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਪੇ ਈ ਪੱਜੀ-ਪੱਜੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਫਿਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਤੇ ਚੁੱਪ ਈ ਨਾ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ‘ਦਿਲ ਰੱਖ, ਮੁੰਡਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹੈ, ਛੇਤੀ ਈ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਵਟਾਣ ਜੋਗਾ ਹੋ ਜਾਊ। ਫੇਰ ਨਿਕਲ ਜਾਊ ਘਰ ਦਾ ਦਲਿੱਦਰ।’ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ‘ਅਜੇ ਅੱਜ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ? ਕੀ ਉਮਰ ਐ ਉਸ ਦੀ?’ ਠੀਕ ਈ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ। ਕੀ ਉਮਰ ਐ, ਹਾਲੀ ਉਸ ਦੀ? ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ—ਚੌਦਾਂ ਜਮਾਤਾਂ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਘੱਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ਼ੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ। ਪੜ੍ਹੇ, ਜਿੰਨਾ ਉਹਦਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਐ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਣਾ ਉਸ ਨੂੰ, ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ। ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੌਰ ਜਾਏ, ਸਾਡਾ ਕੀ ਐ—

“ਬੱਸ, ਬੱਸ—ਰੋਕ ਦੇ ਏਥੇ ਈ...ਅਹਿ ਲੈ ਰੁਪਇਆ।”

“ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼।”

“ਤੁੜਾ ਲਿਆ ਕਿਤੋਂ....”

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣੇ ਕਿਸੇ ਨੇ, ਤੁਸੀਂ ਈ....”

“ਨੀ, ਦੇਖ ਕਿੰਨੇ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ....?”

“ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ, ਰੰਜੂ, ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਪੈਸੇ ਨੇ....”

“ਅਹਿ ਲੈ, ਪੰਦਰਾਂ ਪੈਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ੋਂ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਏ ਈ।”

“ਸਾਡੇ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਪੰਜਤਾਲੀ ਪੈਸੇ ਨੇ, ਭਾਈ।”

“ਪੰਜਤਾਲੀ ਈ ਦੇ ਦਿਓ...ਭਾਨ ਦਾ ਤਾਂ ਤੋੜਾ ਮੁੱਕਦਾ ਈ ਨਹੀਂ।”

ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੋੜਾ ਮੁੱਕ ਗਿਐ, ਬੰਤਿਆ? ਚੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਘਬਰਾ ਜਾਇਆ ਕਰ। ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਚੱਲਦੇ ਈ ਪਏ ਐ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ। ਦੱਸ, ਕਾਰਾਂ ਬੰਦ ਹੋਈਐਂ ਕਿ ਸਿਨਮੇ ਬੰਦ ਹੋਏ ਐ? ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਕਿਤੋਂ ਲੈ ਈ ਆਂਦੇ ਨੇ ਲੋਕ। ਹੁਣ ਭਾਨ ਦੇ ਤੋੜ ਦਾ ਈ ਐ, ਰੁਪਇਆ ਦਿਓ ਤੇ ਨੱਬੇ ਪੈਸੇ ਲਓ, ਔਸ ਹਟਵਾਣੀਏ ਤੋਂ। ਭਾਵੇਂ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭਾਨ ਲੈ ਲਵੇ ਕੋਈ। ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬੁੜ ਐ, ਸਾਡੇ ਮੁਲਖ ਵਿੱਚ? ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀ ਐਵੇਂ ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ, ਪਹਿਲੇ ਲੋਕ। ਹਾਲੀ ਵੀ ਇਹ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀ ਈ ਐ। ਪਾਈ ਜਾਣ ਜਿੰਨਾ ਰੋਲ਼ਾ ਪਾਂਦੇ ਐ ਲੋਕ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਹੋਊ ਉਹਨਾਂ ਨੇ? ਸਭ ਕੁਝ ਉੱਜ ਦਾ ਉੱਜ ਈ ਪਿਆ ਲੱਗਦਾ ਐ, ਏਥੇ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ਼ ਨਹੀਂ ਬੰਤਿਆ, ਸਾਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਹੈ।

ਹਾਲ-ਗੇਟ ਉੱਥੋਂ ਨੇੜੇ ਈ ਸੀ। ਗੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬੜੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ਼। ਧੁੱਪ ਚੰਗੀ ਤਿੱਖੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਰੋਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੂਰਜ। ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਤਾਂ ਦੋ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਰਜ ਨਜ਼ਰ ਹੀ ਨਹੀਂ

ਸੀ ਆਉਂਦਾ, ਹੁੰਦਾ ਈ ਐਨੀ ਗਾੜੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਹੁੰਦਾ ਜਲਦੀ ਖਿੰਡ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਮਸਾਂ ਸਾਢੇ ਯਾਰਾਂ ਈ ਵੱਜੇ ਸਨ। ਪੰਦਰਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਮੂੰਗਫਲੀ ਖਾਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਈ ਸਵਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਭੀੜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹਰ ਬੰਦਾ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੈਦਲ ਸੀ, ਸਾਈਕਲ ਜਾਂ ਸਕੂਟਰ ਉੱਤੇ—ਕਾਰਾਂ, ਬੱਸਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਭਲਾ ਦੌੜਨਾ ਈ ਹੋਇਆ। ਹਾਲ-ਗੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਰੌਣਕ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਈ ਤਾਂ ਅਖਬਾਰ-ਰਿਸਾਲਾ ਲੈ ਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ-ਖੜ੍ਹੇ ਈ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਖਬਾਰ। ਨਾਲ ਈ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਉੱਤੇ ਲਾਟਰੀ ਦੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਰੰਗ-ਬਰੰਗੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ!

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਵੀ, ਬੰਤਿਆ, ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਏਹੋ-ਜਿਹੀ ਇੱਕ ਟਿਕਟ, ਪਰ ਐਵੇਂ ਰੁਪਇਆ ਈ ਗੁਆਇਆ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੱਥ ਪੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਿਆ। ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਦੀ ਲਈ ਟਿਕਟ। ਉੱਜ ਵੀ ਲੱਖ-ਸਵਾ ਲੱਖ ਰੁਪਇਆ ਕਿਨ੍ਹੇ ਦੇਣਾ ਐ, ਗਰੀਬ ਨੂੰ? ਐਨਾ ਰੁਪਇਆ ਤਾਂ ਅਮੀਰਾਂ ਕੋਲ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਲ ਜੋ ਆਇਐ ਸਾਂਭਣ ਦਾ, ਜਾਂ ਖਰਚਣ ਦਾ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੇ ਐਨਾ ਰੁਪਇਆ ਆ ਵੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਕਿਉਂ, ਕਰਨ ਨੂੰ ਕੀ ਐ, ਬੰਤਿਆ? ਆਉਣ ਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੇਰਾਂ। ਫੇਰ ਵੇਖੀਂ, ਆਪਾਂ ਕਿਵੇਂ ਇਹਦੀਆਂ ਫੱਕੀਆਂ ਉਡਾਂਦੇ ਆਂ। ਪਰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹੀ ਐ ਕਿ ਆਉਂਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਾਡੇ ਹੱਥ। ਲੈ ਮੂੰਗਫਲੀ ਵੀ ਮੁੱਕ ਗਈ ਐ। ਲਈਏ ਹੋਰ ਪੰਦਰਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ? ਚੱਲ ਰਹਿਣ ਦੇ, ਕੀ ਐਵੇਂ ਖਾਈ ਜਾਣੀ ਐ, ਮੂੰਗਫਲੀ। ਉੱਜ ਗੱਲ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਐ, ਪਈ ਪੰਦਰਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਮੁੱਕ ਗਈ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਈ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਵੀ। ਪਿੱਛੇ ਭਾਰਾ ਵੱਟਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਚੜ੍ਹੇ, ਕੁਝ ਕੁ।

ਹੁਣ ਕਿੱਦਾਂ ਕਰੀਏ, ਬੰਤਿਆ? ਬੈਠੀਏ ਹੋਰ ਕਿ ਚੱਲੀਏ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ? ਚੱਲਨੇ ਆਂ ਹੁਣ ਕਿ। ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ? ਹਾਲ-ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਆਂ। ਐਨੀ ਦੁਨੀਆ ਆ-ਜਾ ਰਹੀ ਐ, ਮਿਲ ਈ ਜਾਊ ਸਵਾਰੀ, ਛੇਤੀ ਈ। ਪਿਛਲੇ ਚੱਕੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਜ਼ਰਾ ਘੱਟ ਲੱਗਦੀ ਐ। ਪਰਸੋਂ ਪੈਚਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਪਤਾ ਉਹੀ ਲੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਨਹੀਂ, ਪੈਚਰ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਲਵਾਇਆ ਸੀ, ਉੱਜ ਈ ਹਵਾ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੋਊ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੁ। ਏਥੋਂ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ ਹਵਾ, ਇਹ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਮੰਗ ਲੈਂਦਾ ਐ, ਭਾਵੇਂ ਬੰਦਾ ਆਪ ਈ ਭਰੇ ਹਵਾ। ਬਾਜ਼ੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਵੀ ਬੜੇ ਬੇਲਿਹਾਜ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਅਹੁ ਪਰੇ ਮੋੜ ਦੇ ਨਾਲ ਈ ਐ ਨਾ ਦੁਕਾਨ ਮੀਤੇ ਦੀ, ਉੱਥੋਂ ਭਰਾਂਗੇ ਹਵਾ। ਆਦਮੀ ਚੰਗਾ ਐ, ਉਹ। ਕਈ ਵੇਰਾਂ ਛੋਟਾ-ਮੋਟਾ ਕੰਮ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਉਂ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲਈਦਾ ਐ, ਉਹਦੇ ਨਾਲ, ਕਈ ਵਾਰੀ। ਕੰਮ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਐ, ਠਈਆ-ਠੱਪਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ-

“ਆਓ ਜੀ-ਆਓ।”

“ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲੇ ਬਾਗ਼....”

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ....”

“ਚੱਲ ਵਗਦਾ ਜਾ....”

“ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਣਾ ਐ...?”

ਚੱਲ, ਜਾਹ ਫੇਰ। ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹੈ, ਬੁਲਾ ਉਸ ਰਿਕਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲਿਆ ਸੂ। ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਮੁਫਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਊ, ਪੰਜ-ਦਸ ਘੱਟ ਲੈ ਲਊ, ਹੋਰ ਕੀ? ਆਪਾਂ ਵੀ ਪੰਜਾਹ-ਸੱਠ ਪੈਸੇ ਲੈ ਈ ਲੈਣੇ ਸੀ। ਫੇਰ ਕੀ ਐ....? ਹੁਣੇ ਈ ਮਿਲ ਜਾਊ ਹੋਰ ਸਵਾਰੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾ ਭਰ ਲਾਂ ਪਿਛਲੇ ਚੱਕੇ ਵਿੱਚ। ਰੋਕ ਦੇ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਚੁੱਕ ਲੈ ਪੰਪ। ਇੱਕ, ਦੋ, ਪੰਜ, ਸੱਤ.... ਦਸ। ਬੱਸ, ਬੱਸ.... ਬੜੀ ਐ ਹਵਾ। ਹੋਰ ਨਾ ਮਾਰੀ ਪੰਪ, ਕਿਤੇ ਪਟਾਕਾ ਈ ਨਾ ਪੈ ਜਾਏ। ਹੋਰ ਲੈਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਪੈ ਜਾਣ। ਰੱਖ ਦੇ ਪੰਪ। ਮੋੜ ਲੈ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ। ਖੜ੍ਹ ਜਾ ਐਥੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ। ਬੜੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਨੇ ਐਥੇ, ਕੋਲ-ਕੋਲ। ਮਿਲ ਜਾਊ ਹੁਣੇ ਈ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰੀ। ਲੈ, ਅਹੁ ਆਈਆਂ ਈ ਦੋ ਜਣੀਆਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਐਨੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ, ਸਾੜੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੋਊ? ਨਾ ਈ ਲੱਗਦੀ ਹੋਊ ਨਾ! ਉੱਪਰੋਂ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਵਾਹਵਾ ਭਾਰੇ ਸ਼ਾਲ ਲੀਤੇ ਹੋਏ ਐ, ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲੇ। ਇੱਕੋ-ਜਿਹੀਆਂ ਈ ਐ ਦੋਵੇਂ ਜਣੀਆਂ, ਭਾਰੀਆਂ-ਭਾਰੀਆਂ।

“ਵੇ ਭਾਈ, ਚੱਲੋਗਾ, ਗੁਰੂ ਬਜ਼ਾਰ?”

“ਲੈ ਚੱਲਨੇ ਆਂ, ਜੀ।”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ....?”

“ਕਿੱਥੇ ਉੱਤਰੋਗੇ....?”

“ਚੁਰੱਸਤੀ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਉਰ੍ਹਾਂ....”

“ਚੰਗਾ ਜੀ.... ਬੈਠੋ।”

“ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਸੇ ਦੱਸ....”

“ਰੁਪਇਆ ਦੇ ਦੇਣਾ...”

“ਰੈ ਰੁਪਈਆ....? ਕੋਈ ਰਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ।”

“ਚਲ ਛੱਡ ਲਾਜੋ, ਅੱਗੋਂ ਹੋਰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਂਦੇ ਓ?”

“ਪੰਜਾਹ ਪੈਸੇ....”

“ਪੰਝੱਤਰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿਓ....।”

“ਨੀ ਚੱਲ, ਇਹਦੀ ਨਹੀਂ ਮਰਜ਼ੀ, ਜਾਣ ਦੀ।”

“ਮਰਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜੀ ? ਠੀਕ ਈ ਮੰਗੋ ਆ ਮੈਂ।”

“ਸੱਠ ਪੈਸੇ ਲੈਣੇ ਈ....?”

“ਨੀ, ਰਹਿਣ ਦੇ ਤੂੰ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਈਦਾ ਐ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਈ ਅੱਜ ਈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਆਂ। ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਏਥੇ। ਹਾਲੀ ਪਰਸੋਂ ਪੰਜਾਹ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਗਈ ਸੀ ਮੈਂ।”

“ਲਾਜੋ, ਉਹ ਵੇਖ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਆ ਰਿਹਾ ਏ, ਏਧਰ।”

“ਚਲੋ, ਬੈਠੋ”

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲ਼ਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇੱਧਰ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਾਹਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਗਵਾਣੀ ਐ ਹੱਥੋਂ। ਉੱਜ ਘੱਟ ਸਨ ਪੈਸੇ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਣੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਏਨੀ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਵੀ ਨਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਐਹੋ -ਜਿਹੀ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਨਾਲ਼ ਵਾਹ ਪੈਂਦਾ ਐ, ਸਾਡਾ। ਆਦਮੀ ਨਾਲ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ, ਮੰਗ ਲਵੋ—ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਨਾਨੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾਲ ਐ, ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਵੱਧ ਦੇ ਜਾਣ। ਵੱਧ ਕੀ, ਪੂਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸੋਚੀਦਾ ਐ, ਕਿਤੋਂ ਵੱਧ, ਕਿਤੋਂ ਘੱਟ— ਗੱਲ ਉੱਥੇ ਈ ਆ ਜਾਂਦੀ ਐ—

“ਨੀ ਲਾਜੋ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁੜੀ ਵੇਖਣੀ ਉ, ਸੋਹਣੀ ਹੋਵੇ।”

“ਤੂੰ ਯਕੀਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਦਾ, ਭੈਣੇ..ਕੁੜੀ ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲੀ ਹੁੰਦੀ ਉ।”

“ਮੇਰਾ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਰੱਜ ਕੇ ਸੋਹਣਾ ਏ।”

“ਤਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦੀ ਆਂ ਕਿ ਜੋੜੀ ਬੜੀ ਫਬੇਗੀ।”

“ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਈਂ, ਪਈ ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹਾਣ ਨਾ ਕੁੜੀ ਨੂੰ।”

“ਬੀ.ਏ. ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਏ— ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਏ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ।”

“ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵੀਂ ਕਿ ਉਠਾ ਲੈਣ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨੋਂ, ਅਸਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਣਾ ਬਹੁਤਾ— ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਏ, ਓਨਾ ਠੀਕ ਏ।”

“ਪਰ ਭੈਣ, ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਹਾਲੀ ਸਾਲ—ਦੋ ਸਾਲ ਠਹਿਰ ਕੇ ਈ ਕਰਨਾ ਏ, ਪੜ੍ਹਦੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸੂ— ਕਾਲਜੋਂ ਕਾਹਨੂੰ ਉਠਾਲਣਾ ਹੋਇਆ?”

“ਨਾ ਅੜੀਏ, ਅਸਾਂ ਆਉਂਦੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਣਾ ਏ, ਦੋ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਉਡੀਕਣੇ ਅਸਾਂ— ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲਵੀਂ।”

“ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਏ, ਮੈਂ ਬੀ.ਏ. ਕਰ ਕੇ ਈ ਵਿਆਹ ਕਰਾਣਾ ਏ।”

“ਮੰਨ ਜਾਊਗੀ ਕੁੜੀ, ਕਰਨਾ ਵੀ ਕੀ ਸੂ ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ।”

“ਨਾਲੇ ਭੈਣ, ਮਹੇਸ਼ੀ ਵੀ ਹਾਲੇ ਛੋਟਾ ਈ ਏ, ਦੋ ਸਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਠਹਿਰ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਏ...”

“ਛੋਟਾ ਕਿੱਥੇ ਵੇ, ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਏ ਉਹਨੂੰ— ਉਹਦਾ ਭਾਈਆ ਜਦੋਂ ਏਨੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਮਹੇਸ਼ੀ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।”

“ਨੀ, ਉਦੋਂ ਜ਼ਮਾਨਾ ਹੋਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੋਰ ਐ।”

“ਨਾਲੇ ਗੱਲ ਸੁਣ, ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਗਹਿਣਾ ਵੀ ਬੜਾ ਪਾਣਾ ਏ— ਜੜਾਊ ਹਾਰ, ਬਾਰਾਂ ਵੰਗਾਂ, ਹੀਰੇ ਦੀ ਮੁੰਦਰੀ, ਦੋ ਸੈੱਟ...”

“ਉਹਨਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਅੜੀਏ, ਬੜਾ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਏ ਭਗਵਾਨ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ।”

“ਫੇਰ ਵੀ, ਕੀ-ਕੀ ਦੇਣਗੇ ਉਹ? ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਏ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਏ, ਉੱਜ ਜੇ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦੇਏ ਕੋਈ ਧੀ-ਪੁੱਤ ਦਾ ਕਾਰਜ, ਤਾਂ ਸੋਭਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਏ, ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ— ਹੋਰ ਕੀ।”

ਬੰਤਿਆ, ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੋਭਾ ਦੀ ਈ ਐ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਵੀ ਕੋਈ ਜਿੰਦਗੀ ਐ, ਬੰਦੇ ਦੀ! ਜਿੰਨਾ ਬਹੁਤਾ ਦਿਓ, ਓਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤਾ ਆਉਂਦਾ ਐ। ਪੜ੍ਹਨ-ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੀ ਐ, ਏਧਰੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਉੱਧਰੋਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ— ਪੱਲੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਹੀਰੇ-ਮੋਤੀ ਭੱਜੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਐ। ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋਣ, ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਦੌੜਦੇ ਹੋਏ। ਸਾਂਭਣ ਦੀ ਜਾਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ, ਬੰਦੇ ਨੂੰ। ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਹਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਠੀਕ ਐ ਨਾ, ਬੰਤਿਆ? ਕੋਈ ਗ਼ਲਤ ਤਾਂ ਨੀ ਕਿਹਾ ਮੈਂ?—

“ਲਾਜੋ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕੁੜੀ ਪਸਿੰਦ ਆ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੁੰਦਰੀ ਪਾ ਦੇਣੀ ਏ, ਉਹਨੂੰ....”

“ਨਹੀਂ, ਹਾਲੀ ਤੂੰ ਵੇਖ ਲਵੀਂ—ਫੇਰ ਉਹ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ....।”

“ਲੈ ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੇਖੇ ਐ? ਮੁੰਡੇ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਹੀਰੇ।”

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਈ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਰਗਾ ਏ, ਸੋਹਣਾ ਗੱਭਰੂ ਏ...।”

“ਲੈ ਮੇਰਾ ਮਹੇਸ਼ੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਏ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ। ਕੋਈ ਐਬ ਨਹੀਂ ਉਹਨੂੰ—ਸਿਗਰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ। ਹਾਂ, ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਸਿਨਮੇ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕੋਈ ਐਬ...।”

“ਇਹ ਕਾਹਦਾ ਐਬ ਏ, ਭੈਣ, ਪਰ ਜ਼ਮਾਨਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਏ, ਹੁਣ। ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਰਦੀ ਏਂ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਵੇਖ ਬੁਰਾ ਨਾ ਮਨਾਈਂ—ਕੁੜੀ ਨੇ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਈ, ਮੁੰਡਾ।”

“ਹੈ ! ਕੁੜੀ ਨੇ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਕਦੀ ਵੀ। ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਏ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ....?”

“ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਏ, ਭੈਣ, ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ। ਸਾਡਾ ਵੇਲਾ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ....”

“ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਜਾਣ-ਆਣ, ਖਾਣ-ਪੀਣ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ....?”

“ਪੜੀਆਂ-ਲਿਖੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਲੱਗਦੀਆਂ ਆਖੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ...?”

“ਲਾਜੋ, ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਜੀਅ ਬੱਝਦਾ ਏਥੇ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਲੈ ਚੱਲੀ ਏਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੇਖ ਆਉਂਦੀ ਆਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁੜੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ਜਿਹੜੀ ਆਖੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ। ਉਹ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਧੀਆਂ-ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਕਰਦੇ ਐ, ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਈ ਕਰਦੇ ਐ—।”

“ਭੈਣ, ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਦਿਲ ਨਾ ਛੱਡ। ਕੁੜੀ ਬੜੀ ਈ ਸੋਹਣੀ ਐ। ਨਾਲੇ ਦੇਣਗੇ ਵੀ ਬੜਾ। ਵੀਹ-ਪੰਝੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤਾਂ ਨਕਦ ਵੀ ਰੱਖਣਗੇ—ਭਾਵੇਂ ਵੱਧ ਈ ਰੱਖ ਦੇਣ, ਕੋਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਉੱਥੇ....।”

“ਪਰ ਇਹ ਜਿਹੜੀ ਵੇਖਣ-ਵਖਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਐ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਕਾ ਈ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ...।”

“ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਐ? ਵੇਖ ਲਵੇ ਕੁੜੀ ਵੀ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ, ਫੇਰ ਕੀ ਐ—?”

“ਉੱਜ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਲਾਜੋ, ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕਾਕਾ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਜ਼ਰਾ ਭੁਆਂ ਲੈਂਦਾ ਏ, ਬੜਾ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹਾ ਟੀਰ....”

“ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਏ? ਅੱਬਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਾ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਕਵਾਂਗੇ, ਪਈ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਐਨਕ ਲਾ ਕੇ ਜਾਵੇ....”

“ਅੱਜ-ਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਐਨਕ—ਐਨੀ ਸਰਦੀ ਵਿੱਚ....”

“ਲੈ, ਲੱਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ—ਕੁੜੀ ਐਨੇ ਡੈਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਏ ਤਾਂ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ? ਫੇਰ ਭੈਣ, ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁੰਡਾ ਵਿਖਾਈਏ ਈ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ....”

“ਐਨਾ ਚਿਰ ਉਡੀਕ ਲੈਣਗੇ ਉਹ, ਲਾਜੋ...?”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ....? ਮੈਂ ਕਹਿਦਾਂਗੀ ਮੁੰਡਾ ਬੰਬਈ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਏ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਏ—।”

“ਅਹਿ ਚੰਗੀ ਸਕੀਮ ਐ, ਤੇਰੀ।”

ਠੀਕ ਐ, ਬੰਤਿਆ, ਸਕੀਮ ਚੰਗੀ ਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ। ਐਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਣਦੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਕੀਮ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਈ ਗੱਲ ਤੁਰਦੀ ਐ, ਅੱਗੇ। ਅੱਛਾ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਛੱਡ, ਆਪਣੀ ਕਰ। ਠਹਿਰ ਜ਼ਰਾ, ਕਰਦੇ ਆਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਲਈਏ। ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਈ ਮਿਲ ਗਏ ਐ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਪੰਜਾਹ ਵੀ ਸੱਠਾਂ ਵਰਗੇ ਐ। ਅੱਛਾ ਹੁਣ ਕਿੱਧਰ ਚੱਲਣੈ? ਚੱਲ, ਚੁਰੱਸਤੀ ਅਟਾਰੀ ਦੇ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਆਂ, ਚੱਲ ਕੇ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗ ਪਈਐਂ, ਹੁਣ। ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਾਹਕ ਦੀ। ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਈ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅੱਠ ਵਜੇ ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਐ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ। ਜਿਨ੍ਹੇ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਐ, ਆਪੇ ਆਉਂਦਾ ਐ, ਭੱਜ ਕੇ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਨਾ ਬੰਤਿਆ, ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਆਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਐ। ਏਧਰੋਂ ਆਏ, ਉੱਧਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਗਾਹ ਛੱਡੀਦਾ ਐ, ਦਿਹਾੜੀ ਵਿੱਚ। ਘਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਐ, ਬੰਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਨਿਕਲੀਦਾ ਐ ਘਰੋਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੁੜ ਕੇ ਘਰ ਮੁੜਨਾ ਵੀ ਐ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਜਾ ਵੜੀਦਾ ਐ, ਸਮਝੀਦੇ ਪਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਹੋਰ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਇੰਜ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਰਕੇ ਬੀਤ ਰਹੀ ਐ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਕੀ ਪਤਾ ਕਿੰਨੀ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਐ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ? ਆਪਾਂ ਕਰਨਾ ਵੀ ਕੀ ਐ, ਪਤਾ ਕਰ ਕੇ। ਚੱਲਣ ਦੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਦਾ ਐ ਚੱਕਰ, ਬੰਤਿਆ !

“ਚੱਲ ਬਈ—ਲੈ ਚੱਲ ਸੀਤਲਾ ਮੰਦਰ।”

“ਬੈਠੋ ਜੀ, ਭਲਵਾਨ ਜੀ।”

ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਐ ਬਈ ਏਸ ਦੀ। ਕਿੰਨਾ ਨਰੋਇਆ ਪਿੰਡਾ ਐ ਇਹਦਾ, ਬੰਦੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਵਾਲਾ—ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦਾ ਕੀ ਐ। ਸਿਹਤ ਵੀ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ, ਬੰਤਿਆ ! ਦੁੱਧ-ਘਿਰ ਪੀਣਾ ਪੈਂਦਾ ਐ, ਬਦਾਮ ਖਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਐ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਈ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਐ, ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਈ ਆਣ ਵੜਦਾ ਐ। ਪਰ, ਬੰਤਿਆ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਸੋਚ—ਜੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪੈਸਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ....ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਹੋਈ ਭਲਾ? ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਰੱਬ ਦਾ। ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਫੁਕਣਾ ਐ, ਸਿਹਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ? ਪਰ ਗੱਲ ਸੁਣ, ਜੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਸਿਹਤ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਹੋਣੀ ਈ ਹੋਈ। ਸਿਹਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਪੈਸੇ ਈ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਕੀ ਚੱਲਿਆ ਹੋਇਐ, ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ? ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ ਨਾ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨੀ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਵਾਦਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਹਦੀ ਕਹਾਣੀ। ਦੁਖੀ ਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਸ ਨੇ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਸਾਰੇ ਰੇੜਕੇ ਇਹਦੇ ਈ ਪਾਏ ਹੋਏ ਐ। ਜੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪੈਸਾ ਬੰਦੇ ਕੋਲ਼, ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੰਦੇ ਕੋਲ਼, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਉ? ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿੱਲੂ, ਉਹਨੂੰ? ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿੱਲੂ, ਰੋਟੀ। ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ? ਅੰਨ ਤਾਂ ਓਨਾ ਹੀ ਹੋਊ, ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ। ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਇਹ ਟੰਟਾ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਐ, ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ? ਚੁੱਪ ਵੀ ਕਰ ਹੁਣ, ਬੰਤਿਆ ! ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ, ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ। ਤੂੰ ਸੋਚਿਆ ਨਾ ਕਰ ਬਹੁਤਾ। ਸੋਚਣਾ ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੰਮ ਐ, ਵੱਡੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ। ਜੇ ਆਪਾਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਕੰਮ। ਮਾਰ ਦੇ ਪੈਡਲ ਹੋਰ, ਆ ਗਿਆ ਸੀਤਲਾ ਮੰਦਰ। ਭਲਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਦਿੰਦਾ ਈ, ਲੈ-ਲੈ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ। ਝਗੜਾ ਨਾ ਕਰੀ। ਝਗੜਾ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਉਂ ਨੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ਼। ਅੱਠ ਆਠੇ ਦੇ ਗਿਆ ਈ—ਪੰਜਾਹ ਪੈਸੇ। ਠੀਕ ਈ ਐ—ਨਾ ਬਹੁਤੇ, ਨਾ ਥੋੜ੍ਹੇ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣ ਤਾਂ ਜਲਵੇ ਈ ਨਾ ਆ ਜਾਣ, ਬੰਤਿਆ। ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਈ ਬੰਦੇ ਗਰੀਬ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿਉਂ ਮਾਰਦੇ ਐ ? ਬਈ ਹੱਕ ਦੇ ਦਿਓ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ, ਫੇਰ ਕਾਹਦਾ ਰੇੜਕਾ?

ਮੈਂ ਦਸ-ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਐ। ਮੈਂ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਘਰ ਵੀ ਬਹੁਤੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉੱਥੋਂ। ਖ਼ੋਰੇ ਤਦੇ ਈ ਭੁੱਖ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਮੈਨੂੰ। ਭੁੱਖ ਜਦੋਂ ਲੱਗਣ ਲੱਗਦੀ ਐ, ਅਚਾਨਕ ਈ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਭੁੱਖ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਈ ਘਰ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਆਏ, ਸ਼ੈਦ। ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਏਸ ਵੇਲੇ ਭਲੀ ਲੋਕ? ਰੋਟੀਆਂ ਤਾਂ ਪਕਾ ਚੁੱਕੀ ਹੋਏਗੀ। ਉਹ ਸਵਖਤੇ ਈ ਰੋਟੀਆਂ ਤਾਂ ਪਕਾ ਲੈਂਦੀ ਐ। ਕੀ ਕਰੇ, ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਈ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦੇ, ਉਸ ਕੋਲੋਂ! ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਐ ਕਿ ਉਹਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਉਸ ਨੂੰ। ਚੰਗੀ-ਭਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਹਉਕਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਐ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦੇ ਈ ਰਹਿੰਦੇ ਐ। ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਢਿੱਲਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਐਨੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣ ਜਾਣ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ। ਠੰਢ ਵੀ ਤਾਂ ਆਖ਼ਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਰਹੀ ਐ। ਗਰਮ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੱਥ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ ਸੀ, ਭਲੀ ਲੋਕ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਹ ਉੱਨ ਖ਼ਰੀਦ ਲਿਆਈ ਐ, ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ। ਘਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਈ ਜਿਹੜਾ ਸਕੂਲ ਐ ਨਾ ਵੱਡਾ, ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਘਰ ਕੰਮ ਕਰ ਆਉਂਦੀ ਐ ਉਹ, ਦੋ ਵੇਲੇ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੋਕਦਾਂ ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਕਹਿੰਦੀ ਐ, ‘ਹੁਣ ਜੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲਿਆਉਂਦੀ ਆਂ ਤਾਂ ਵੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਈ ਕੁਝ ਨਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਝੱਟ ਕਿਵੇਂ ਲੰਘੇਗਾ?’ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਐ ਫੇਰ ਨਿੰਮ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਪਰੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਤੱਕਣੀ ਉੱਕਾ ਈ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਹ ਨਿੰਮ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਣੀ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਐ।

ਅੱਖੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ :

ਤਬੀਅਤ—ਚਿੱਤ, ਮਨ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਨਿੱਸਲ—ਲੱਤਾਂ-ਬਾਹਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਸੋਣਾ, ਬੇਫਿਕਰ ਹੋਣਾ। ਬੋਹਣੀ—ਕੰਮ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵੱਟਕ। ਇੰਟਰਵਿਊ—ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ, ਮੁਲਾਕਾਤ। ਸਿਫਾਰਸ਼—ਸਲਾਹੁਤਾ ਜਾਂ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਸ਼ਬਦ, ਮਦਦ, ਵਸੀਲਾ। ਫਰ-ਫਰ—ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਲਗਾਤਾਰ। ਪਾਸਕੂ—ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਭਾਗ। ਸਿਤਾਰ—ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਾਜ਼। ਫੀਚਰ—ਕਿਸੇ ਸਰਗਰਮੀ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਰੰਗਣ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰੂਪਕ। ਉਲਾਂਘਾਂ—ਭਰਵੇਂ ਕਦਮ, ਪੁਲਾਂਘਾਂ। ਸਿਲਸਿਲਾ—ਲੜੀ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਹਸਰਤ—ਦਿਲ ਦੀ ਉਮੰਗ, ਅਧੂਰੀ ਇੱਛਾ, ਸੱਧਰ। ਘੋਸ਼ਣਾ—ਐਲਾਨ। ਰਿਜ਼ਕ—ਰੋਜ਼ੀ, ਉਪਜੀਵਕਾ। ਪੈਲੋਓ—ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ। ਹਮਾਤੜ—ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ। ਦਸਾਂ ਨਹੁਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ—ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਕਮਾਈ। ਨਗ—ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਖ਼ੋਫ—ਡਰ। ਦੋ-ਚਾਰ ਛਿੱਲੜ—ਦੋ-ਚਾਰ ਰੁਪਏ। ਹਿਫਾਜ਼ਤ—ਰੱਖਿਆ, ਸੰਭਾਲ। ਮਲਕੜੇ—ਹੌਲੀ, ਸਹਿਜੇ। ਹੇਜ—ਪਿਆਰ,

ਹਿਤ, ਮੋਹ। ਨੀਲੀ ਛਤਰੀ ਵਾਲਾ—ਰੱਬ, ਈਸ਼ਵਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬੋਨਸ—ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਨ ਵਾਲਾ ਲਾਭ-ਅੰਸ਼। ਜਲਸਾ—ਕਿਸੇ ਮੰਤਵ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਸਭਾ, ਦਿਵਾਨ। ਰਹੁ—ਗੰਨੇ ਦਾ ਰਸ। ਹੈਸੀਅਤ—ਵਿੱਤ, ਔਕਾਤ, ਦਰਜਾ, ਰੁਤਬਾ, ਸਮਰੱਥਾ। ਛੁਛੜੀਆਂ—ਤੁੱਛ ਜਾਂ ਹਲਕੀਆਂ, ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਕਰਾਰਾ—ਤਿੱਖਾ, ਤੇਜ਼, ਤਕੜਾ। ਮਾਝਾ—ਸਰੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੀਹ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਮਸਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੋਰ ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੈਲਰੀ—ਛੱਜਾ, ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ। ਲਿੱਸੀ—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਾੜੀ। ਜਲਵੇ—ਨਜ਼ਾਰੇ, ਸੋਭਾ, ਚਮਕ-ਦਮਕ। ਨਰੋਇਆ—ਸਿਹਤਮੰਦ, ਤਕੜਾ, ਰਾਜ਼ੀ-ਬਾਜ਼ੀ। ਟੰਟਾ—ਮੁਸੀਬਤ, ਝਗੜਾ, ਫਸਾਦ। ਰੇੜਕਾ—ਝਗੜਾ। ਨਿੰਮਾ ਜਿਹਾ—ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ, ਧੀਮਾ, ਮੱਧਮ।

ਅਭਿਆਸ

(ੳ) 'ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ' ਨਾਵਲ ਦੇ 'ਸਵੇਰ' ਭਾਗ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿਓ :

1. ਬੰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਚਾਹ ਦੀ ਥਾਂ 'ਬੈਂਡ-ਟੀ' ਦੀ ਮੰਗ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ?
2. ਬੰਤੇ ਦਾ ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਵਜੇ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?
3. ਨਾਵਲ ਦਾ ਨਾਇਕ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੇ ਪਹਿਏ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ?
4. ਬੰਤੇ ਦੇ ਪਿਓ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ।
5. ਬੰਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ?
6. ਬੰਤੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਿੰਡ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?
7. ਬੰਤਾ ਖੇਤ-ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੋਂ ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ?
8. ਬੰਤੇ ਨੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਿਉਂ ਛੱਡੀ?
9. ਬੰਤੇ ਨੇ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤਾ?
10. ਤਾਨਪੁਰੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਜਲੰਧਰ ਕੀ ਕਰਨ ਗਈ ਸੀ?
11. ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੇਠ ਨੂੰ ਬੰਤਾ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ?
12. ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਦੀ ਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ? ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਸੀ?
13. ਨਵੇਂ ਸਾਲ 'ਤੇ ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਬੰਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾ ਸਕਿਆ।
14. ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਸਨ? ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਉਸ ਦੇ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਸਨ?
15. ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲੇ ਬਾਗ ਦੇ ਖੂਨੀ ਸਾਕੇ ਬਾਰੇ ਬੰਤੇ ਦੇ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਹਨ?
16. ਡੋਰ ਨੂੰ ਮਾਝਾ ਲਾ ਰਹੇ ਬੰਤੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਵਿਚਾਰ ਆਏ?
17. "ਕਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਈ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਐ!" ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਸੋਚਿਆ?
18. ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਮੀਤੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਕਿਉਂ ਭਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?
19. ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤਾਰੋ ਕਿਸ ਦੇ ਘਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ?

(ਅ) 'ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ' ਨਾਵਲ ਦੇ 'ਸਵੇਰ' ਭਾਗ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੱਸ ਕੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :

1. ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਜਿਹੜੀ ਚਾਹ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਬਿਸਤਰਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀਂਦੇ ਐ, ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਬੈੱਡ-ਟੀ। ਚੱਲ ਉੱਠ, ਪਿਆ ਦੇ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬੈੱਡ-ਟੀ।”
2. “ਕਿੱਥੇ ਰਾਜਾ ਭੋਜ, ਕਿੱਥੇ ਗੰਗੂ ਤੇਲੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸਕੂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਮਿੰਦਰ ਦੀ ਝਾਈ।”
3. “ਆਪਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਕਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਫੁੰਮਣ ਨੂੰ।”
4. “ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਲੱਭੂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਹਾਲੇ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਦਿਲ ਲਾ ਕੇ।”
5. “ਇਹਨਾਂ ਛੂਛੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੀ ਬਣਨਾ ਐ ? ਪਿੰਡ ਚੱਲ ਕੇ ਪੀਆਂਗੇ ਬਾਟੇ ਵਿੱਚ।”
6. “ਪਰ ਭੈਣ, ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਹਾਲੀ ਸਾਲ ਦੋ ਸਾਲ ਠਹਿਰ ਕੇ ਈ ਕਰਨਾ ਏ, ਪੜ੍ਹਦੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸੂ—ਕਾਲਜੋਂ ਕਾਹਨੂੰ ਉਠਾਲਣਾ ਹੋਇਆ ?”
7. “ਲਾਜੋ, ਜੇ ਇਹ ਕੁੜੀ ਪਸਿੰਦ ਆ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੁੰਦਰੀ ਪਾ ਦੇਣੀ ਏ, ਉਹਨੂੰ।”
8. “ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਏ ? ਅੱਬਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਾ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਕਵਾਂਗੇ, ਪਈ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਐਨਕ ਲਾ ਕੇ ਜਾਵੇ।”
9. “ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਈ ਬੰਦੇ ਗਰੀਬ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿਉਂ ਮਾਰਦੇ ਐ ? ਬਈ ਹੱਕ ਦੇ ਦਿਓ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ, ਫੇਰ ਕਾਹਦਾ ਰੇੜਕਾ ?”
10. “ਹੁਣ ਜੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲਿਆਉਂਦੀ ਆਂ ਤਾਂ ਵੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਈ ਕੁਝ ਨਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਝੱਟ ਕਿਵੇਂ ਲੰਘੇਗਾ?”

— — — — —

ਕਾਂਡ-ਦੋ ਦੁਪਹਿਰ

ਰਿਕਸ਼ਾ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਟੱਲੀ ਵਜਾਈ। ਫੁੰਮਣ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਆ ਗਿਆ। ਛੁੱਟੀ ਮਨਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ, ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ। ਉਹ ਝੱਟ ਆ ਕੇ ਕਾਠੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਲੱਗਾ ਟੱਲੀ ਵਜਾਣਾ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਐ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਕਾ ਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਕਦਾ ਨਹੀਂ। ਖੇਡ ਈ ਤਾਂ ਐ ਉਸ ਲਈ ਇਹ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਡਰ ਪੈ ਜਾਂਦੈ, ਕਿਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਐਹੋ ਈ ਕੰਮ ਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ। ਪੁੱਤਰਾ, ਤੂੰ ਰਾਜ ਕਰੀਂ ਸਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ। ਬੈਠੋ ਆਂ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਣ ਵਾਲੇ, ਤੈਨੂੰ ਚੰਗੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਲੱਗਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ। ਬੁੜ ਨਹੀਂ ਆਣ ਦਿਆਂਗੇ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੋਈ। ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਛੱਡ, ਸਾਡਾ ਕੀ ਐ, ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕੱਟ ਈ ਲਈ ਐ, ਔਖੇ-ਸੌਖੇ। ਬਾਪੂ ਜਲਦੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਕਰ ਜਾਂਦੇ। ਕੁਝ ਜਮਾਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਨੂੰ ਤਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ। ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਬੱਧੀ ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਈ-ਕਈ, ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ। ਫੇਰ ਵੇਖਦੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਕਿੰਜ ਵੇਖਦੀ, ਸਾਡੇ ਵੱਲ। ਉਸ ਦੀ ਤੱਕਣੀ ਈ ਬਦਲ ਜਾਣੀ ਸੀ ਉਦੋਂ, ਨਾਲੇ ਉਹ ਮੁਸਕਣੀ। ਕਿਹੋ-ਜਿਹੀ ਐ ਉਹ ਮੁਸਕਣੀ ਕਿ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚੀਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਇੱਕ ਤੀਰ ਜਿਹਾ ਵਿੰਨ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਛਾਤੀ ਨੂੰ। ਅੱਜ ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੱਕੀ ਜਾਂ ਮੁਸਕਰਾਈ ਓਦਾਂ, ਹੋ ਜਾਊ ਕੁਝ ਦਾ ਕੁਝ-

“ਬੜੀ ਦੇਰ ਲਾ ਆਇਐ, ਅੱਜ?”

“ਚੱਲ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ—”

“ਕਿਉਂ, ਹੋਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਹੋਊ?”

“ਪਾ ਦੇ ਰੋਟੀ ਜੇ ਪਕਾਈ ਆ ਤੇ।”

“ਜੇ ਨਾ ਪਕਾਈ ਹੋਊ ਤਾਂ....”

“ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੱਲਦਾ ਆਂ, ਮੈਂ।”

ਮੈਂ ਸੱਚੀ-ਮੁੱਚੀ ਮੁੜ ਪਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਦੌੜ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ।

“ਤੂੰ ਸੋਚਦੀ ਨਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ।”

“ਚੰਗਾ, ਆ ਹੁਣ ਬੈਠ ਚੌਕੇ ਵਿੱਚ।”

“ਤੂੰ ਪਾ ਦੇ ਰੋਟੀ ਜਾ ਕੇ।”

“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ ਖੁਆਣੀ ਐ, ਰੋਟੀ।”
 “ਸਵੇਰੇ ਚਾਹ ਤਾਂ ਬਣਾਈ ਨਾ ਗਈ, ਤੈਥੋਂ।”
 “ਹੁਣ ਬਣਾ ਦੇਨੀ ਆਂ ਚਾਹ, ਬਹੁਤੇ ਦੁੱਧ ਵਾਲੀ।”
 “ਚੱਲ ਹੁਣ ਬਾਹ ਤਾਂ ਛੱਡ, ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਐ, ਸਹਿਮੇ ਹੋਏ।”
 “ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ, ਮੈਂ ਬਾਹ।”
 “ਅੱਛਾ, ਨਾ ਛੱਡ...”

ਮੈਨੂੰ ਚੌਕੇ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਈ ਛੱਡੀ ਸੂ, ਮੇਰੀ ਬਾਹ। ਉਹ ਮਕਈ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਰਾਤ ਦਾ ਸਾਗ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨੇ ਗਰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਗਲਗਲ ਦੇ ਅਚਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ ਵੀ ਉਹ ਕੱਢ ਲਿਆਈ। ਰੋਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਚਾਹ ਧਰ ਦਿੱਤੀ। ਗੁੜ ਵਾਲੀ ਚਾਹ ਦਾ ਸਵਾਦ ਈ ਆਪਣਾ ਹੁੰਦਾ ਐ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਚਾਹ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਸ਼ਕ ਜਿਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ, ਮੈਨੂੰ। ਮੇਰਾ ਵੀ ਜੀਅ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਰਵਾਂ, ਪਰ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਬੋਝੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਸੇ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤੇ, ਉਹਨੇ ਨੋਟ ਗਿਣ ਕੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਏ ਅਤੇ ਭਾਨ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ—

“ਰੱਖ ਲੈ, ਇਹ ਵੀ।”
 “ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ ਪਊ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਨ ਖੁਣੋਂ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।”
 “ਕੀ ਲਿਆਵਾਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ?”
 “ਮੇਰੇ ਲਈ....?”
 “ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ....?”
 “ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕੁਝ।”
 “ਝੱਗਾ ਬਣਾ ਲੈ ਆਪਣਾ।”
 “ਚੰਗਾ-ਭਲਾ ਐ ਹਾਲੀ, ਇਹ...।”

ਜਦੋਂ ਬੰਦੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਟੀ-ਹੱਟੀ ਜਾ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਦੇ ਐ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੰਡਲ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬੜਾ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਐ। ਉਦੋਂ ਤੀਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਚੋਂ ਸ਼ਹਿਦ ਵਰਗੀ ਮਿਠਾਸ ਚੌਂਦੀ ਐ ਤੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘ ਹੁੰਦਾ ਐ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ, ਹਲਕਾ-ਹਲਕਾ ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਫਿਰ ਇਕਦਮ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੁਲਾਰਾ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਉਦੋਂ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਸਵਾਦ-ਸਵਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਪਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਤਾਰੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਉਦਾਸ। ਇਹ ਜਦੋਂ ਹੱਸਦੀ ਵੀ ਐ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਭਲਾ ? ਕੀ ਦੁੱਖ ਐ, ਇਸ ਨੂੰ? ਦੱਸਦੀ ਕਿਉਂ

ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ? ਮੈਂ ਕੋਈ ਓਪਰਾ ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹਦੇ ਲਈ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜੇ-ਝਗੜੇ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕੱਢੇ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਵਾਂਗਾ ਉਹਨੂੰ—ਪਰ ਇਹਦਾ ਚੁੱਪ-ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਮੈਨੂੰ ਉੱਕਾ ਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਬੱਸ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਆਪਣੇ-ਆਪ। ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪੁੱਛਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦੇਂਦੀ ਐ, ਬੱਸ—

“ਬਹੁਤਾ ਸੋਚਦੀ ਨਾ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਹਰ ਵੇਲੇ।”

“ਮੈਂ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਐ, ਭਲਾ?”

“ਫੇਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰ...।”

“ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਈ ਐਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ—ਬਾਹਰ ਜੋ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦੈ।”

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਕੋਈ।”

“ਅੱਛਾ—ਕੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ ਮੈਂ?”

“ਫੇਰ ਓਹੀ ਗੱਲ....”

“ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਚਾਹ ਕਿੱਥੋਂ ਪੀਤੀ ਸੀ?”

“ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੱਲ, ਕੋਈ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਰ।”

“ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ?... ਉਹ ਕਿਹੋ-ਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਐ?”

“ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਆਖੇਂ.... ‘ਅੱਜ ਬੜਾ ਬੱਦਲ ਐ, ਗਰਮ-ਗਰਮ ਪਕੌੜੇ ਲਿਆ, ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪੁਲ ਕੋਲੋਂ....”

“ਜੇ ਬੱਦਲ ਨਾ ਹੋਵੇ?”

“ਫੇਰ ਤੂੰ ਕਹਿ.... ਕਿੰਨੀ ਪੁੱਪ ਲੱਗੀ ਐ, ਆ ਨਾ ਚੱਲੀਏ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ, ਨਾਲੇ ਆਉਂਦੀ ਵਾਰੀ ਸਾੜੀ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਆਵਾਂਗੇ, ਡਾਈ-ਕਲੀਨਰ ਕੋਲੋਂ....”

“ਹੀ...ਹੀ...ਹੀ...ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਆਉਂਦਾ, ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਤੂੰ ਤਾਂ ਸੁਣਦਾ ਰਹਿੰਦੈ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਐਹੋ-ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਨੂੰ?”

“ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਕਾਹਦੀ, ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾਂ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਪਰ ਕੰਨ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਕਰਾਂ?”

“ਬੱਸ, ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਕਰ, ਰਿਕਸ਼ਾ।”

“ਤੂੰ ਵੀ ਬੱਸ ਝੱਲੀ ਦੀ ਝੱਲੀ ਈ ਰਹੀ....।”

“ਚੰਗੀ ਆਂ ਮੈਂ ਝੱਲੀ ਈ, ਤੂੰ ਜੋ ਬਹੁਤਾ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦੈ।”

ਫੇਰ ਉਹੀ ਮੁਸਕਣੀ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖੁਭ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਟਾਰ ਵਾਂਗ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਰਹੀ ਐ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਬੈਠ ਸਕਦਾ, ਐਥੇ। ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟਦਾ ਆਂ, ਪੁੱਪੇ। ਜ਼ਰਾ ਲੱਕ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਲਵਾਂ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ। ਉੱਜ ਵੀ ਏਸ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤੀ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ

ਮਿਲਦੀ। ਹੁਣ ਜ਼ਰਾ ਅਰਾਮ ਕਰ ਲੈ, ਬੰਤਿਆ ! ਥੋੜ੍ਹੀ ਧੁੱਪ ਸੇਕ ਕੇ ਚੱਲ ਪਈ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਰਾਹ ਉੱਤੇ। ਕਿੰਨਾ ਈ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ ਐਂ ਤੂੰ, ਪਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੇ ਐ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦਾ ਐ ਕੋਈ, ਆਪਾਂ ਚੱਲ ਪੈਂਦੇ ਆਂ। ਚੱਲਦੇ ਜਾਣਾ ਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਐ। ਉਹ ਸੀ ਨਾ ਇੱਕ ਗਾਣਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਐ, ਹੁਣ ਤਾਂ—‘ਰੁਕਨਾ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ਨਹੀਂ, ਚਲਨਾ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ।’ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਨ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਐਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਐ—

“ਬਾਪੂ, ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ ਦੇ ਐਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ।”

“ਕਿਹੜਾ ਪਾਠ, ਫੁੰਮਣਾ?”

“ਆਪਣਾ ਦੇਸ....”

“ਠਹਿਰ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਲਵੀਂ, ਜ਼ਰਾ ਠੱਕਾ ਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟ।”

“ਹੁਣੇ ਪੜ੍ਹਾ ਦੇ, ਬਾਪੂ।”

“ਚੰਗਾ ਬਹਿ ਜਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਪੜ੍ਹ।”

“ਸਾਡਾ ਦੇਸ ਮਹਾਨ ਦੇਸ ਹੈ’...ਮਹਾਨ ਕੀ?”

“ਮਹਾਨ ਹੁੰਦੈ—ਵੱਡਾ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੇਸ ਐ।”

“ਇਹ ਦੇਸ ਰਿਸ਼ੀਆਂ—ਮੁਨੀਆਂ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ’—ਰਿਸ਼ੀ—ਮੁਨੀ ਕੀ?”

“ਰਿਸ਼ੀ—ਮੁਨੀ ਹੁੰਦੇ ਐ ਧਰਮਾਤਮਾ ਲੋਕ, ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ...”

“ਇਸ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਹੈ’—ਮਾਣ ਕੀ, ਬਾਪੂ?”

“ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ? ਮਤਲਬ ਇਹ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੁਮੰਡ ਐ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ—ਮਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਐ, ਘੁਮੰਡ।”

“ਮਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਐ ਘੁਮੰਡ, ਤੇ ਘੁਮੰਡ ਦਾ ਮਤਲਬ?”

“ਐਵੇਂ ਨਾ ਸਿਰ ਖਾ, ਅੱਗੇ ਚੱਲ...”

“ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਐ—‘ਸਾਡਾ ਦੇਸ ਦਿਨ ਦੂਣੀ, ਰਾਤ ਚੌਗੁਣੀ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ’—ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਮਤਲਬ....?”

“ਮਤਲਬ ਇਹ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੇਸ ਅੱਗੇ ਈ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਿਹੈ, ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ। ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ। ਆਪਾਂ ਦਿਨੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਆਂ, ਰਾਤੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕਰਦੇ ਆਂ, ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਊ ਤਰੱਕੀ ਦੇਸ ਦੀ?”

“ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕ—ਰਾਜ ਹੈ’— ਲੋਕ—ਰਾਜ ਕੀ?”

“ਲੋਕ—ਰਾਜ ਦਾ ਮਤਲਬ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ— ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਐ। ਲੋਕ ਈ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਐ, ਰਾਜੇ—ਮਹਾਰਾਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।”

“ਤੇ ਫਿਰ ਬਾਪੂ, ਰਾਜੇ—ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਿੱਥੇ ਗਏ...?”

“ਉਹ, ਪੁੱਤ, ਹੁਣ ਲੋਕ ਬਣ ਗਏ ਆ।”

“ਅੱਛਾ, ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਐ—‘ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ’—ਗ਼ਰੀਬੀ ਕੀ, ਬਾਪੂ?”

“ਉਏ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ—ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਜਾਹ ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਆਈ ਐ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਐ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ।”

“ਚੱਲ ਬਾਪੂ, ਇਹ ਰਹਿਣ ਦੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਂਦਾ, ਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਲਊ—ਤੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕਿ ‘ਪ੍ਰਣ’ ਕੀ?”

“ਪਰਣ ਦਾ ਮਤਲਬ....? ਚੱਲ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛ ਲਈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਕੋਲੋਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਹੋਊ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਪੰਜਵੀਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਿਆ।”

“ਕਿਉਂ ਬਾਪੂ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਪੰਜਵੀਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਿਆ?”

“ਗ਼ਰੀਬੀ ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਐ, ਪੁੱਤ।”

“ਬਲਾ ਕੀ...?”

“ਜਿਹੜੀ ਮਗਰੋਂ ਨਾ ਲੱਥੇ।”

“ਮਗਰੋਂ ਨਹੀਂ ਲੱਥਦੀ, ਇਹ.....?”

“ਨਹੀਂ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਕੀਤਿਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਥਦੀ।”

“ਕਿਵੇਂ ਲੱਥਦੀ ਐ, ਬਾਪੂ?”

“ਜਾਹ ਵੀ ਹੁਣ, ਸੌਣ ਦੇ ਜ਼ਰਾ....ਜੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਨਾ ਗਿਆ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਤਾਂ...?”

“ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਊ, ਬਾਪੂ.....?”

“ਹੋਣਾ ਕੀ ਐ...? ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਖੇਡ-ਮੱਲੂ, ਜਾ ਕੇ ਬਾਹਰ। ਅਹਿ ਲੈ ਦਸ ਪੈਸੇ, ਖਾ ਲੈ ਕੁਝ, ਖੋਖੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ। ਕੋਈ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਲਵੀਂ।”

ਪੁੱਪ ਬੜੀ ਨਿੱਘੀ ਸੀ। ਅੱਖਾਂ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਈ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਸਵੈਟਰ ਬੁਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਠੰਢ ਬਹੁਤ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਵੈਟਰ ਮੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ। ਮੁੱਕ ਜਾਏਗਾ ਆਪੇ ਈ, ਬੰਤਿਆ...ਤੂੰ ਸੌ ਲੈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ, ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਐ ਬਾਹਰ। ਬੱਸ, ਇੱਕ ਠੌਂਕਾ ਈ ਲਾਣਾ ਐ...ਸਰੀਰ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਊ, ਜ਼ਰਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਭਾਰਾ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਸਿੱਕੇ ਵਾਂਗ....?

ਕੁਝ ਦੇਰ ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਲੇਟਿਆ ਰਿਹਾ ਪਰ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਠਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਬੀਤੀ ਯਾਦ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿੱਟ-ਬਿੱਟ ਉਹਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੇਬੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪਰ ਮੈਂ ਹਾਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਰ ਰਿਹਾ। ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ

ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਹਾਲੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਕਰਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ, ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਜ ਮੈਂ ਹੋਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਂਜ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਐ ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੱਲੇ ਪੈਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਕਾ ਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਮੇਰਾ ਮੰਗਣਾ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਈ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਅੱਠ-ਦਸ ਦਿਨ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਖੇਡਣ-ਮੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਵਿਹਲਾ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਕਰਾਂਗਾ। ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਤਾਂ ਕਾਫੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਐ। ਉੱਥੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਮਾਮੀ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਈ ਆ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਫਰੋਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ-ਬਹੁਤ ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—“ਤਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਹੁਣ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਐ।”

“ਤਾਰੀ ਕੌਣ, ਮਾਮੀ...?”

“ਵੇ ਮੇਰੀ ਭਤੀਜੀ, ਹੋਰ ਕੌਣ?”

“ਅੱਛਾ-ਅੱਛਾ...ਕੱਚੀ ਵਿੱਚ ਈ ਹੋਊ, ਉਹ?”

“ਸਾਰੀ ਪੈਂਤੀ ਲਿਖ ਲੈਂਦੀ ਏ, ਤੇ ਨਾਲੇ ਦੂਣੀ-ਤੀਣੀ ਦਾ ਭਾੜਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੂ।”

“ਪਤਾ ਈ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਭਾੜੇ ਆਉਂਦੇ ਐ...?”

“ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਈ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਹੈ ਵੀ ਤਾਂ ਹਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿੰਨੀ।”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ...ਸਵਾਲ ਕੱਢਣੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣੇ, ਉਸ ਨੂੰ।”

“ਹਾਲੀ ਕਿੱਥੇ...ਤੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਏਂ। ਫਟਾ-ਫਟ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਏਂ, ਸਕੂਲ ਦਾ।”

“ਨਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮਾਸਟਰ ਕੰਨ ਵੀ ਫੜਾ ਦੇਂਦੇ ਨੇ।”

“ਤੂੰ ਫੜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਏਂ, ਕੰਨ?”

“ਫੜ ਈ ਲਈਦੇ ਐ, ਕਦੀ-ਕਦਾਈ।”

“ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਵਿਖਾ ਫੜ ਕੇ ਕੰਨ।”

“ਅਹਿ ਲੈ...”

“ਏਦਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਦਾਂ ਸਕੂਲੇ ਫੜਦਾ ਹੁੰਦੈ।”

“ਏਦਾਂ ਈ ਫੜੀਦੇ ਐ, ਓਥੇ ਵੀ।”

“ਝੂਠਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ...”

“ਸੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਾਸਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਲਵੀਂ।”

“ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਾਂ....”

ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪਟੋਕੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਅ ਲੂਣ ਵਾਲੀ ਲੱਸੀ ਪੀਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖੰਡ ਪਾ ਕੇ ਦੇਂਦੀ। ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਜੀਅ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾਨਕੇ ਘਰ। ਪਰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰੇ ਬੇਬੇ ਆ ਗਈ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਹੀ ਉਹ ਉੱਥੇ, ਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਆ ਗਏ। ਉਸ ਰਾਤ ਛੋਟੀ ਮਾਮੀ ਮੇਰੀ ਬੇਬੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਕਦੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਕਦੀ ਜ਼ਰਾ ਉੱਚੀ। ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਮਾਮੀ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਮੈਂ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਤੇ ਮਾਮਾ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਬੈਠੇ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਲੈਂਪ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ.... ‘ਗੌਤਮ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਵੱਲ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ....’

ਫਿਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਤਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਮੰਗਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ ਨੇ, ਬੱਸ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਹੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਸਾਲ ਕੁ ਪਿੱਛੋਂ ਬਾਪੂ ਪੁਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮੰਗਣੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਚਿੱਤ-ਚੇਤੇ ਵੀ ਨਾ ਰਹੀ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ, ਮੈਨੂੰ। ਹੁਣ ਜ਼ਰਾ ਸਾਹ ਆਣ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਬੇਬੇ ਮਗਰ ਪੈ ਗਈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਉਹ ਖਹਿੜੇ ਈ ਪੈ ਗਈ... “ਵੇ ਬੰਤਿਆ, ਕੁਝ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਕਰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਢੀ ਮਾਂ ਦਾ।”

“ਕੀ ਗੱਲ ਐ, ਬੇਬੇ....?”

“ਗੱਲ ਕੀ ਹੋਣੀ ਐ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਥੱਕ ਗਈ ਆਂ ਕੰਮ ਕਰ-ਕਰ ਕੇ।”

“ਫੇਰ ਵੀ ਬੇਬੇ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਰ।”

“ਗੱਲ ਕੀ ਕਰਨੀ ਐ.... ਵਹੁਟੀ ਲੈ ਆ ਹੁਣ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਵਟਾਣ ਜੋਗੀ।”

“ਮੈਂ ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਆਵਾਂ....?”

“ਹਾਅ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੇ ਤਾਰੇ.... ਕੱਲ੍ਹ ਫੇਰ ਆਇਆ ਸੀ ਸੁਨੇਹਾ, ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ।”

“ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਫੇਰ, ਬੇਬੇ....?”

“ਵੇ ਤੂੰ ਹਾਂ ਕਰ, ਕੰਨ ਈ ਨਹੀਂ ਧਰਦਾ, ਤੂੰ ਐਸ ਗੱਲ ‘ਤੇ।”

“ਹਾਲੀ ਪਹਿਲਾ ਕਰਜ਼ਾ ਤਾਂ ਲੱਥਾ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਫੜ ਲਈਏ....?”

“ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਕੀ ਹੁੰਦੈ...ਨਾਲੇ ਆਪਾਂ ਕਿਹੜਾ ਬਹੁਤਾ ਖਿਲਾਰਾ ਕਰਨੈਂ।”

“ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲੱਥਦਾ, ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ....”

“ਉਦੋਂ ਤੀਕ ਬੁੱਢਾ ਭਾਵੇਂ ਹੋ ਜਾਏ।”

“ਚੱਲ ਫੇਰ ਕੀ ਐ.....”

ਪਰ ਬੇਬੇ ਨੇ ਗੱਲ ਐਸੀ ਫੜੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਕੇ ਈ ਛੱਡਿਆ ਮੇਰਾ। ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਚੱਲੋ ਹੋ ਗਿਆ ਔਖੇ-ਸੌਖੇ, ਪਰ ਖਿਲਾਰਾ ਸਮੇਟਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਿੱਛੋਂ। ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਵੱਟ ਲਿਆ ਪਈ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ। ਵਿੱਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਕਈ ਕੁਝ। ਫੇਰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਨਰਾਜ਼ ਸਨ, ਉਹ? ਬੇਬੇ ਨੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਚੱਕਰ ਚਲਾਇਆ ਕਿ ਤੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਵਿਚਾ ਹੋਈਆਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਈ ਦਿਨ ਤਾਰੇ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ। ਕਵੇ ‘ਮੇਰੇ ਟਰੰਕ ਵਿੱਚ ਆਹ ਨਹੀਂ ਹੈਗਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈਗਾ।’ ਮੈਂ ਬੇਬੇਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ‘ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਛੇੜਿਆ ਕੁਝ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਅਲਜ਼ਾਮ ਲਾਈ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ।’ ਪਰ ਉਹਨੇ ਛੱਡੀ ਈ ਨਾ ਇਹ ਗੱਲ, ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ।

ਉਹਦੇ ਘੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ, ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਰੁੱਸ ਬੈਠਾ। ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ ਤੇ ਬੇਬੇ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਚਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪੀ ਕੇ ਫੇਰ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਤਾਰੇ ਪੁੱਛੋਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹਨੇ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਈ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਦੋ ਕੁ ਵਾਰੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤੇ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਬੇਬੇ ਨੇ ਬਾਹਰੋਂ 'ਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਘੋਸਲ ਵੱਟ ਛੱਡੀ। ਫੇਰ ਉਹ ਬਜ਼ਾਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਦਾਲ ਲੈਣ। ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਸੌਂਦਿਆ, ਆਪਣੇ ਕੋਲ

“ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣ, ਤਾਰੇ !”

“ਕੀ ਐ, ਜੀ....?”

“ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ।”

“ਕਿਉਂ....?”

“ਜੀਅ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਠੀਕ ਮੇਰਾ, ਅੱਜ।”

“ਬੇਬੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਡਰ ਕੋਈ, ਉਹ ਕੀ ਆਖੂਗੀ....?”

“ਕੀ ਆਖੂਗੀ....?”

“ਆਖੂਗੀ, ਹਾਲੀ ਦੋ ਸਾਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਤੇ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲਿਆ।”

“ਆਪਾਂ ਦੋਵੇਂ ਈ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਆਂ...ਬੇਬੇ ਵੀ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ।”

“ਹੱਛਾ....? ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਐਂ, ਤੈਨੂੰ।”

“ਹੋਰ ਵੀ ਕੁਝ ਆਉਂਦਾ ਐ, ਮੈਨੂੰ।”

“ਹੋਰ ਕੀ....?”

“ਭੰਗੜਾ ਪਾ ਸਕਦਾ.....।”

“ਹੀ...ਹੀ...ਹੀ....”

“ਬੋਲੀਆਂ ਪਾ ਸਕਦਾ.....”

“ਹੀ...ਹੀ...ਹੀ....”

“ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾ ਸਕਦਾ....”

“ਹੀ...ਹੀ...ਹੀ....”

ਦੇਦਾਂ ਤਾਰੇ ਦਾ ਰੋਸਾ ਕੁਝ ਘਟਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਚ-ਮਿਚ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ-ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਰੁਪਇਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿਆਂ। ਦੁਨੀਆ-ਜਹਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਤਿਉੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਨੌਟ ਰੁਪਏ-ਰੁਪਏ ਦੇ ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦਾ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਖੇੜਾ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਥਕਾਵਟ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਕਿ ਰਿਕਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੁਰ ਪਵਾਂ, ਕਮਾਉਣ ਲਈ।

ਕਦੀ-ਕਦੀ ਐਨਾ ਮੰਦਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਰੁਪਏ ਈ ਕਮਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਉਦੋਂ ਮੇਰਾ ਘਰ ਮੁੜਨ ਨੂੰ ਜੀਅ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਅਖੀਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਮੁੜਦਾ ਤਾਂ ਐਨਾ ਥੱਕਾ-ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਹੀ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਨੂੰ ਉੱਕਾ ਈ ਜੀਅ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਤਾਰੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਫੜਦੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਦੀ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆਂ ਬਗੈਰ ਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ—‘ਅੱਜ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟਾਕਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਚੱਕਾ ਵਿੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ।’ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਂਦੀ ਤੇ ਇੱਕ ਹਉਕਾ ਭਰਦੀ ਹੋਈ ਕਹਿੰਦੀ—‘ਸੁੱਖ ਚਾਹੀਦੀ ਐ, ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਐ।’

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਲੱਗਦਾ ਜਿਵੇਂ ਤਾਰੇ ਇਕਦਮ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਜਿਹੀ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀ। ਮੈਂ ਝੂਠ ਕਿਉਂ ਬੋਲਦਾ ਸਾਂ, ਆਖਰ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਘੱਟ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ।

ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਆਈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਰੇ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਛਿਹਰਟੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਬੇਬੇ ਕਵੇ, ‘ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਵਿੱਚ

ਚਲੀਆਂ ਜਾਨੀਆਂ ਆਂ। ਤਾਰੋ ਕਵੇ, 'ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਐ ਤੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਨੂੰ।' ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੀ। ਏਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਂ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਜਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ, ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਪੋਟਲੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ, ਉੱਥੇ ਪੁੱਜ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਏਨੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਮੰਨ ਲਈ ਕਿ ਗਲੀ-ਗਵਾਂਢ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬੈਠਣ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬੱਸ ਚੱਲਦਾ ਈ ਗਿਆ, ਅਗਾਂਹ ਦੀ ਅਗਾਂਹ। ਲੋਕ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਬੱਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਟਾਂਗਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਾਈਕਲਾਂ ਉੱਤੇ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਂਜ ਐਨੀ ਦੂਰ ਕੋਈ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਘੱਟ ਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਨਾਲੇ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਖਰਚਣ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਿਆਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੱਸ ਜਾਂ ਟਾਂਗੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚੋਖਾ ਸਸਤਾ ਸੀ।

ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਬਸੰਤੀ ਪੱਗਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਤੇ ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸਨ, ਬਸੰਤੀ ਚੁੰਨੀਆਂ। ਬੇਬੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨੀ ਆਪਣਾ ਦੁਪੱਟਾ ਰੰਗਾਣ ਲਈ ਪਰ ਤਾਰੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੁੰਨੀ ਰੰਗਾ ਲਈ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ, ਉਸ ਦਿਨ। ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਭੀੜ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਹੌਲੀ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਂਜ ਵੀ ਬੇਬੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ—'ਹੌਲੀ ਚਲਾ ਵੇ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਬੰਤਿਆ... ਤੈਨੂੰ ਦੀਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੁੜੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤਾਂ ਵੇਖ।' ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਹਾਲਤ? ਚੰਗੀ-ਭਲੀ ਤਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਬੇਬੇ ਐਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਈ ਮਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੱਬ-ਸਬੱਬੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਸਾਰਾ ਸਵਾਦ ਈ ਜੀਕਣ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ....

“ਲੈ ਬੇਬੇ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਠੀਕ ਐ...?”

“ਹਾਹੋ ਪੁੱਤ, ਹੌਲੀ ਚਲਾ... ਕਿੱਦਾਂ ਡਿਗੂੰ-ਡਿਗੂੰ ਕਰਦੀਆਂ ਵਾਂ, ਅਸੀਂ।”

“ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੇਬੇ... ਤਾਰੋ ਨੇ ਜੋ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਐ, ਤੈਨੂੰ।”

“ਲੈ ਕਿੱਥੇ....? ਉਹਨੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਐ ਮੈਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਐ, ਉਹਨੂੰ।”

ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਿਆ। ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਬੇਬੇ ਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਬਾਂਹ ਪਾ ਕੇ ਤਾਰੋ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਤਾਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬੇਬੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਾਸਾ ਆ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਟਿੱਚਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕੀਤਾ...

“ਇਹ ਕੋਈ ਵਾਈ ਜਾਨ੍ਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਰੋ... ਕਿੰਜ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਤੁਸੀਂ?”

“ਜੇ ਡਿਗ ਪਈਆਂ ਤਾਂ ਲੱਗ ਜੂ ਪਤਾ, ਵਾਈ ਜਾਨ੍ਹ ਐ ਕਿ....”

“ਲੈ ਕਮਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ, ਡਿਗਣ ਦੇਨੇ ਆਂ, ਆਪਾਂ?”

“ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦੈ.....?”

ਪਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਈ ਵਾਰ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਉੱਡਣ ਨੂੰ। ਬੇਬੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਈ ਤਾਰੋ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤੇ ਮੈਂ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰਿਕਸ਼ਾ। ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ? ਬੜੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਮੇਰਾ ਹੱਸਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਬੇਬੇ

ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਹਿ ਦੇਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ.....‘ਵੇ ਨਾ ਹੱਸ ਐਨਾ, ਰੋਏਂਗਾ ਪਿੱਛੋਂ।’ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਆਦਤ ਸੀ ਬੇਬੇ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਟੋਕਣ ਦੀ। ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ—‘ਵੇ ਹੱਸਿਆ ਵੀ ਕਰ ਕਦੀ, ਬੰਤਿਆ!’

ਰੇਲਵੇ ਫਾਟਕ ਤੋਂ ਉਠ੍ਹਾਂ ਈ ਇੱਕ ਹਵੇਲੀ ਜਿਹੀ ਵਿੱਚ ਰਿਕਸ਼ਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ। ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਭੀੜ ਦੀ ਵੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੋਈ। ਤਾਰੋ ਕਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਰਲਦੀ, ਕਦੇ ਬੇਬੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਬੇਬੇ ਨੇ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਪੋਟਲੀ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਚਾਲੇ—

“ਥੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਬੇਬੇ?”

“ਲੈ ਥੱਕਣਾ ਕੀ ਐ, ਅਹਿ ਵੀ ਕੋਈ ਵਾਟ ਐ?”

“ਪਹਿਲਾਂ ਛਕ ਈ ਨਾ ਲਈਏ, ਰੋਟੀਆਂ? ਪਕੌੜੇ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਆਂ, ਚਵਾਨੀ ਦੇ।”

“ਨਹੀਂ ਪੁੱਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਆਈਏ....”

“ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਬੜੀ ਭੀੜ ਐ, ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ।”

“ਇਹ ਭੀੜ ਤਾਂ ਹੁਣ ਏਦਾਂ ਈ ਰਹਿਣੀ ਐ, ਸ਼ਾਮ ਤੋੜੀ....”

“ਤਾਰੋ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਊ, ਬੇਬੇ ?”

“ਜੀਅ ਆਪਣਾ ਕਰਦੈ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਨੂੰ, ਤੇ ਨਾਂ ਮੇਰਾ।”

ਅਸੀਂ ਸੱਭੇ ਹੱਸ ਪਏ। ਬੇਬੇ ਨੇ ਰੋਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪੋਟਲੀ ਹੋਰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜ ਲਈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਲਟ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਕਈ ਜਣੇ ਨ੍ਹਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੁਬੱਚਾ ਸੀ ਪਾਣੀ ਦਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਪੈਰ ਧੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਈਦਾ ਸੀ। ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਈ ਜਿਵੇਂ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਈ ਸਿਰ ਝੁਕ ਗਿਆ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ, ਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਗਏ। ਕੀਰਤਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਸੁਣ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ। ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਛਕ ਲਿਆ ਉੱਥੇ ਈ। ਫਿਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲਿਆ ਤੇ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ ਪੱਗ ਵਿੱਚ ਟੁੰਗ ਲਏ। ਚਿੱਤ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਉਸ ਘੜੀ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਝੱਟ ਈ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਹਾਲੀ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਬੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਫੇਰ ਤਾਰੋ ਨੇ। ਮੈਂ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੈ ਲਿਆ।

ਬੇਬੇ ਆਪਣੀ ਈ ਕਿਸੇ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—“ਰੱਬ ਸੁੱਖ ਰੱਖੇ, ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਆਵਾਂਗੀ, ਕਾਕੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ।”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਤੇ ਮੈਂ ਪਕੌੜੇ ਲੈਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਚਵਾਨੀ ਦੇ ਪਕੌੜੇ ਲਏ ਤੇ ਉੱਪਰ ਕਿੰਨੀ ਸਾਰੀ ਚਟਣੀ। ਵਾਹ-ਵਾਹ ਭਾਰੀ ਸੀ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਪੋਟਲੀ ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੁੱਕ ਗਈਆਂ ਰੋਟੀਆਂ। ਉੱਜ ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਚੰਗਾ। ਅੰਬ ਦਾ ਅਚਾਰ ਵੀ ਸੀ ਨਾਲ। ਲਾਗੇ ਹੀ ਖੂਹ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਠੰਢਾ ਤੇ ਮਿੱਠਾ। ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ ਫੇਰ ਮੈਂ ਪੱਗ ਸਿਰ ਥੱਲੇ

ਰੱਖ ਕੇ। ਬੇਬੇ ਤੇ ਤਾਰੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਈ ਕੋਈ। ਬੜੀ ਰੋਣਕ ਸੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ 'ਵਾਜ਼ਾਂ' ਪੈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ—

“ਸੁੱਤੇ ਈ ਰਹਿਣਾ ਐ, ਅੱਜ—ਪੁੱਪ ਵੇਖ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਚਲੀ ਗਈ ਐ।” ਤਾਰੋ ਦੀ 'ਵਾਜ਼' ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਈ।

ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਪੀਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਖੇਤ ਦੇ ਲਾਗੇ, ਪੱਗ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਹੋਵਾਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਕਾਕਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਪਰੋ-ਬਲੀ ਦੇ ਕੁੜੀਆਂ। ਹੁਣ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ ਸੁਫਨੇ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀਆਂ ਨੇ। ਉਹ ਦਿਨ ਝੱਟ ਈ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਖਿੱਚੋ-ਤਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਤਾਰੋ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੀ। ਬੱਸ, ਐਵੇਂ ਸੰਗਦੀ ਐ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ—

“ਤੂੰ ਇਉਂ ਕਰ, ਤਾਰੋ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹਿ ਜਾ ਤੇ ਵੈਦ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਆਈਏ ਇਹਨੂੰ....”

“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਹਿਣਾ ਤੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ...”

“ਕਿਉਂ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਲੈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਾ।”

“ਸਗੋਂ ਲੈ ਚੱਲ ਨਾ ਕਿਤੇ, ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਜੀਅ ਲੱਗਦਾ, ਐਥੇ।”

“ਐਥੇ ਤੈਨੂੰ ਕੰਮ ਜੋ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦੈ, ਘਰ ਦਾ।”

“ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਭੱਜਦੀ, ਪਰ ਬੇਬੇ ਦੀਆਂ ਸਾੜਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਮੈਥੋਂ।”

“ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਨਾ ਬੁਰਿਆਂ ਬਣਾਇਆ ਕਰ ਹਰ ਵੇਲੇ।”

“ਬੁਰੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ।”

“ਚੱਲ ਛੱਡ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ....”

“ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਈ ਬੁਰਾ ਸਮਝਦਾ ਐ....”

“ਫੇਰ ਉਹੀ ਗੱਲ—ਛੱਡ ਵੀ ਖਹਿੜਾ ਹੁਣ ਐਸ ਗੱਲ ਦਾ। ਚੁੱਕ ਮੁੰਡਾ ਤੇ ਚੱਲੀਏ ਵੈਦ ਵੱਲ, ਇਹਦੇ ਤਾਂ ਜੁਲਾਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ ਰਾਤ ਦੇ।”

“ਪਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਹਿਣਾ....”

“ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਡੇਗਦਾ ਨਹੀਂ ਤੈਨੂੰ....”

“ਸੰਗ ਨਾ ਆਉ, ਮੈਨੂੰ?”

“ਕਾਹਦੀ ਸੰਗ?”

“ਤੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਨੂੰ....”
 “ਉਦੋਂ ਵੀ ਤਾਂ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਬਸੰਤੀ ਚੁੰਨੀ ਲੈ ਕੇ।”
 “ਬੇਬੇ ਜੋ ਸੀ ਨਾਲ ਉਦੋਂ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਬਹਿਣਾ।”
 “ਐਵੇਂ ਅੜੀ ਨਾ ਕਰ ਤੇ ਬਹਿ ਜਾ....”
 “ਮੈਂ ਬੈਠੀ ਰਵਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਚਲਾਂਦਾ ਰਵੇਂ ਰਿਕਸ਼ਾ....”
 “ਚੰਗਾ ਫੇਰ ਤੂੰ ਚਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤੇ ਮੈਂ ਬੈਠ ਜਾਨਾਂ ਮੁੰਡਾ ਫੜ ਕੇ।”
 “ਹੀ....ਹੀ....ਹੀ.....”
 “ਹੱਸਦੀ ਕਿਉਂ ਐਂ....ਚੱਲ, ਚਲਾ ਹੁਣ ਰਿਕਸ਼ਾ।”
 “ਹੀ.....ਹੀ.....ਹੀ.....”

ਬੜੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਹੱਸੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਦੋਂ। ਜਦੋਂ ਦਾ ਫੁੰਮਣ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਲੱਗੀ ਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਨਾਲੇ ਘਰ ਦਾ ਖ਼ਰਚ ਵੀ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਸੇ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਕਿੱਧਰੋਂ ਆਇਆ ਤੇ ਕਿੱਧਰ ਗਿਆ। ਬੇਬੇ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਹੁਣ ਚਿੜਚਿੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਵੇਲੇ-ਕੁਵੇਲੇ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾੜਵੀਂ ਗੱਲ ਲਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਮੈਂ ਪਰਤਿਆ ਕੇ ਵੇਖੀ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਨਾ ਲੜਦੀਆਂ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਮਾਈ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਲੇਸ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਦੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਰੇ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਚਲਿਆ ਜਾਵਾਂ, ਬੱਸ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ ਘਰੋਂ। ਫੇਰ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ—‘ਮਨਾਂ, ਕਿਉਂ ਢਿੱਗੀ ਢਾਹੀ ਜਾਨੈਂ, ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਭਾਂਡੇ ਹੋਣ, ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਖਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਊ, ਆਪੇ। ਬੱਸ, ਜ਼ਰਾ ਹੱਥ ਸੌਖਾ ਹੋਣ ਦੀ ਦੇਰ ਐ।’

ਹੱਥ ਸੌਖਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਵਸੀਲੇ ਵੀ ਸਨ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨਦਾ। ਫੱਤੂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਚੋਰੀ ਛਿਪੇ ‘ਡੀਮ ਵੇਚ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਵੀ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ‘ਡੀਮ ਖਾਣ ਦਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੜਿਆ ਵੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੰਗਾ ਫਾਂਟਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਪੁਲਿਸ ਨੇ। ਫੇਰ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਂਦਾ ਫਿਰੇ। ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਸ ਇਸ ਕੰਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਉਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਐ। ਕਹਿੰਦਾ—‘ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਵਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ-ਬੇਲੀ ਐ’—ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਫੇਰ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਲੱਗ ਜੂ ਪਤਾ, ਕੌਣ ਮਿੱਤਰ ਐ, ਕੌਣ ਬੇਲੀ।

ਫੇਰ ਉਹ ਹੈ ਨਾ ਚੁੱਚੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਨੱਥੂ। ਚੋਰੀ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਉਹਦੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਹੱਦ ਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰੀਆਂ। ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕਈ ਨਗ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ। ਨੱਥੂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਵੱਡੇ ਪੁੱਲ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ‘ਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰ ਗਈਆਂ। ਸਵਾਰੀ ਬਿਠਾ ਕੇ ਪੁੱਲ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ

ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਤੇ ਨੱਥੂ ਦਬਾ-ਦਬ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ ਪੁੱਲ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਖਾਸੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਸਨ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਆਈ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ, ਰਿਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਲ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਬੜਾ ਘਬਰਾਈਆਂ। ਰੋਣਹਾਕੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਚੰਗੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਲੱਗ ਗਈ। ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀ ਜਾਣ, ਕਈ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਪਰ ਮਦਦ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ। ਅਖੀਰ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਮੈਚ ਖੇਡਣਾ ਸੀ ਖੋਰੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ।

ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਦਿਲ ਬੜਾ ਖੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਐ, ਬੰਦੇ ਦਾ। ਫੜਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆ ਨੱਥੂ, ਪਰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਉਹਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਖਾਸਾ। ਉਹਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਈ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਕਰੋ ਕੋਈ ਮਦਦ, ਉਸ ਦੀ। ਕੀ ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ? ਐਹੋ-ਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਕੌਣ ਹਾਮੀ ਭਰੇ। ਤਾਰੋ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—‘ਇਸ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਕੀ ਕਸੂਰ, ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਹਦੀਆਂ ਈ ਬੋਟੀਆਂ ਤੋੜਦੇ ਨੇ।’ ਠੀਕ ਸੀ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ। ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਤਾਂ ਮਿਲਣੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਦਾ ਕੀ ਕਸੂਰ? ਉਸ ਲਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਈ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਯੂਨੀਅਨ ਕੋਲ ਫੰਡ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾ ਕੇ ਕੁਝ ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਦਿੱਤਾ ਸਭ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ। ਕਿੰਨੀ ਨਮੋਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਸਭ ਲਈ।

ਉੱਜ ਚੰਗੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜੱਗ ਉੱਤੇ। ਕਿਸ਼ਨੇ ਵਰਗੇ ਵੀ ਨੇ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਠੀਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਈ ਘਰ ਮੁੜਦੇ ਨੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਟੱਬਰ ਉਸ ਦੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਦੋ ਜਣੇ ਉਹ ਆਪ, ਦੋ-ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ, ਸਮਾਨ ਵੀ ਚੋਖਾ। ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਆਏ ਸਨ ਉਹ ਕਿਤੋਂ ਬਾਹਰੋਂ। ਗਲੀ ਅੱਗੇ ਜਦੋਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਆਦਮੀ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਨਾਨੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਉਤਰਵਾਇਆ। ਸਾਰੇ ਨਗ ਉੱਤਰ ਗਏ ਤਾਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਚਾਹ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਚਾਹ ਪੀਂਦਿਆਂ-ਪੀਂਦਿਆਂ ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਪਈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨੁੱਕਰ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਪਰਸ ਪਿਆ ਸੀ। ਲਾਲ ਈ ਸੀਟ 'ਤੇ ਲਾਲ ਈ ਉਹ ਪਰਸ। ਪਰਸ ਕੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਥੈਲੀ ਸੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੱਪੜੇ ਦੀ। ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਥੈਲੀ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਨ ਉਸ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਗਹਿਣੇ ਸੀ ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ। ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੂੰ ਚਾਹ ਪੀਣੀ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਉਹ ਉਹਨੀਂ ਪੈਰੀਂ ਪਰਤਿਆ ਉਸੇ ਗਲੀ ਵੱਲ। ਉਹ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਟੋਲਣ। ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਉਹ। ਕਿਸ਼ਨਾ ਵੀ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਦਸਾਂ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜਾਣ, ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੱਥ ਜੋੜੀ ਜਾਏ। ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ, ਅਚਾਨਕ ਉੱਧਰੋਂ ਦੀ। ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਈ ਗੱਲ, ਛੇਤੀ ਈ। ਕਿਸ਼ਨਾ ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈਂਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ਼ਨੇ 'ਤੇ

ਤਰਸ ਵੀ ਆਇਆ ਤੇ ਪਿਆਰ ਵੀ। ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ—‘ਫੜ ਲੈ ਯਾਰ, ਇਨਾਮ ਦੀ ਤਾਂ ਚਪੇੜ ਵੀ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਐ।’

“ਕਦੋਂ ਕੁ ਉੱਠਣਾ ਐ, ਮਖ?” ਤਾਰੋ ਫੇਰ ਆ ਗਈ ਮੇਰੇ ਵੱਲ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ, ਉਹ ਖੜੀ ਸੀ ਥੋੜੀ ਵਿੱਥ ’ਤੇ—

“ਤਿੰਨ ਕੁ ਵੱਜੇ ਹੋਣਗੇ....?”

“ਕੀ ਪਤਾ....”

“ਬਹਿ ਜਾ, ਘੜੀ ਕੁ, ਨੱਠੀ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀ ਐ?”

“ਚਾਹ ਧਰ ਆਵਾਂ....”

“ਧਰੀ ਜਾਉ ਚਾਹ...ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣ।”

“ਕੀ ਆ....?”

“ਤੈਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਜਾਂਦੈ....?”

“ਕੀ ਹੋਇਐ, ਮੈਨੂੰ?”

“ਹਾਲੀ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਈ ਨਹੀਂ....?”

“ਛੱਡ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੱਥ, ਚਾਹ ਧਰਾਂ।”

“ਤੂੰ ਦੱਸ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਗੱਲ ਕੀ ਐ....?”

“ਕੀ ਐਵੇਂ ਲੱਗਾ ਹੋਇਐ ਗੱਲਾਂ ਮਾਰਨ, ਉੱਠ ਕੇ ਕੰਮ ’ਤੇ ਜਾਹ।”

“ਜਾਂਦਾਂ...ਅੱਜ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਐ, ਅੱਜ ਦੱਬ ਕੇ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਐ।”

“ਕਿਉਂ....?”

“ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਬਰਕਤ ਰਹੂ, ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ।”

“ਕਿਸ ਕਰਕੇ....?”

“ਹੈ, ਕਮਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ....ਗੱਲ ਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ।”

“ਚੰਗਾ, ਇਹ ਦੱਸ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਾਐ, ਅੱਜ?”

“ਕੀ ਪਤਾ....? ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ।”

“ਫੇਰ ਕਾਹਦਾ ਚਾਅ ਚੜ੍ਹਾਐ, ਤੈਨੂੰ?”

“ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਦੀਆਂ ਨੇ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ।”

“ਮਨਾਈ ਜਾ ਫੇਰ....”

“ਤੂੰ ਵੀ ਮਨਾ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਨਾਂਦੀ?”

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਥੱਕ ਗਈ ਆਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾ-ਮਨਾ ਕੇ।”

ਐਨੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਤਾਰੋ ਚਾਹ ਧਰਨ ਚਲੀ ਗਈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਕੌੜਾ ਏ, ਜ਼ਹਿਰ ਵਰਗਾ। ਪਾਬੀਆਂ

ਭੰਨ-ਭੰਨ ਕੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੀ ਐ, ਪਰ ਮੂੰਹ ਕਿਵੇਂ ਐ ਏਸ ਦਾ, ਘੁਟਿਆ-ਘੁਟਿਆ.... ਉੱਡਿਆ-ਉੱਡਿਆ। ਚਲਿਆ ਜਾ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿਤੇ ਪਰਦੇਸ ਵਿੱਚ, ਦਿਨ-ਰਾਤ ਕਮਾਈ ਕਰ, ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ। ਫੇਰ ਲਿਆ ਘਰ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਨੋਟ। ਪਵਾ ਦੇ ਇਹਨੂੰ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ, ਲੈ ਦੇ ਇਹਨੂੰ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਗਹਿਣੇ। ਪੱਕਾ ਮਕਾਨ ਹੋਵੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ, ਬੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣ ਸਕੂਲ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ, ਬਸਤਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋਈਏ ਅਸੀਂ ਰੱਜ ਕੇ, ਮਹਾਂਪਰਸ਼ਾਦ ਨਾਲ। ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਹੋਊ ਇਹ ਖੁਸ਼? ਆ ਨਾ ਜਾਣਗੀਆਂ ਰੋਣਕਾਂ ਇਹਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ! ਹਸੁੰ-ਹਸੁੰ ਨਾ ਕਰੁ ਇਹਦਾ ਮੂੰਹ ਫੇਰ?—

“ਚਾਹ ਰੱਖ ਦੇ ਪਰੇ, ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ, ਤੇ ਗੱਲ ਸੁਣ ਮੇਰੀ।”

“ਸੁਣਾ ਗੱਲ....”

“ਦੇ ਕੁੜੀਆਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ, ਖੇਡਦੀਆਂ-ਮੱਲ੍ਹਦੀਆਂ—ਵੇਖ ਕਿਵੇਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਡਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ। ਪਰ ਆਪਣਾ ਫੁੰਮਣ 'ਕੱਲਾ ਐ।”

ਪਰ ਉਹ ਤੱਕੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰੀ ਪਾ ਕੇ। ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਉਹ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੱਕਦੀ ਐ ਮੇਰੇ ਵੱਲ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦਾਂ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਉਹਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਐਸੀ ਮੁਸਕਣੀ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਐ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕਲੇਜਾ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਹ ਏਦਾਂ ਦੀ, ਹੁਣ ਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਐ, ਉਹਨੂੰ। ਬੱਸ ਕੁੰਦੀ ਈ ਨਹੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਬੇਬੇ ਪਿੰਡ ਚਲੀ ਗਈ ਐ, ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਉਸ ਨੂੰ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਦੀ ਖਹਿਬੜ ਨੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਦਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਐ, ਸੋ ਕਰੀ ਜਾਨਾਂ ਵਾਹ ਲੱਗਦੀ। ਪੁਆੜਾ ਸਾਰਾ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਐ। ਰੋਟੀ-ਟੁੱਕ ਤਾਂ ਅੱਖੇ-ਸੌਖੇ ਚੱਲੀ ਜਾਂਦੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ-ਸ਼ਮਾਰੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਐ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਆ ਜਾਂਦੈ ਦੂਰੋਂ-ਨੇੜਿਓਂ, ਤਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਕਲੇਸ ਪੈ ਜਾਂਦੈ—

ਖਾਸਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਐ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਥੱਕਾ-ਟੁੱਟਾ ਘਰ ਪੁੱਜਾ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਹ ਲੈਂਦਾ। ਕੁਝ ਗੋੜੇ ਤਾਂ ਲਾਏ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪਰ ਫੇਰ ਐਨਾ ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਸਰੀਰ ਕਿ ਕਾਂਬਾ ਛਿੜ ਗਿਆ। ਕਾਂਬੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘੜੀ-ਪਲ ਛਿੜ ਕੇ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਸਵਾਰੀ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਕੋਈ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੀਂਹ ਕੁਝ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਠੱਕਾ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਰ ਮੁੜਨਾ ਈ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਮੈਂ। ਘਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਚਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪੀਣ ਲਈ ਜੀਅ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਨੀ ਵਾਰੀ ਪੀਈਦੀ ਐ ਚਾਹ, ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਰੱਜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਬੱਸ, ਇੱਕ ਭਟਕਣ ਜਿਹੀ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਵੇਲੇ। ਖੋਹ ਜਿਹੀ ਪੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ, ਅੰਦਰ।

ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਤਾਰੋ ਨੇ ਹਾਲੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਾਲੀ। ਕੁਝ ਮਸੋਸੀ ਹੋਈ ਬੈਠੀ ਸੀ ਉਹ, ਮੂੜ੍ਹੇ ਉੱਤੇ।

ਫੁੰਮਣ ਇੱਕ-ਦੋ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁੱਛੜ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਲੀ ਛੇਆਂ ਕੁ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਈ ਬਾਲ ਸਨ, ਸਾਡੇ ਉਦੋਂ। ਮੈਂ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਤਾਰੇ ਦੇ ਕੋਲ਼ ਈ ਖਲੋ ਗਿਆ—

“ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਬਾਲੀ ਅਜੇ...?”

“ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਤੂੰ ਆ ਜਾਣੈ ਹੁਣੇ।”

“ਮੀਂਹ ਤਾਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਕੀ ਕਰਦਾ ਉੱਥੇ?”

“ਚੰਗਾ ਫੇਰ, ਬਹਿ ਜਾ ਕਿ ਖੜ੍ਹੇ ਪਿੰਡੋਂ ਆਇਐ?”

“ਚੱਲ ਉੱਠ, ਘੁੱਟ ਕੁ ਚਾਹ ਬਣਾ...”

“ਗੁੜ ਫੜ ਲਿਆ, ਦਸਾਂ-ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ....”

“ਦੋ ਰੁਪਇਆਂ ਦਾ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਹਾਲੀ ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ।”

“ਮੈਂ ਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਚਾਹ ਵਿੱਚ ਈ ਪੈਂਦੈ।”

“ਵੇਖ ਖਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੀ ਐ...ਲੁਤਰ, ਲੁਤਰ।”

ਏਨੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਂ ਗੁੜ ਲੈਣ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਲਾਗੇ ਈ ਸੀ ਦੁਕਾਨ ਹਟਵਾਣੀਏ ਦੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਅ ਕੀਤਾ ਸਿਗਰਟ ਵੀ ਲੈ ਲਵਾਂ ਅੱਧੀ ਕੁ ਡੱਬੀ। ਫੇਰ ਸੋਚਿਆ...ਮਨਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਰੋੜ੍ਹਨੈ ਪੈਸੇ। ਅੱਜ ਉਂਜ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਮਾਇਆ, ਖਾਸ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ਼ ਛੱਡੀ ਈ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਦੀ ਆਦਤ।

“ਲੈ ਫੜ ਗੁੜ, ਤੇ ਬਣਾ ਦੇ ਕੜਕ ਚਾਹ...”

“ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਐ....?”

“ਉਹ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਐ ਕੁਝ....ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ।”

“ਕਾਟ ਆਇਐ ਅੱਜ, ਭਾ ਦਾ।”

“ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਸੁ....?”

“ਜੱਸੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਐ, ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ।”

“ਕਰ ਦੇ ਤਿਆਗੀਆਂ, ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਈ....”

“ਜਾਣਾ ਈ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ।”

“ਕਿਉਂ....?”

“ਖਰਚ ਤਾਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦੇਂਦੇ।”

“ਸਾਰੇ ਈ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਐ।”

“ਹੁੰਦਾ ਵੀ ਐ, ਕੋਈ ਕੰਮ....?”

“ਕੀ....?”

“ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਲੀੜਾ ਐ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ....ਫੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਲੱਗੂ
ਆਣ-ਜਾਣ ਦਾ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਲੋੜ ਪਉ, ਕੁਝ...”

“ਐਵੇਂ ਘਾਬਰ ਜਾਨੀ ਐਂ, ਤੂੰ।”

“ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ।”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ....”

“ਕਿੱਥੋਂ ਆਣਗੇ ਪੈਸੇ....?”

“ਮੈਂ ਮਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ....?”

“ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਮਾਉਂਦਾ ਐਂ, ਪਰ....”

“ਪਰ ਕੀ....?”

“ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਐ ਵਿਆਹਵਾਂ ਉੱਤੇ?”

“ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਬੁਹੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਠਾਲ ਛੱਡਣਾ....”

“ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਕਹਿੰਦੀ ਆਂ....”

“ਐਸੇ ਪਿੱਛੇ ਮੈਂ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ
ਹਾਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਬਲਾ ਸਹੇੜਨੀ, ਪਰ ਬੇਬੇ ਈ ਖਹਿੜੇ ਪੈ ਗਈ।”

“ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਿਆਣੇ ਹੋ ਗਏ ਐ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਲਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈ
ਆਂ।”

“ਤੂੰ ਜੋ ਲੱਗ ਜਾਨੀ ਐਂ, ਸਾੜਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ।”

“ਕੀ ਕਿਹਾ ਐ, ਮੈਂ....?”

“ਕਰਜ਼ਾ ਜੇ ਚੁੱਕਿਐ ਮੈਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਈ ਲਾਹੁੰਗਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਾਹ ਜਾਣਾ, ਆ ਕੇ।
ਤੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਕੁਝ।”

“ਮੇਰੇ ਪੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਨੌਲ, ਉਹਨਾਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਗਵਾਇਐ....?”

“ਤੂੰ ਜੋ ਕਹਿਨੀ ਐਂ, ਪਈ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਐ—”

“ਮੈਨੂੰ ਕੀ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਚੁੱਕ ਲੈ।”

“ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਲੱਪੜ ਮਾਰਾਂਗਾ ਈ, ਇੱਕ।”

“ਮਾਰ ਲੈ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇ ਤੂੰ....”

“ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾ, ਮੈਂ ਕਹਿਨਾਂ..... ਐਵੇਂ ਬੋਲੀ ਤੁਰੀ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਸਗੋਂ।”

“ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਕਹਿ ਲੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ.....”

“ਉਰੇ ਆ, ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ....”

ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਧੱਛੇ ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉੱਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਫੁੰਮਣ
ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਰੋਣ

ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁੰਨੀ ਵੀ ਜਾਗ ਪਈ। ਚੰਗਾ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਤਾਰੋ ਵੀ ਡੁਸਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੁੱਤੀ ਪਾ ਕੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਕੀ ਮੁਸੀਬਤ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਈ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਤਾਰੋ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਾਪੂ ਕੁੱਟਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਦੀ-ਕਦੀ ਬੇਬੇ ਨੂੰ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਬਹੁਤ ਭੈੜਾ ਲੱਗਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਵਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੀ ਹੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਹੱਥ ਫੜਨ ਦਾ। ਮੈਂ ਹੱਥ ਫੜਨ ਜੋਗਾ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਦੋਂ। ਬੱਸ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਬੇਬੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਬੜ ਜਾਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਆਪਮੁਹਾਰਾ ਈ ਰੋਣ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ। ਬੇਬੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਬੇਬੇ ਦੀ ਵੱਖੀ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਕਿੰਨੀ ਈ ਦੇਰ ਰੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਬਾਪੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ। ਬਾਪੂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਸੱਦਦਾ ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਪਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਦੇ ਹੱਥਾਂ ਕੋਲੋਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ....

“ਬੇਬੇ ਵੱਲ ਦਾ ਏਂ ਤੂੰ, ਬੱਲਿਆ....”

“ਹੈਰਾ ਵਾਂ ਬੇਬੇ ਵੱਲ ਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ...?”

“ਬੱਦੂ, ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਣਾ ਤੈਨੂੰ, ਵਸਾਖੀ ਦੇ ਮੇਲੇ।”

“ਨਾ ਲਿਜਾਵੀਂ। ਮੈਂ ਬੇਬੇ ਨਾਲ ਚਲਿਆ ਜਾਉਂਗਾ....”

“ਬੇਬੇ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣੈਂ, ਤੂੰ ਕੀਹਦੇ ਨਾਲ ਜਾਏਂਗਾ?”

“ਮੈਂ ਆਪੇ ਚਲਿਆ ਜਾਉਂ, 'ਕੱਲਾ....”

ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕੁੱਟਾਂਗਾ, ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ। ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖਿਆਲ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲੀ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੁੱਲਿਆ ਮੈਂ ਉਹ ਦਿਨ। ਅਜੇ ਤੀਕ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੁੱਕਿਆ ਹੱਥ ਤਾਰੋ ਉੱਤੇ।

ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਵਾਪਰ ਗਈ ਸੀ ਅੱਖ ਝਪਕਣ ਵਿੱਚ ਈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਫੁੰਮਣ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਕਿਵੇਂ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਉਸ ਨੂੰ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰਿਆ ਕਿਸ ਨੇ ਐ। ਉਹ ਝੱਟ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੜ ਰਹੀ ਸੀ, ਧੁਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਚੱਲਦਾ ਗਿਆ ਡੈਮ-ਗੰਜ ਵੱਲ। ਬੱਸ, ਐਵੇਂ ਬੇ-ਮਤਲਬ ਈ ਚੱਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਮੈਂ। ਕਿੰਨੀ ਈ ਦੇਰ ਮੈਂ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ, ਇਕਦਮ ਥੱਕ ਗਿਆ। ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਿਆ, ਕਿੰਨੀ ਈ ਦੂਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਮੈਂ, ਘਰੋਂ। ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਡੈਮ-ਗੰਜ ਦੀ ਅਬਾਦੀ ਨੇੜੇ ਈ ਸੀ। ਸ਼ੈਦ ਦਿਆਲਾ ਘਰ

ਈ ਹੋਵੇ ਐਸ ਵੇਲੇ। ਮੀਂਹ ਤਾਂ ਰੁਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਪਰ ਠੱਕਾ ਹਾਲੀ ਵੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਐਨੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ। ਦਿਆਲੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਮੈਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਐਵੇਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਉਹਦਾ ਬੂਹਾ ਖੜਕਾ ਦਿੱਤਾ....

“ਆ ਬਈ ਬੇਲੀਆ, ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਆਇਐਂ ਰਾਹ?”

“ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਈ ਨਹੀਂ, ਦਿਆਲਿਆ।”

“ਹਾਲੀ ਆਪਾਂ ਪਰਸੋਂ ਮਿਲੇ ਸੀ....।”

“ਇਹ ਵੀ ਕੀ ਮਿਲਣਾ ਹੋਇਆ, ਉੱਧਰੋਂ ਆਏ, ਏਧਰ ਚਲੇ ਗਏ।”

“ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਆ ਕਿ ਏਥੇ ਈ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣੈ ਠੰਢ ਵਿੱਚ।”

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਉਹ 'ਕੱਲਾ ਈ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ। ਉਹਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਪੇਕੇ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਚਿਰ ਤੋਂ। ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਪੇਕੇ ਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਦਿਆਲਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ 'ਕੱਲਾ ਰਹਿ ਕੇ....

“ਕਦੋਂ ਲਿਆਏਂਗਾ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ, ਖਾਸਾ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਐ, ਹੁਣ ਤਾਂ?”

“ਆ ਜੂ ਗੀ ਆਪੇ ਈ, ਹਾਲੀ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਈ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨੇ, ਗਈ ਨੂੰ।”

“ਉਏ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਐ, ਦੋ?”

“ਕੀ ਪਤੈ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਐ ਕਿ ਬਹੁਤੇ, ਆਪਣਾ ਝੱਟ ਲੰਘੀ ਜਾਂਦੈ।”

“ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਐ, ਪਰ...”

“ਪਰ ਕੀ ਯਾਰ, ਬੈਠ ਐਥੇ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਚਾਹ ਬਣੋਨਾਂ।”

“ਕਿੱਥੋਂ ਹੱਥ ਸਾੜਦਾ ਫਿਰੇਂਗਾ, ਬਹਿ ਜਾ, ਕੋਈ ਗੱਪ-ਸ਼ੱਪ ਮਾਰੀਏ।”

“ਅਹਿ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਈ ਆਂ ਮੈਂ, ਛਿਟੀਆਂ ਲਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਧਰ ਦਿਆਂ, ਦੋ ਗਲਾਸ।”

ਉਹਨੇ ਝੱਟ-ਪੱਟ ਅੱਗ ਬਾਲ ਕੇ ਚਾਹ ਧਰ ਦਿੱਤੀ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ। ਇੱਕ ਚੱਜ ਦੀ ਮੰਜੀ ਸੀ ਉਹਦੇ ਕੋਲ, ਦੂਜੀ ਖੁੰਜੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵਾਣ ਵਾਲੀ। ਉਹ ਲੇਫ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਬਾਹਰ ਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲ ਕੇ ਮੁੜ ਲੇਫ ਵਿੱਚ ਈ ਬੈਠ ਗਿਆ....

“ਤੂੰ ਵੀ ਲੈ ਲਾ ਲੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਲੇਫ, ਕਿੱਦਾਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਐਂ, ਓਪਰਿਆਂ ਵਾਂਗ?”

“ਅਹਿ ਲੈ ਯਾਰ...ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰ।”

“ਤੂੰ ਕਰ, ਕੋਈ ਗੱਲ...”

“ਕੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਹੁੜਦਾ ਈ ਨਹੀਂ।”

“ਕਿਉਂ ਬੈਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ....ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਖਹਿਬੜ?”

“ਗੱਲ ਤਾਂ ਐਹੋ-ਜਿਹੀ ਹੀ ਐ।”

“ਹੋਇਆ ਕੀ....?”

“ਹੋਣਾ ਕੀ ਸੀ, ਬੱਸ ਐਵੇਂ ਧੱਫੇ ਮਾਰ ਬੈਠਾ, ਦੋ-ਚਾਰ।”

“ਲੈ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਐ, ਭਲਾ। ਛੱਡ ਯਾਰ।

“ਨਹੀਂ ਬਈ ਦਿਆਲਿਆ, ਉਹਦਾ ਕਸੂਰ ਵੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

“ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਸਹੀ, ਪਰ ਤੂੰ ਨਿੱਮੋਝੂਣਾ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੋਇਐਂ?”

“ਉੱਜ ਈ ਮਨ ਕੁਝ ਉਦਾਸ....”

“ਛੱਡ ਪਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ, ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਕਦੀ ਐਨਾ ਸੋਚਿਆ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ।”

“ਫੇਰ ਵੀ....”

“ਠਹਿਰ, ਮੈਂ ਚਾਹ ਬਣਾ ਲਿਆਵਾਂ।”

ਉਹ ਅਛੋਪਲੇ ਈ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਦੋ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਗਲਾਸ ਭਰ ਲਿਆਇਆ ਉਹ, ਛੇਤੀ ਈ। ਇੱਕ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਡੰਡੀ ਵਾਲਾ ਕੱਪ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਉਹਦੇ ਈ ਵਰਗਾ ਆਪ ਫੜ ਲਿਆ।

“ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਰ, ਬੰਤਿਆ!”

“ਤੂੰ ਵੀ ਲੜ-ਝਗੜ ਲੈਂਦੇ, ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ?”

“ਉਏ ਛੱਡ ਹੁਣ, ਇਹ ਗੱਲ... ਮਾੜੀ-ਮੋਟੀ ਖਹਿਬੜ ਹੋ ਈ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਕਦੀ-ਕਦਾਈਂ।”

“ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਇਹ ਗੱਲ।”

“ਕੀ ਪਤਾ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਤਾਮਸ਼ੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਐ.।

“ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਐ, ਦਿਆਲਿਆ!”

“ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਕਹਿਨਾਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਐ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਰ।”

ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਵੀ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਹ ਪਾ-ਪਾ ਕੇ ਪੀਂਦੇ ਰਹੇ ਕੁਝ ਦੇਰ। ਉਹ ਲੋਫ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਭਜਨ-ਮੰਡਲੀ ਵਾਲੇ ਝੁੰਮਦੇ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਵਾਰ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਟਿਕਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ। ਫੇਰ ਉਹਨੇ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਘੁੱਟ ਭਰੇ....

“ਗੱਲ ਤਾਂ ਮਾੜੀ ਈ ਐ, ਬੰਤਿਆ!”

“ਕਿਹੜੀ....?”

“ਏਹੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਾਲੀ।”

“ਏਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਨਾਂ....”

“ਤਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਪੇਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਐ...ਏਥੇ ਉਹਦੇ ਜੋਗਾ ਹੈ ਵੀ ਕੀ....ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਜਾਂ ਭੁੱਖ-ਨੰਗ।”

“ਭੁੱਖ-ਨੰਗ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋਊ, ਦਿਆਲਿਆ?”
 “ਹੋਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ, ਸਾਨੂੰ।”
 “ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਵਾਹ ਸਕਦੇ ਆਂ, ਰਿਕਸ਼ਾ?”
 “ਪੈਸੇ ਵਧਾ ਦੇਈਏ, ਸਵਾਰੀ ਦੇ।”
 “ਅੱਗੇ ਈ ਸਵਾਰੀ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀ ਐ, ਫੇਰ ਬਿਲਕੁਲ ਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ।”
 “ਨਾ ਮਿਲੇ ਪਰ ਆਪਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਲੈਣੇ, ਪੈਸੇ। ਜੇ ਹੱਡ ਭੰਨਣੇ ਐ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਲੈਣੇ ਐ।”

ਗੱਲ ਤਾਂ ਠੀਕ ਸੀ ਦਿਆਲੇ ਦੀ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਕਰਨ ਏਦਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਠੀਕ ਐ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜਣਾ ਬਹੁਤੇ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ, ਦੂਸਰਾ ਘੱਟ ਲੈ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਗੱਲ ਬਣੀ? ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ। ਪਰ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਵੀ ਕਈ ਸਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ।—

“ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰੀਂ, ਦਿਆਲਿਆ!”
 “ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਰੁੰਗਾ, ਤੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਕਰੀਂ ਕੁਝ।”
 “ਉੱਜ ਦਿਆਲਿਆ, ਜੇ ਸਾਡੀਆਂ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਰੋਗ ਨਾ ਲੱਥ ਜਾਏ ਗਲੋਂ?”

“ਹੋਣਾ ਪਊ ਇੱਕ ਦਿਨ। ਆਪਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਦੰਗਾ-ਫਸਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਦੇ ਆਂ। ਪਰ ਰੋਟੀ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ, ਸਾਨੂੰ। ਕੱਪੜਾ ਮਿਲ ਜਾਏ ਮਾੜਾ-ਮੋਟਾ...”

ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਘਰ ਵੱਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਖ਼ੋਰੇ ਉਹਨੇ ਰੋਟੀ ਵੀ ਖਾਧੀ ਐ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਪਤਾ ਉਹਨੇ ਫੁੰਮਣ ਨੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਚੁਪੇੜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੌ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਦਿਆਲੇ ਦੀ 'ਵਾਜ ਮੈਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪੀ। ਹਰ ਪਲ, ਹਰ ਘੜੀ ਉਹਦੀ 'ਵਾਜ ਉੱਚੀ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂਵੇਂ ਨੀਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਡੁੱਬ ਗਈ—ਇਕਦਮ ਡੁੱਬ ਗਈ।

“ਕਿੱਥੇ ਚੱਲਿਐ, ਸੌ ਜਾ ਏਥੇ ਈ, ਬੰਤਿਆ!”
 “ਨਹੀਂ ਯਾਰ, ਘਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਐ।”
 “ਚੱਲ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਆਵਾਂ, ਰਿਕਸ਼ੇ ਉੱਤੇ।”
 “ਚਲਿਆ ਜਾਊ ਮੈਂ, ਤੁਰ ਕੇ....”
 “ਝੱਟ-ਪੱਟ ਈ ਛੱਡ ਆਊ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ, ਕਿੱਥੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਦਾ ਜਾਏਂਗਾ, ਐਨੀ ਵਾਟ?”

ਉਹਨੇ ਖੇਸ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਮਾਰ ਲਈ ਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਿੰਦਗਾ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੀ ਚੈਨ ਨਾਲੋਂ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਈ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਗਲੀ ਵਿੱਚ। ਇੱਕੋ ਕਮਰਾ ਸੀ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸਾਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਮੰਜੀਆਂ ਈ ਡਹਿ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਖੂੰਜੇ ਵਿੱਚ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਏਸੇ ਕਮਰੇ

ਵਿੱਚ ਉਹਦੇ ਘਰ ਦੋ ਨਿਆਣੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਕੀ ਪਤਾ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਤੀਕ ਉਹ ਏਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਈ ਪਲਣ। ਹੋਰ ਜਾਣਾ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਐ?

“ਦਿਆਲਿਆ, ਤੂੰ ਬਹਿ ਜਾ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਤੇ ਮੈਂ ਚਲਾਨਾਂ—”

“ਲੈ ਅਹਿ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੈ, ਬਹਿ ਜਾ ਪਿੱਛੇ—”

“ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ—”

“ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਤੇਰੀ—”

ਮੈਂ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਲੱਗ ਪਿਆ ਪੈਡਲ ਮਾਰਨ। ਠੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁਣ। ਬੱਦਲ ਵੀ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸੀ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ। ਚੰਨ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਦਿਆਲਾ ਰੋਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ—

“ਚਰਖੇ ਦੀ ਘੂਕ ਸੁਣ ਕੇ, ਜੋਗੀ ਉੱਤਰ ਪਹਾੜੋਂ ਆਇਆ....”

ਜੋਗੀ ਉੱਤਰ ਪਹਾੜੋਂ ਆਇਆ...ਜੋਗੀ ਉੱਤਰ ਪਹਾੜੋਂ ਆਇਆ।”

‘ਅੱਗੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸੁਣਾਏਂਗਾ ਕਿ ਘਸੇ ਹੋਏ ਤਵੇ ਵਾਂਗ ਇੱਕੋ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਅੜਿਆ ਰਹੇਂਗਾ।”

“ਚੱਲ ਤੂੰਹੀਓਂ ਸੁਣਾ ਦੇ ਕੁਝ, ਬੰਤਿਆ!”

“ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੀਰ ਸੁਣਾ ਸਕਨਾਂ। ਪਰ ਏਦਾਂ ਨਹੀਂ....”

“ਹੋਰ ਕਿੱਦਾਂ—? ਮਜ਼ਮਾ ਲਾ ਕੇ?”

“ਕਿਸੇ ਚੱਜ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸੁਣਾਏ ਹੀਰ, ਤੁਰੇ-ਤੁਰੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਤਾਂ ਹੋਕ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।”

“ਤੂੰ ਕੋਈ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦੈ? ਬੈਠਾ ਹੋਇਐਂ ‘ਰਾਮ ਨਾਲ ਸੀਟ ਉੱਤੇ।”

“ਤੂੰ ਬਹਿ ਜਾ ਆ ਕੇ, ਹਿਰਖ ਕਿਉਂ ਕਰਦੈ—?”

“ਹਿਰਖ ਨਹੀਂ ਕੋਈ..... ਬੱਸ, ਸੁਣਾ ਦੇ ਕੁਝ।”

ਮੈਂ ਕੰਨ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਹੋਕ ਲਾਈ—

‘ਹੀਰ ਆਖਦੀ ਜੋਗੀਆ ਝੂਠ ਆਖੇਂ,

ਕੌਣ ਰੁੱਠੜੇ ਯਾਰ ਮਨਾਉਂਦਾ ਏ।’

ਕਿੰਨਾ ਈ ਚਿਰ ਮੈਂ ਗਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਦਿਆਲਾ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ-ਬੈਠਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਭਜਨ-ਮੰਡਲੀ ਵਾਲੇ ਹਿੱਲਦੇ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਸੜਕ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਚੁੱਪ-ਚਾਂ ਸੀ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਖ਼ੋਰੇ ਕਿੰਨੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉੱਜ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਜੀਅ ਬੜਾ ਉਦਾਸ ਸੀ।

“ਲੈ ਬਈ, ਚੱਲ ਤੂੰ ਹੁਣ ਘਰ....”

“ਪੈ ਜਾ, ਐਥੇ ਈ—’

“ਨਾ ਬਈ—ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਰਗੀ ਰੀਸ ਨਹੀਂ।”

“ਓਏ, ਇਹ ਕੋਈ ਓਪਰਾ ਘਰ ਐ?”

“ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਓਪਰਾ...ਚੰਗਾ ਬਈ, ਬੰਤਿਆ।”

“ਚੰਗਾ ਫੇਰ....”

ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਖੜਕਾਇਆ, ਫੇਰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਖੜਕਾਇਆ। ਉਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋ ਗਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ।

“ਕੌਣ ਐ—?”

“ਮੈਂ ਆਂ, ਹੋਰ ਕੌਣ।”

ਬੂਹਾ ਉਹਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ-ਦੋ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕੀ, ਰੋਸ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਪਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੀ ਚੁੱਪ ਈ ਰਿਹਾ। ਚੰਗੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਉੱਪਰ ਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦਾਲ ਪਾਈ ਤੇ ਛਕ ਗਿਆ, ਮੰਜੀ ਦੀ ਪੈਦ 'ਤੇ ਬਹਿ ਕੇ। ਦੀਵੇ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿਚ ਫੁੰਮਣ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੜਾ ਈ ਭੋਲਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਜ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੋਂਦਾ-ਰੋਂਦਾ ਈ ਸੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਫੁੰਮਣ ਦੇ ਨਾਲ ਈ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰੇ ਰੋਣ ਨੂੰ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ 'ਚ ਰੱਖਿਆ। ਫੇਰ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਤਾਰੇ ਨੇ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਧੀ ਹੋਣੀ। ਨਾ ਪਕਾਈ, ਨਾ ਖਾਧੀ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ—

“ਉੱਠ, ਰੋਟੀ ਖਾ ਲੈ।”

“ਖਾ ਲਈ ਐ, ਮੈਂ।”

“ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲ ਤੇ ਉੱਠ—।”

“ਛੱਡ ਦੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ, ਸੌ ਹੁਣ ਜਾ ਕੇ—ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਐ।”

ਮੈਂ ਫੇਰ ਆ ਕੇ ਪੈ ਗਿਆ ਫੁੰਮਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਕਿੰਨਾ ਈ ਚਿਰ ਅੱਖ ਨਾ ਲੱਗੀ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਐਨਾ ਕਲੋਸ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਿਆਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ, ਖੋਰੇ ਹੋਵੇ ਈ ਪਰ ਉਹ ਜਾਹਰ ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਤਾਰੇ ਦੀ ਫੇਰ ਵਾਜ ਆਈ—

“ਚਾਹ ਪੀ ਕੇ ਫੇਰ ਪੈ ਗਿਆ ਐ ਲੰਮਾ, ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਅੱਜ?”

“ਜਾਨਾਂ, ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ—ਗਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਵੀ ਐ?”

“ਕੀ ਪਤਾ...ਲੱਛਣ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇ ਈ ਐ।”

“ਤੂੰ ਫੇਰ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਲਿਆਵਾਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਮੁੜਦਾ ਹੋਇਆ?”

“ਕਹਿ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਐ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਮੈਨੂੰ—।”

“ਫੇਰ ਵੀ....”

ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕੀ ਹੋਰ ਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਠਠਬਰ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਉਹਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਸਕਣੀ ਫੈਲ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੂਜੀ ਮੁੰਨੀ ਹੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਐ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਹਾਲੀ ਵੱਡੀ ਮੁੰਨੀ ਵੀ ਕੁੱਛੜ ਈ ਸੀ। ਐਨੇ ਸਾਲ ਲੰਘ ਗਏ ਸੀ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ। ਪਰ ਵਿਹੁ ਹਾਲੀ ਵੀ ਉਵੇਂ ਸੀ। ਉਂਜ ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਟੀ ਪਕਾਂਦੀ ਐ, ਚਾਹ ਬਣਾਂਦੀ ਐ, ਕੱਪੜੇ ਧੋਂਦੀ ਐ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਗਾਂਢ ਬੱਝ ਚੁੱਕੀ ਐ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੋਰ ਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਐ। ਨਾਲ਼ੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸਕਣੀ....।

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਐ ਇਹਨੂੰ. ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ? ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਇਹਨੂੰ 'ਭਲੀ ਲੋਕ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਂਦਾ। ਉਹ ਗੱਲ ਈ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਚੁੱਪ-ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੀ ਐ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਕੱਪੜੇ ਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਐ ਕਿ ਇਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਕਦੀ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਹੋਏ ਈ ਨਹੀਂ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ।—

“ਫੁੰਮਣਾ, ਏਧਰ ਆ—”

“ਕੀ ਐ, ਬਾਪੂ?”

“ਚੱਲ ਤੈਨੂੰ ਸੈਲ ਕਰਾਵਾਂ, ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੀ।”

“ਆਹਾ...ਹਾ...ਹਾ।”

ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਬਹਿ ਗਿਆ ਸੀਟ ਉੱਤੇ। ਮੈਂ ਚਲਾਣ ਹੀ ਲੱਗਾ ਸੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਕਿ ਤਾਰੇ ਦੋਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ਼ ਲੈ ਕੇ ਥੜੇ ਉੱਤੇ ਆ ਗਈ—

“ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੈਲ ਕਰਾ ਦੇ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਤਰੇਈਆਂ ਤੇ ਨਹੀਂ।”

“ਛੋਟੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੜ ਛੱਡ, ਡਿਗ ਪਊਗੀ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ।”

“ਨਹੀਂ ਡਿਗਦੀ ਕਿਤੇ—”

ਤਿੰਨੇ ਨਿਆਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਚੌਕ ਤੀਕ ਗੋੜਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਫੇਰ ਘਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪਿਆ। ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਨਿਆਣੇ। ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਈ ਝੱਲ-ਵਲੱਲੀਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਮੁੜ ਚੁਸਤੀ ਆ ਗਈ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਚਾਰ ਕੁ ਵੱਜੇ ਸਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ। ਐਨਾ ਚਿਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਦੁਪਹਿਰੇ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਐਨਾ ਆਲਸ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੱਜ।

ਕਾਂਡ-ਤਿੰਨ

ਸ਼ਾਮ

ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਈ, ਬੰਤਿਆ? ਲਾਹੌਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੱਲੀਏ ਕਿ ਪੁਤਲੀ ਘਰ ਨੂੰ? ਚੱਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਇਹ ਸੋਚਾਂ, ਜਾਣ ਦੇ ਜਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਐ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਅਹੁ ਆ ਗਿਆ ਈ ਮੋੜ। ਜੇ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਗਿਆ ਸਿੱਧਾ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਆਪਾਂ ਲਾਹੌਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਤੇ ਫੇਰ ਉੱਥੋਂ ਲੋਹਗੜ੍ਹ। ਜੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਾ ਮਿਲੀ ਸਵਾਰੀ ਤਾਂ ਜਾ ਖਲੋਵਾਂਗੇ ਹਾਥੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੋੜ ਮੁੜ ਗਿਆ ਇਹ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਪੁੱਜ ਜਾਵਾਂਗੇ-ਪੁਤਲੀ ਘਰ ਤੇ ਉੱਥੋਂ ਸਿਟੀ ਲਾਈਟ ਸਿਨਮੇ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਾਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਅੱਪੜ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਗੱਡੀਆਂ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਈ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਐਂ, ਹਰ ਵੇਲੇ। ਲੈ ਬਈ ਬੰਤਿਆ, ਆ ਗਿਆ ਈ ਮੋੜ, ਤੇ ਅਗਲਾ ਚੱਕਾ ਭੌਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਈ ਉੱਧਰ ਨੂੰ, ਤੇ ਲੈ ਫੇਰ ਮੁੜ ਗਿਐ ਇਹ ਪੁਤਲੀ ਘਰ ਦੀ ਰਾਹ ਵੱਲ।

ਯਾਦ ਈ ਨਾ ਬੰਤਿਆ, ਤਾਰੇ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਆਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਟਿਕਦੀ। ਭੋਲਾ ਜਿਹਾ ਮੂੰਹ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਈ ਅੰਦਰੋਂ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਐਨੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਪਣੀ ਪਰ ਮਿਹਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ। ਟਾਂਗਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਏ ਸੀ ਅਸੀਂ ਡੋਲਾ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ-ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਤਕਾਲਾਂ ਪੈ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਪਰ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿਹੜੇ ਵਹਿਣਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹੀ ਜਾਨਾਂ ਐਂ। ਛੱਡ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਬੀਤ ਗਈਆਂ, ਸੋ ਬੀਤ ਗਈਆਂ—ਅਗਲੀ ਸੋਚ ਹੁਣ। ਪਿੱਛਾ ਤਾਂ ਕੀ ਸੌਰਨਾ ਏ ਹੁਣ, ਅੱਗਾ ਸੁਆਰ ਲੈ ਜੇ ਸੌਰਦਾ ਈ ਤੇ। ਉੱਜ ਲਾਈ ਹੀ ਜਾਨਾਂ ਐਂ, ਆਪਣੀ ਵਾਹ। ਲੈ ਆ ਗਿਆ ਈ ਚੌਕ ਪੁਤਲੀ ਘਰ ਦਾ। ਕਰ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਐਸ ਨੁੱਕਰ ਉੱਤੇ। ਤੁਰਿਆ ਆਉਂਦਾ ਈ ਸਾਮੁਣਿਓਂ ਦਿਆਲਾ। ਬੜਾ ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਐ, ਅੱਜ ਤਾਂ ਇਹ।—

“ਕੀ ਗੱਲ ਐ ਦਿਆਲਿਆ, ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਐਂ ਅੱਜ ਤਾਂ?”

“ਖੁਸ਼ੀ ਕਾਹਦੀ ਐ, ਉੱਜ ਈ ਜ਼ਰਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੀਦਾ ਐ।”

“ਅੱਛਾ—ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸ ਦੇ ਕੋਈ ਗੁਰ।”

“ਗੁਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਬੱਸ ਉੱ ਈ ਦਿਲ ਟਕਾਣੇ ਰੱਖੀਦਾ ਐ।”

“ਕਿੱਧਰੋਂ ਆਇਐ—?”

“ਸਵਾਰੀ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ ਇੱਕ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਵੱਲੋਂ, ਪਰਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ ਆਇਆਂ।”

“ਉਏ ਕਿਹੜੀ ਸਵਾਰੀ? ਉਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜਿਹੀ?”

“ਉਹੋ ਈ ਕਿ—ਸਵੇਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਈਏ, ਦੁਪਹਿਰੇ ਲੈ ਕੇ ਆਈਏ। ਉੱਜ ਤਾਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਨੇ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਪਰ ਅੱਜ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ।”

“ਬਈ ਟਹੁਰ ਬੜੀ ਐ ਉਹਦੀ, ਸੌਂਹ ਗੁਰ ਦੀ।”

“ਹੋਵੇ ਕਿਉਂ ਨਾ, ਆਪਣਾ ਕਮਾਉਂਦੀ ਐ, ਮੌਜਾਂ ਕਰਦੀ ਐ।”

ਇੱਕ ਸਵਾਰੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਈ ਅੱਗੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਉਹ ਬੰਦਾ ਬਾਂਹ ਹਿਲਾ ਕੇ ਅਗਾਂਹ ਲੰਘ ਗਿਆ।

“ਚੱਲ ਜਾਣ ਦੇ ਸੂ”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ...”

“ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਖਾਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ।”

“ਪਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਗਾ ਐ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਐ।”

“ਸਾਨੂੰ ਕੀ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤਾ ਹੋਵੇ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਏ— ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣੀ ਐ।”

“ਠੀਕ ਐ ਵੀਰ ਮੇਰਿਆ, ਮਿਹਨਤ-ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਖਾਵਾਂਗੇ, ਬੈਠੇ-ਬਿਠਾਇਆਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਣਾ।”

“ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੇਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਹੱਡ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਐ ਰਾਤ ਤੀਕ, ਪਰ ਢਿੱਡ ਭਰਨ ਜੋਗੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ।”

“ਫੇਰ ਵੀ, ਦਿਆਲਿਆ, ਡੰਗ ਸਾਰੀ ਈ ਜਾਨੇ ਆਂ।”

“ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸਰਨਾ ਡੰਗ, ਮਹਿੰਗਾਈ ਵੱਲ ਤਾਂ ਵੇਖ।”

“ਕੀ ਵੇਖਾਂ—? ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਪਈ ਇਹ ਹੋ ਕੀ ਰਿਹੈ।”

“ਹੋਣਾ ਕੀ ਐ, ਬੱਸ ਗਰਕਣ ਈ ਵਾਲੀ ਐ ਦੁਨੀਆ।”

ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਏ। ਕੁਝ ਸੋਚਦੇ ਰਹੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ। ਪਰ ਸੋਚਣਾ ਕੀ ਸੀ, ਐਵੇਂ ਝੂਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਮੇਰੀ ਇਹੋ-ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਣ ਲੱਗ ਪੈਨਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰੀ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਨਾ। ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਂਦਿਆਂ ਮੈਂ ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਸੋਚਦਾਂ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ। ਇੰਜ ਜਾਪਦੈ ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉਡਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ।

ਦਿਆਲੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਚੱਲ ਪਿਆ ਜੀ.ਟੀ.ਰੋਡ ਉੱਤੇ। ਬੜਾ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਬੱਸ ਚੱਲਦਾ ਈ ਗਿਆ ਮੈਂ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਨਾ ਹਾਕ ਮਾਰੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੈਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਹਾਲੇ ਮੈਂ ਰੁਕਿਆ ਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਮੁਹਾਰੇ ਈ ਦੱਸਦਾ ਗਿਆ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਉਹਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਬਣਵਾਈਆਂ ਸੀ, ਦੋ-ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਅੱਜ ਉਹ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਸੀ ਕੁੱਝ ਲੈਣ ਤੇ ਹੁਣ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਵਾਪਸ।—

“ਕਵੇਲਾ ਹੋਈ ਜਾਂਦੈ। ਗੱਡੀ ਈ ਲੇਟ ਹੋ ਗਈ। ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸੰਗਲ ਕੋਲ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ। ਚੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਪਹੁੰਚ ਈ ਜਾਣੈ। ਤੂੰ ਮਿਲ ਗਿਐਂ, ਹੁਣ ਕਾਹਦੀ ਚਿੰਤਾ, ਆਪੇ ਈ ਪਹੁੰਚਾਏਂਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਨਾ, ਰਸਤੇ ਦਾ...?”

“ਪਤਾ ਏ ਭਾਈਆ, ਸਾਡਾ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕੀ ਐ?”

“ਜਿਉਂਦਾ ਰਵੇਂ, ਜਵਾਨੀਆਂ ਮਾਣੇ— ਹੌਲੀ ਚਲਾ ਜ਼ਰਾ, ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਥੱਲੇ ਈ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ।”

“ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਕੋਈ ਥੱਲੇ—”

“ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦੈ, ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਟ ਈ ਗਿਆ ਸੀ ਇੱਕ ਜਣਾ, ਪਰਸੋਂ। ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਸੀ ਬਚ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਸੀ— ਜਿਹੜੀ ਭੋਗਣੀ ਆ, ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਹੀਲੇ ਭੋਗ ਈ ਲੈਣੀ ਐ। ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਵੀ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੇ ਪਰ ਮੈਂ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਬਣਵਾ ਲੈ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਹਾਲੀਂ ਸਰੀ ਜਾਂਦਾ ਏ, ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਈਂ ਨਹੀਂ ਦੀਹਦਾ ਕੁਸ਼।’”

“ਠੀਕ ਬਣ ਗਈਆਂ ਐਂ, ਅੱਖਾਂ?”

“ਡਾਕਦਾਰ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਠੀਕ ਐ, ਸਭ ਕੁੱਝ। ਬਈ ਬੜਾ ਈ ਸਿਆਣਾ ਏ, ਡਾਕਦਾਰ ਤਾਂ। ਉੱਜ ਵੀ ਰੱਜ ਕੇ ਸੋਹਣਾ ਏ, ਹਸੂ-ਹਸੂ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਹਰ ਵੇਲੇ। ਬੱਸ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਇਹ ਜਿਹੜੇ ਨੇ ਨਾ ਉੱਪਰਲੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਉਹ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਐ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਗਰਮ ਨਾ ਕਰੇ, ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਉੱਜ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੈ, ਦੂਜੇ ਇਹ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਆ—”

“ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਐ।”

“ਸਾਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਆਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਈ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਤਾਂ ਮੁੱਛਦੇ ਐ ਸਾਡੇ ਅਰਗਿਆਂ ਨੂੰ, ਦੂਜਾ ਟਿੱਚਰਾਂ ਕਰਦੇ ਆ। ਕੋਈ ਆ ਜਾਏ ਨਾ ਜੰਟਲਮੈਨ, ਕੋਟ- ਪਤਲੂਨ ਵਾਲਾ, ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਜੀ-ਜੀ ਕਰਦੇ ਫਿਰਨਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ—‘ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਹ, ਬਹਿ ਜਾ ਉੱਥੇ ਬੈਂਚ ਉੱਤੇ।’ ਕੋਈ ਬੌਫ ਨਹੀਂ ਰੱਬ ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ।”

“ਚੱਲ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਕੱਟਿਆ ਈ ਗਿਐ।”

“ਸ਼ੁਕਰ ਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ, ਲੱਖ-ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਏ। ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਬਣ ਜਾਣ ਨਾ, ਛੇਤੀ ਈ।”

“ਤੂੰ ਵੀ ਬਣਵਾ ਲਈਂ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ।”

“ਬਣਵਾ ਈ ਲੈਣੀਆਂ ਨੇ ਹੁਣ। ਬੱਸ, ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।”

“ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆ, ਭਾਈਆ?”

“ਜਾਣਾ ਈ ਏ ਆਖਰ, ਹੋਰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣਾ ਏ ਏਥੇ। ਚੰਗੀ-ਮਾੜੀ ਕੱਟੀ ਗਈ ਏ। ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਨਾਲ਼ ਈ ਨੇ, ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ। ਦੁੱਖ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲ਼ ਜਾਏ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਐ ਦੁੱਖ। ਇਹ ਦਿਨ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ, ਬੜਾ ਖੱਜਲ-ਖੁਆਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ...।”

ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਹਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਕਈ ਸਵਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਦਿਲ ਲਾ ਛੱਡਦੀਆਂ ਐਂ, ਪਰ ਕਈ-ਕਈ ਤਾਂ ਕੁੰਦੀਆਂ ਈ ਨਹੀਂ ਕੁਝ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ਼ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਵਾਰੀ-ਸਵਾਰੀ ਵੇਖ ਲਈਦੀ ਐ। ਕਈ ਸਵਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਆਪੇ ਈ ਗੱਲ ਛੇੜ ਲੈਂਦੀਆਂ ਐ, ਫੇਰ ਚੰਗਾ ਵਕਤ ਕਟ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਵਕਤ ਕੱਟਣ ਦੀ ਐ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਟ ਲਿਆ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਤਾਂ, ਬੰਤਿਆ, ਵਕਤ ਕੱਟਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਰਹੇ ਤੇ ਜਦੋਂ ਘਰ ਮੁੜੀਏ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ, ਤੇ ਅੱਗੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਬਿਮਾਰੀ, ਖਾਣ ਜੋਗੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਦਵਾਈ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇ? ਕਿਵੇਂ ਬੀਤ ਸਕਦਾ ਐ ਵਕਤ, ਐਹੋ-ਜਿਹੇ ਵੇਲੇ? ਬੱਸ, ਖੜ੍ਹ ਈ ਜਾਂਦਾ ਐ ਅੜ ਕੇ, ਇੱਕ ਥਾਂ ਉੱਤੇ। ਰਿਕਸ਼ਾ ਵੀ ਤਾਂ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਐ ਕਦੀ-ਕਦੀ, ਫੇਰ ਚੱਲਦਾ ਨੀ ਭੇਰਾ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਠੀਕ ਹੋਵੇ, ਐਨ ਘੋੜੇ ਆਂਗੂੰ, ਤਾਂ ਰੁਕਦਾ ਈ ਨਹੀਂ ਬ੍ਰੇਕ ਲਾਇਆਂ ਵੀ। ਉੱਡਦਾ ਐ ਫੇਰ ਤਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ। ‘ਹਟ ਜਾ ਪਰੇ’— ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਐ—

“ਚੱਲੋਗੇ ਜੀ...?”

“ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ...”

ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ’ਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ। ਜਿਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦੈ, ਉਹ ਆਪੇ ਮਾਰਦਾ ਏ ’ਵਾਜ਼। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਵੇਖੀਦਾ ਐ ਕਿ ਜਨਾਨੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਐ ਤੇ ਆਦਮੀ ਤੁਰੀ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਜਿਹਾ, ਜਾਂ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਹੋਣ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ਼, ਤਾਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਹੌਲੀ ਕਰ ਲਈਦਾ ਐ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਪੁੱਛ ਵੀ ਲਈਦੈ—‘ਚੱਲੋਗੇ ਜੀ?’ ਐਹੋ-ਜਿਹੇ ਵੇਲੇ ਕਦੀ ਘੱਟ ਈ ਨਾਂਹ ਹੁੰਦੀ ਐ—

ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਜਾਪਦੈ, ਪਰ ਜਨਾਨੀ...

“ਭਾਬੀ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਤੂੰ ਦੋ ਸਾੜੀਆਂ ਹੋਰ ਬਣਾ ਲੈ, ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨੀਆਂ ਨੇ, ਐਨੀਆਂ ਸਾੜੀਆਂ?”

“ਐਹੋ ਤਾਂ ਦਿਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਪਾਣ-ਹੰਢਾਣ ਦੇ— ਚੰਗਾ ਪਾਇਆ ਕਰ, ਚੰਗਾ ਹੰਢਾਇਆ ਕਰ...”

“ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਭੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਗੱਲ ਏ...?”

“ਖੇਡਿਆ-ਮੱਲਿਆ ਕਰ ਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਂਦੀ ਈ ਨਹੀਂ!”

“ਮੇਰੇ ਜਿੱਡੀ ਤਾਂ ਕੁਸਮ ਏ, ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮ ਆਂਦੀ ਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ‘ਮੰਮੀ ਜੀ’ ਕਹਿੰਦੀ ਏ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਏ ਮੈਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰ, ਪਰ ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਈ ਨਹੀਂ!”

“ਕਿਵੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ, ਤੇਰੀ ਧੀ ਏ ਨਾ ਆਖਰ!”

“ਫੇਰ ਰਾਜੂ ਵੀ ਕਿੱਡਾ ਵੱਡਾ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ ਏ...”

“ਉਮਰ ਏ ਨਾ ਉਸ ਦੀ, ਵਧਣ-ਫੁੱਲਣ ਦੀ।”

“ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਕੂਟਰ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਦੀ ਆਂ ਤਾਂ ਡਿੱਗਣ-ਡਿੱਗਣ ਕਰਦੀ ਆਂ, ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਚਲਾਂਦਾ ਏ, ਉਹ ਸਕੂਟਰ।”

“ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਇਆ-ਜਾਇਆ ਕਰ ਕਿਤੇ—ਪਰਸੋਂ ਆ ਜਾਏਗੀ ਕਾਰ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਕੇ।”

“ਕਾਰ ਭਾਵੇਂ ਖੜੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਕਵੇਗਾ—‘ਆਓ ਮੰਮੀ, ਬੈਠੋ ਮੇਰੇ ਸਕੂਟਰ ਉੱਤੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੁਮਾ ਲਿਆਵਾਂ।’”

“ਚਾਅ ਨਹੀਂ ਲੱਥਾ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਾਲੀ...”

“ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਨੇ, ਵਿਆਹ ਨੂੰ...”

“ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ?”

“ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਏ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਏ...”

“ਹਾਲੀ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਗੱਲ ਏ...ਨਾਲੇ ਇੱਕ ਨੈੱਕਲਸ ਮੰਗਵਾਇਆ ਏ ਮੈਂ ਬੰਬਈਓਂ, ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ।”

“ਕੀ ਪਏ ਕਰਦੇ ਓ ਤੁਸੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ, ਐਵੇਂ ਗਹਿਣੇ ਪਾਈ ਰੱਖਣਾ...”

“ਨਾਲੇ ਇੱਕ ਕੋਠੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਏ ਸ਼ਿਮਲੇ, ਜੇ ਗੱਲ ਬਣ ਗਈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉੱਥੇ ਚਲੀ ਜਾਇਆ ਕਰੀਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਵੀ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਆ ਜਾਇਆ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੰਮ ਦਾ ਖਿਲਾਰਾ ਈ ਬਹੁਤ ਏ। ਉੱਥੇ ਤੇਰੀ ਸਿਹਤ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗੀ...”

ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਫੇਰ ਉਹ ਵੀ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਰਿਕਸ਼ਾ ਚੱਲਦਾ ਗਿਆ ਆਪਮੁਹਾਰਾ—ਬੱਸ, ਮੈਂ ਲੱਤਾਂ ਈ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਜਲੀ ਜਿਹੀ ਭਰ ਗਈ ਸੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਹ ਵੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਠੰਢੀ ਖੂਹੀ ਲੰਘ ਕੇ ਮੈਂ ਚੌਕ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਜਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੌਕ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘਿਆ। ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ ਉੱਤੇ ਬੜੀ ਭੀੜ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲੰਘ ਗਿਆ ਮੈਂ

ਅੱਗੇ। ਬਿਜਲੀ ਭਲਵਾਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਅੱਗੇ ਰੋਕ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜਾ ਕੇ ਉਹ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਾਹਰੋਂ ਈ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਸੋਨੇ ਦੀ ਬੰਸਰੀ ਕਿੰਨੀ ਲਿਸ਼ਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਲਾਈਟ ਵਿੱਚ। ਸੁਣਿਆ ਏ ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ ਕੋਈ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਇਹ ਬੰਸਰੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ! ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਖੋਹ ਲਈ ਸੀ ਬੰਸਰੀ, ਸੋਨੇ ਦੀ। ਨਰਕ 'ਚ ਹੀ ਜਾਊ, ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੰਦਾ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਮੰਦਰ ਬਣਵਾਂਦੇ ਐ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਬੰਦੇ ਐ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵੀ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਈ ਛੱਡੋ। ਲੱਭ ਈ ਪਈ ਹੋਊ, ਉਹ ਬੰਸਰੀ, ਸ਼ੈਦ ਨਾ ਹੀ ਲੱਭੀ ਹੋਵੇ। ਫੇਰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਗਈ, ਹੁਣ ਵਾਲੀ। ਲੈ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਏ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ? ਜਿਹਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ, ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਆਂਦਾ ਐ, ਅੱਗੇ। ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ, ਬੰਤਿਆ, ਕਦੀ ਮੌਕਾ ਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ। ਸ਼ਰਧਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਐ, ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਜੀਅ ਕਰਦੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ-ਛੱਡਾ ਕੇ ਐਥੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਈ ਆ ਜਾਵਾਂ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਪਰ, ਬੰਤਿਆ, ਐਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੌਣ ਆਉਣ ਦੇਂਦਾ ਐ? ਨਾਲੇ ਬੀਵੀ-ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਕਰ। ਉਹ ਭੁੱਖੇ ਨਾ ਮਰ ਜਾਣਗੇ, ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੋਂ? ਕੌਣ ਪੁੱਛੇਗਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਾਤ? ਚੱਲ, ਇਹ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਐਥੇ-ਸੌਖੇ, ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਣ ਜਾਈਂ ਭਗਤ, ਕਰੀਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਲਾਹ ਲਈਂ ਗੀਝਾਂ ਦਿਲ ਦੀਆਂ। ਹੁਣ ਕਰੀ ਚੱਲ ਆਪਣਾ ਕੰਮ। ਟੇਕ ਮੱਥਾ ਬਾਹਰੋਂ ਈ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ। ਮੰਗ ਲੈ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣਾ ਈ ਤਾਂ। ਬੜੇ-ਬੜੇ ਧਨਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਐ ਐਥੇ, ਮੁਰਾਦਾਂ ਮੰਗਣ। ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ? ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਮੰਗੇਂਗਾ, ਫੇਰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਪਰ ਬੰਤਿਆ, ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਤਦ ਜੇ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਐ ਸਭ ਜਾਣਦਾ ਐ ਉਹ, ਬੰਦੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ, ਫੇਰ ਕਾਹਦਾ ਫਿਕਰ ਐ ਸਾਨੂੰ... ਆਪ ਈ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ, ਬਿਨਾਂ ਮੰਗਿਆਂ ਈ।—

“ਓ ਰਿਕਸ਼ਾ—ਐਧਰ ਆ।”

“.....”

“ਠੇਕਾ ਕਿੱਥੇ ਆ ਵਲੈਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ....?”

“ਨੇੜੇ ਈ ਐ....।”

“ਲੈ ਚੱਲ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ, ਪਹਿਲਾਂ—ਫੇਰ ਚੱਲਾਂਗੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ।”

ਠੇਕਾ ਤਾਂ ਨੇੜੇ ਈ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰ ਗਏ ਤੇ ਜਾ ਵੜੇ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ। ਦੋ ਬੋਤਲਾਂ ਲੈ ਆਏ ਉਹ, ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ। ਇੱਕ ਜਣੇ ਦੇ ਪੱਗ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਲੰਮੇ-ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਸਨ, ਸਿਰ ਦੇ। ਉੱਜ ਦਾੜੀ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅੱਧੀ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਥੱਲਿਓਂ ਤਹਿਮਤਾਂ ਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਮੇ-ਲੰਮੇ ਕੋਟ ਉੱਚੇ-ਲੰਮੇ ਜਵਾਨ ਸਨ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ। ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆਂ ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾ ਕੇ ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੱਝੀ ਕੱਢੀ ਬਾਹਰ, ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਨੋਟ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੂੰ ਫੜਾ

ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੋਟ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਸ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜ ਦਾ....

“ਚੱਲ ਬਈ ਹੁਣ, ਰਾਮ ਬਾਗ਼ ਗੇਟ।”

“ਕਿੱਥੇ ਕਰਕੇ....?”

“ਤੂੰ ਚੱਲ ਤੇ ਸਹੀ, ਦੱਸ ਦਿਆਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਚੱਲ ਕੇ।”

ਮੈਂ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਤਕੜੇ ਸਨ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤਕੜਾ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਖਿੱਚਣ ਲਈ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਮੈਂ ਕਦੀ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜੋ ਦੇ ਦੇਣ, ਲੈ ਲਈਦਾ ਐ। ਉਂਜ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਿਆਲਾ ਝਗੜ ਪਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਦੇ ਨਾਲ਼। ਇੱਕ ਤਾਂ ਖਾਧੀ ਮਾਰ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ, ਦੂਜਾ ਜਿਹੜੇ ਪੈਸੇ ਵੱਟੇ ਸਨ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀ ਡਿਗ ਪਏ ਕਿਤੇ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਈ ਇਹ ਆਉਂਦੇ ਐ, ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਤੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਐ, ਖੂਬ ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਐ, ਰੱਜ ਕੇ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿੜਕ-ਝਿੜਕ ਨਹੀਂ, ਉੱਧਰਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਣ-ਜਾਣ ਦੀ। ਇਹ ਹੋ ਆਉਂਦੇ ਐ ਉੱਧਰ ਤੇ ਉਹ ਆ ਜਾਂਦੇ ਐ ਇੱਧਰ। ਪੱਗ-ਵੱਟ ਭਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਐ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ। ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਜਾਨ ਵੀ ਦੇ ਦੇਂਦੇ ਐ, ਇੱਕ-ਦੂਸਰੇ ਲਈ। ਉਂ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਸੁਲੀ ਉੱਤੇ ਟੰਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ, ਹਰ ਵੇਲੇ। ਕੰਮ ਜੋ ਭੈੜਾ ਹੋਇਆ ਇਹਨਾਂ ਦਾ।

“ਕੀ ਨਾਂ ਐ ਬਈ, ਤੇਰਾ....?”

“ਬੰਤਾ....”

“ਬੰਤਾ ਰਾਮ ਕਿ ਸਿੰਘ....”

“ਕੁਝ ਸਮਝ ਲਵੋ—ਉਂਜ ਬੰਤਾ ਈ ਕਹਿੰਦੇ ਆ, ਸਾਰੇ।”

“ਕੀ ਕਮਾ ਲੈਂਦਾ ਐ, ਦਿਹਾੜੀ ਵਿੱਚ....?”

“ਦਿਹਾੜੀ ਲੱਗਣ ’ਤੇ ਐ, ਕਦੀ ਵੱਧ, ਕਦੀ ਘੱਟ।”

“ਫੇਰ ਵੀ....?”

“ਅੱਠ-ਦਸ ਬਣ ਈ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਰਾਤ ਤਾਈਂ।”

“ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਏਨਿਆਂ ਨਾਲ਼....?”

“ਦਈ ਜਾਨੇ ਐ ਧੱਕਾ, ਵਕਤ ਨੂੰ।”

“ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਰੋਣਕੀ ਐ, ਦੀਪਿਆ...!”

“ਲੱਗਦਾ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਈ ਏ, ਭਾਊ।”

“ਕੱਢ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ, ਏਹਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਈਏ।”

“ਨਹੀਂ ਭਾਊ, ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ।”

“ਡਰਦਾ ਕਿਉਂ ਐ, ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਡਰੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕਦੀ।”

“ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਆ, ਭਾਊ—ਉੱਜ ਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਏਦਾਂ....।”
 “ਚੰਗਾ ਫੇਰ, ਜਿਵੇਂ ਤੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਐ ਕਰ, ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਈ ਰੱਜੇ ਪਏ ਆਂ।”
 “ਭਾਊ, ਜੇ ਸਾਡਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਏ ਤਾਂ ਚਲੇ ਜਾਈਏ ਪਿੰਡ ਨੂੰ, ਤੜਕੇ ਈ।”
 “ਹੋਰ, ਦੀਪਿਆ, ਆਪਾਂ ਕੀ ਲੈਣਾ ਐ, ਏਥੇ। ਸਾਡੀ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਆਪਾਂ ਰਾਹ ਪਈਏ।”

“ਮਿਲੂਗੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਛਿੰਦਾ ਏਹੋ—ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਬੜਾ ਪੱਕਾ ਐ ਕੌਲ ਦਾ। ਫੇਰ ਉਹਦਾ ਯਾਰ ਏ ਹਮੀਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿਉ ਉਸ ਨੂੰ? ਪੱਗ-ਵੱਟ ਭਰਾ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਈ।”

ਤੂੰ ਵੀ ਬਣਾ ਲੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪੱਗ-ਵੱਟ ਭਰਾ, ਬੰਤਿਆ! ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ-ਦਲਿੱਦਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤੇਰੇ। ਕਰੀਂ ਮੌਜਾਂ ਦਿਨੇ-ਰਾਤ। ਮਿਲ-ਮਿਲਾ ਕੇ ਈ ਚੱਲਦਾ ਐ, ਸਾਰਾ ਕੰਮ। ਪਰ ਗੱਲ ਸੁਣ, ਬੰਤਿਆ, ਕਾਹਨੂੰ ਕਾਲਖ ਲਾਉਂਦਾ ਐਂ, ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ। ਕਰੀ ਜਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ। ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਬੁਰੇ ਈ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਬੁਰੇ ਈ, ਪਰ ਇਹ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਦਾ ਝੋਰਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਐ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵੀ। ਲੁਕਾਂਦੇ ਫਿਰੇ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਸਿਰ ! ਉੱਜ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਇਹ ਲੋਕ, ਪਰ ਉੱਪਰਲੇ ਮੌਜਾਂ ਕਰਦੇ ਐ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਈ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਾਂ 'ਵਾ ਵੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਕੋਈ। ਕੁਰਸੀ ਮਿਲਦੀ ਐ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੇ-ਦਰਬਾਰੇ। ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਐ ਸਾਡੇ ਵਰਗਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਸੁੰ ਕਰ ਕੇ—

“ਏਧਰ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦੇ, ਖੱਬੇ ਹੱਥ।”

“ਭਾਊ, ਆਪਾਂ ਉੱਥੋਂ ਐਵੇਂ ਚੁੱਕੀ, ਐਥੇ ਵੀ ਨੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਤਾਂ?”

“ਓਏ, ਦੀਪਿਆ, ਚੀਜ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਕੀ ਲੈ ਲਈ—ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਈ ਕਿ ਸੋਚਦੇ ਰਹੀਏ ਕਿ ਅੱਗੋਂ ਲਵਾਂਗੇ ਜਾ ਕੇ। ਫੇਰ ਜੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ?”

“ਚੰਗਾ ਭਾਊ, ਏਧਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਹਨੇਰਾ ਐ, ਕਿਤੇ ਖੁੰਝ ਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਆਪਾਂ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ?”

“ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਐਵੇਂ, ਤੂੰ ਆਇਐਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਏਧਰ, ਅੱਗੋਂ ਜਦੋਂ ਆਏਂਗਾ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਈ ਲੱਭ ਲਏਂਗਾ ਸਭ ਕੁਝ।”

“ਐਹਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਕਰ ਲੈ ਭਾਊ, ਚੁਭੀ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਕੋਟ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਈ।”

“ਚੁਭਣ ਦੇ, ਬੜੇ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਐ, ਇਹ—ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਪੈ ਜੇ ਲੋੜ, ਇਹਦੀ?”

“ਨਾ ਈ ਪਵੇ ਲੋੜ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਐ।”

“ਆ ਜੂ ਕੰਮ, ਜਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਇਹ ਨੱਠੀ—ਜੇਰਾ ਕਰ।”

“ਦੇ ਦਾਂਗੇ ਭਾਉ, ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ।”

“ਹਾਹੋ- ਐਵੇਂ ਨਾ ਬੋਲੀ ਜਾ...ਰੋਕ ਦੇ ਬਈ ਬੰਤ ਰਾਮਾ ਏਥੇ ਈ—ਕਿ ਬੰਤਾ ਸਿਆਂ?”

ਚੱਲ, ਕੁਝ ਹੋਇਆ। ਆਪਾਂ ਰੱਖਨੇ ਆਂ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪੱਗ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਈ। ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵਾਲ ਵੀ ਰੱਖੇ ਸੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ। ਫੇਰ ਜੂਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਈ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਖੁਰਕ ਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਗਿਆ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੇਰਾਂ ਨਾਨਕੇ। ਉੱਥੇ ਵੱਡੇ ਮਾਮੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲ, ਫੜ ਕੇ ਕੈਂਚੀ, ਫੇਰ ਲੈ ਗਿਆ ਉਹ ਨਾਈ ਕੋਲ। ਘੋਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹਨੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ। ਫੇਰ ਮਲੀ ਮੈਂ ਟਿੰਡ ਉੱਤੇ ਅੰਬ ਦੀ ਗਿਟਕ। ਜੂ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ਫੇਰ ਕਦੀ। ਉੱਜ ਪੱਗ ਆਪਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਵੀ ਵਰ੍ਹੇ-ਛਿਮਾਹੀ ਹੀ ਕਟਾਈਦੀ ਐ, ਥੋੜ੍ਹੀ-ਬਹੁਤ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੀ ਐ—‘ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਵਾਲ ਰੱਖਣੇ ਐ’, ਮੈਂ ਕਹਿਨਾਂ—‘ਰੱਖ ਜੀਅ ਸਦਕੇ, ਪਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੀ ਰਵੀਂ ਰੋਜ਼ ਈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਹੋ ਜਾਊ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾ ਹਾਲ।’ ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਆਦਤ ਜਿਹੀ ਪੈ ਗਈ ਐ, ਭੈੜੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਛੱਡ-ਛੱਡ ਕੇ ਵੇਖਿਐ, ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਆਪੇ ਈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਆ, ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ।

ਬਈ ਕਮਾਲ ਹੋਈ ਇਹ ਤਾਂ। ਦੋ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਈ ਫੜਾ ਗਏ ਐ ਇਹ ਦੋਵੇਂ। ਖੋਰੇ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਈ। ਨਹੀਂ, ਜਲਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਫੜਾਇਆ, ਲੈ ਪਈ ਦੇ ਦੇ। ਉਹਨੇ ਵੀ ਵੇਖ ਕੇ ਈ ਦਿੱਤਾ ਹੋਊ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਬੰਦੇ ਏਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਆ। ਚੱਲ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਈ ਬਹੁਤ ਐ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਜੋ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਠੀਕ ਹੁੰਦੈ। ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਐ ਸਾਲ ਦਾ, ਅੱਜ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਹੋਊ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਵਰ੍ਹਾ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੁ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਐ, ਕਮਾ ਲਈਏ। ਆਂਹਦੇ ਹੁੰਦੇ ਐ ਨਾ—

‘ਮੁੰਡੇ ਮਰ ਗਏ ਕਮਾਈਆਂ ਕਰਦੇ,

ਲੱਛੀ ਤੇਰੇ ਬੰਦ ਨਾ ਬਣੇ।’

ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਠੰਢ ਵੀ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਲੋਕੀਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਬਾਹਰੋਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁੰਦ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ—ਚਿੱਟੀ-ਚਿੱਟੀ ਪੁੰਦ ਸੀ ਪੁੰਦ ਵਰਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੰਬਣੀ ਜਿਹੀ ਆਈ ਤੇ ਖੋਹ ਜਿਹੀ ਪਈ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਨੰਦਨ ਸਿਨਮੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਪਕੌੜੇ ਲਏ ਗੋਭੀ ਦੇ ਤੇ ਨਾਲ ਚਾਹ ਦਾ ਗਲਾਸ। ਨਜ਼ਾਰਾ ਆ ਗਿਆ। ਸਿਨਮੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲੱਗੇ ਬੋਰਡ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਕੀਤਾ। ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ। ਇਹ ਭਲਾ ਕੀ ਵੇਖਣਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ। ਬੰਦਾ ‘ਕੱਲਾ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਵੇਖ ਲਵੇ, ਪਰ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਵਿਖਾਣਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਐ। ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ, ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਐ, ਕਈ।

ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਵੀ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਇੱਕ ਜੋੜੀ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆ ਬੈਠੀ।

ਮੈਂ ਟੱਪ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਠੰਢ ਵੀ ਤਾਂ ਆਖ਼ਰਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ। ਫੇਰ ਇੱਕ-ਦੋ ਵਾਰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਜ਼ਰਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਉੱਲਰਿਆ—ਉੱਚੀ-ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼ੈਦ।

“ਗੱਲ ਸੁਣ, ਮੱਛੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਆ ਰਹੀ ਏ ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੀ, ਲੈ ਚੱਲੀਏ ਅੱਧਾ ਕੁ ਕਿੱਲੋ?”

“ਐਨੀ ਕੀ ਕਰਨੀ ਏ, ਪਾਅ ਈ ਬੜੀ ਏ।”

“ਠੰਢ ਕਿੰਨੀ ਪੈ ਰਹੀ ਏ, ਵੇਖਦੀ ਨਹੀਂ—ਰੋਕੀਂ ਬਈ ਜ਼ਰਾ ਪੰਜ ਮਿੰਟ।”

ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਹ ਉੱਤਰ ਕੇ ਮੱਛੀ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਉੱਤੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੈਠੀ ਰਹੀ ਵਿੱਚ ਈ। ਮੈਂ ਜ਼ਰਾ ਪਰੇ ਹਟ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਮੈਂ ਕੱਛਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਲਏ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਮੱਛੀ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਿਆ—

“ਤਲਵਾਈ ਨਹੀਂ ਤੁਸਾਂ?”

“ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਤਲ ਲਈਂ, ਠੰਢੀ ਤਾਂ ਝੱਟ ਈ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ।”

“ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੜਾਹੀ ਰੱਖਾਂਗੀ ਘਰ ਜਾ ਕੇ? ਥੱਕੀ ਤਾਂ ਹੋਈ ਆਂ, ਅੱਗੇ ਈ।”

“ਤੂੰ ਬੈਠ ਜਾਵੀਂ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘੀ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ ਆਪੇ ਈ ਇਹ ਕੰਮ—ਫੁਲਕੇ ਤਾਂ ਬਣਾ ਕੇ ਈ ਆਈ ਸੀ ਨਾ?”

“ਫੁਲਕੇ ਵੀ ਬਣਾ ਆਈ ਸੀ ਤੇ ਸਬਜ਼ੀ ਵੀ ਬਣਾ ਆਈ ਸੀ, ਮਟਰਾਂ—ਆਲੂਆਂ ਦੀ।”

“ਠੀਕ ਏ ਫੇਰ ਤਾਂ—ਉੱਜ ਵੀ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ।”

“ਕਿਉਂ...?”

“ਉੱਠਾਂਗੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੇਰੇ।”

“ਅੱਜ ਵੀ ਤਾਂ ਛੁੱਟੀ ਸੀ...”

“ਕਾਹਦੀ ਛੁੱਟੀ.... ? ਸ਼ਾਮ ਤੀਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਆਂ ਸਾਰੇ ਈ।”

“ਓਵਰ-ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਈ।”

“ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ.....?”

ਤੂੰ ਵੀ ਕਰ ਲੈ ਬੰਤਿਆ, ਕੁਝ ਬੰਦੋਬਸਤ ਆਪਣੇ ਓਵਰ-ਟੈਮ ਦਾ। ਇਹ ਜੋੜੀ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਐ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ। ਮਾਰ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਗੇੜੇ ਹੋਰ ਤੇ ਚੱਲ ਘਰ ਨੂੰ। ਠੰਢ ਬੜੀ ਵਧ ਗਈ ਐ, ਹੁਣ। ਉੱਗਲਾਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਸੇਕ ਲੈ ਹੱਥ, ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਕੇ—ਕਿੱਡਾ ਵੱਡਾ ਮੁੱਢ ਪਿਆ ਐ, ਏਥੇ। ਅੱਗ ਵੀ ਚੰਗੀ ਬਲ ਰਹੀ ਐ। ‘ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ’ ਐਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਂਹਦੇ ਲੋਕ। ਰਖਾ ਦਿੱਤਾ ਐ ਕਿਸੇ ਸੇਠ ਨੇ ਐਡਾ ਵੱਡਾ ਮੁੱਢ ਏਥੇ। ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਕਰ ਈ ਲੈਂਦੇ ਐ, ਕਈ ਲੋਕ—

“ਜ਼ਰਾ ਵੱਟ ਪਾਸਾ ਖ਼ਾਨ, ਆਪਾਂ ਵੀ ਹੱਥ ਸੇਕ ਲਈਏ।”

“ਆਓ, ਆਓ... ਬੈਠੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ।”

“ਤੁਮਹਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਸਰਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੋਗੀ?”
 “ਹਾਂ....ਬਹੁਤ ਪੜਤੀ ਹੈ।”
 “ਕਹਿੰਦੇ ਆ ਉੱਥੇ ਬਰਫ ਵੀ ਪੜਤੀ ਹੈ?”
 “ਬਹੁਤ...ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪੜਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਬਰਫ।”
 “ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਈ ਲੁਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਸਰਦੀਆਂ-ਸਰਦੀਆਂ?”
 “ਨਹੀਂ, ਸਭ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਹੀ।”
 “ਬਰਫ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਵੱਜਦੀ ਹੋਗੀ ਆ ਕੇ?”
 “ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ....ਵੇਹ ਤੋ ਰੂਈ ਕੀ ਮਾਫਕ ਗਿਰਤੀ ਹੈ, ਆਹਿਸਤਾ-ਆਹਿਸਤਾ।”
 “ਅੱਛਾ.... ਰੁੰ ਵਾਂਗੂੰ?”
 “ਹਾਂ....ਨਰਮ-ਨਰਮ।”
 “ਖ਼ਾਨ, ਕਾਮ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਏਥੇ?”
 “ਠੇਲਾ ਚਲਾਤਾ ਹੂੰ, ਲਾਲਾ ਲੋਗੋਂ ਕਾ।”
 “ਚੰਗਾ ਬਣ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੈਸਾ....?”
 “ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਅੱਲਾ ਕਾ....”
 “ਘਰ ਵੀ ਭੇਜਤਾ ਹੈ, ਕੁਝ....?”
 “ਪਹਿਲੇ ਭੇਜਤਾ ਥਾ, ਅਬ ਬਰਫ ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਭ ਰਾਸਤੇ ਬੰਦ। ਗਰਮੀਓਂ ਮੇਂ ਜਾਏਗਾ ਅਪਨੇ ਘਰ, ਪੈਸਾ ਲੇ ਕਰ।”
 “ਬੀਵੀ ਬੱਚਾ ਹੈ....?”
 “ਸਭ ਹੈ....”
 “ਉਹ ਉੱਥੇ, ਤੂੰ ਏਥੇ...”
 “ਹਾਂ....”
 “ਉਧਰ ਕਾਮ ਕਮਤੀ ਹੋਗਾ?”
 “ਖੇਤ ਹੈ ਉਧਰ, ਭਾਈ ਖੇਤੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਧਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੂੰ।”
 ਗੱਲ ਤਾਂ, ਬੰਤਿਆ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਐ, ਕਿਸੇ ਉੱਥੇ ਕਰ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਏਥੇ ਕਰ ਲਈ। ਆਪਣਾ ਸਾਲਾ ਗਿਆ ਹੋਇਐ ਨਾ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨ, ਵਲੈਤ। ਸੋਖਾ ਐ, ਉਹ ਉੱਥੇ। ਕੰਮ ਤਾਂ, ਦੱਸਦੇ ਐ, ਬਹੁਤਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦੈ ਉੱਥੇ, ਪਰ ਪੈਸੇ ਵਾਹਵਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਪੈਸੇ ਮਿਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਐ, ਬੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਬੱਕਦਾ। ਉੱਜ, ਬੰਤਿਆ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਬੰਦੇ ਨੂੰ। ਠੀਕ ਐ ਤੇਰੀ ਗੱਲ, ਪਰ ਰੋਟੀ ਤਾਂ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ ਨਾ, ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕਿ ਬੰਦਾ ਘਰ ਬੈਠਾ ਈ ਭੁੱਖਾ ਮਰ ਜਾਏ। ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਈ ਐ, ਹੋਰ ਕੀ? ਹੋਰ ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਸਰ ਐ? ਕਮਾਈਦਾ ਐ, ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਈ ਨਹੀਂ

ਕਮਾਈਦਾ, ਪਰ ਬਣਦਾ ਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ‘ਆਇਆ ਤਲੀ ਮੇਂ, ਗਿਆ ਗਲੀ ਮੇਂ’ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਐ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤਾਂ। ਚੱਲ, ਆਪਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਮੰਗਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਆਪਣਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਆਂ, ਆਪਣਾ ਖਾਂਦੇ ਆਂ।

ਚੱਲ ਬੰਤਿਆ, ਹੁਣ ਚੱਲੀਏ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਈ, ਖਬਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਰੀ ਮਿਲ ਈ ਜਾਏ, ਛੇਤੀ। ਲੈ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਈ ਇੱਕ ਜਣਾ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ, ਦੂਸਰਾ ਜਣਾ ਥੜੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਖਲੋਤਾ ਈ....

“ਗਰੀਨ ਐਵੇਨਿਊ—ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਰੀ।”

“ਭੇੜੁ ਰੁਪਇਆ...”

“ਨਹੀਂ...ਇੱਕ ਦੇਵਾਂਗੇ।”

“ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹੇ...”

“ਚੱਲ, ਸਵਾ ਲੈ ਲਈਂ...”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਬੈਠ ਗਏ....ਪਿਓ-ਪੁੱਤਰ ਲੱਗਦੇ ਸੀ। ਪਿਓ ਨੇ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਾਰਾ ਬੈਗ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਐਨੇ ਸਾਰੇ ਨੋਟ ਜੇ ਬੰਦੇ ਕੋਲ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵਾਰੇ-ਨਿਆਰੇ ਈ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਆਉਂਦੇ ਕਿਵੇਂ ਐ ਐਨੇ ਸਾਰੇ ਨੋਟ ਬੰਦੇ ਕੋਲ? —

“ਕਾਕਾ, ਇਹ ਬੈਗ ਤੂੰ ਫੜ ਲੈ, ਮੈਂ ਕੰਬਲ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਮਾਰ ਲਵਾਂ।”

“ਲਿਆਓ—ਸਵੇਰੇ ਟੈੱਕਸ ਵਾਲੇ ਵੱਲ ਵੀ ਜਾਣਾ ਏ।”

“ਤੂੰ ਹੋ ਆਈਂ, ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਕਰ ਲਈ ਏ, ਪੂਰੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਸਾਡੀ।”

“ਲੋਕ ਲਾਲਚੀ ਬੜੇ ਹੋ ਗਏ ਨੇ, ਜਿਥੇ ਅੱਗੇ ਦਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਚੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੌ ਚਾਹੀਦੇ ਐ।”

“ਦੇਸ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੋਚਦਾ ਈ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਭਰ ਲਵਾਂ।”

“ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਚਾਚਾ?”

“ਕੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁੱਛਣੇ, ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਘੱਟ ਨੇ।”

“ਬਿਜ਼ਨਸਮੈਨ ਦੀ ਈ ਸੰਘੀ ਘੁੱਟੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਸਾਰੇ।”

“ਅੱਛਾ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਗੱਲ—ਗੁਦਾਮ ਵਾਲਾ ਮਾਲ ਹਾਲੀਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਦੁਕਾਨ ’ਤੇ, ਨਵੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨੇ ਛੇਤੀ ਈ।”

ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਸੋਚਦਾ ਐਂ, ਬੰਤਿਆ, ਕਿ ਨੋਟ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਐ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ? ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਇਹ ਸੋਚਣਾ, ਤੂੰ ਕਰੀ ਜਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ। ਉੱਜ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰੇਂ ਜੇ ਨੋਟ ਆ ਜਾਣ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ? ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਭਲਾ? ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਹੋਣ—ਚੱਲ ਜਿੰਨੇ ਐਸ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਐ, ਉੱਨੇ। ਛੱਤ ਲਵਾਂਗੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਲੈ ਕੇ। ਹੋਰ....? ਹੋਰ ਕੀ, ਕੱਪੜਾ-ਲੱਤਾ ਬਣ ਜਾਏਗਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ।

ਹੋਰ...? ਹੋਰ ਕੀ, ਇੱਕ-ਦੋ ਟੁੰਮਾਂ ਬਣ ਜਾਣਗੀਆਂ ਭਲੀ ਲੋਕ ਦੀਆਂ। ਹੋਰ.....? ਹੋਰ ਕੀ, ਫੁੰਮਣ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ-ਕਾਪੀਆਂ ਲੈ ਦਿਆਂਗੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ। ਹੋਰ....? ਚੱਲ ਹੁਣ ਚੁੱਪ ਵੀ ਕਰ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਖਾਈ ਜਾ ਸਿਰ। ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਈ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਐਵੇਂ ਸੋਚੀ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ। ਉੱਜ ਬੰਤਿਆ, ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਖਾ ਸਕਦਾ ਐ, ਬੰਦਾ ਭਲਾ? ਕਈ ਤਾਂ ਬੱਸ ਖਾਈ ਈ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਖਾਈ ਈ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਕੁੜੀ ਜਾਨੈਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਐ ਰੱਬ ਨੇ, ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਖਾਣ ਆਪਣੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਖਾਨੇ ਆਂ ਰੋਟੀ, ਸਵੇਰੇ-ਸ਼ਾਮ, ਵਿੱਚ-ਵਿੱਚ ਚਾਹ ਵੀ ਪੀ ਲਈਦੀ ਐ। ਹੋਰ ਕੀ ਐ, ਖਾਣ ਜੋਗਾ? ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਢਿੱਡ ਭਰਨ ਨਾਲ਼ ਐ, ਖਾ ਭਾਵੇਂ ਬੰਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਲਵੇ—

“ਕਾਕਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਈ ਆਏ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ।”

“ਕੀ, ਚਾਚਾ.....?”

“ਵੈਦ ਹੋਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦਵਾਈ ਬਣਾਈ ਸੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਭੱਸ-ਡਕਾਰ ਈ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ।”

“ਡਾਕਟਰ ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਵੀ ਪਈਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਨੇ ਘਰ।”

“ਉਹਨਾਂ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਕਬਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ਼।”

“ਦੁਸ਼ਾਂਦਾ ਪੀ ਲਿਆ ਕਰੋ ਨਾ ਤੁਸੀਂ, ਕਦੀ-ਕਦੀ....”

“ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੁਣ ਦੁਸ਼ਾਂਦਿਆਂ ਨਾਲ਼। ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਕੇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ, ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ।”

“ਏਥੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਡਾਕਟਰ ਏ, ਦਿੱਲੀ ਕੀ ਫੈਦਾ ਜਾਣ ਦਾ?”

“ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਦੱਸ ਪਈ ਏ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਗੈਸ ਦਾ ਈ ਇਲਾਜ ਕਰਦੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਗੋਲਾ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦੈ, ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ।”

ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਡਾਕਖ਼ਾਨੇ ਵਾਲ਼ਾ ਚੌਕ ਆ ਗਿਆ। ਚੱਕਰ ਕੱਟ ਕੇ ਮੈਂ ਇਨਕਮ-ਟੈੱਕਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਪੈ ਗਿਆ। ਬੜੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਸੜਕ ਸੀ ਉਹ। ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਘੱਟ ਈ ਲੰਘਿਆ, ਨਾ ਸਾਮ੍ਹਣਿਓਂ, ਨਾ ਪਿੱਛੋਂ; ਪਰ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਟਰ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਜਿਹੜੇ ਤਿੰਨ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲ਼ੇ ਸਕੂਟਰ ਚੱਲ ਪਏ ਸਨ ਨਾ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੋਰ ਮੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਕਰ ਇਹ ਵੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਗਲੀਆਂ-ਬਜ਼ਾਰ ਤੰਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਕੂਟਰ ਉੱਧਰ ਘੱਟ ਈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਅਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੰਜ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਵਿਆਹ ਵਾਲ਼ੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨੈਣ....

“ਬੜੀ ਹੌਲੀ ਚਲਾਂਦਾ ਪਿਆ ਏ, ਰਿਕਸ਼ਾ....”

“ਆ ਈ ਗਏ ਆਂ, ਹੁਣ।”

“ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਉੱਤੇ ਪਿਕਚਰ ਆਣੀ ਏ, ਅੱਜ।”

“ਕਿਹੜੀ ਏ....?”

“ ‘ਉੱਚੇ ਲੋਗ’....।”

“ਅੱਛਾ, ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੋਣੀ?”

“ਸ਼ੁਰੂ ਤਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਏ। ਮੁਕੇਰੀਆਂ ਵਾਲੀ ਅਸਾਮੀ ਬੜੀ ਲੇਟ ਆਈ, ਉਹਨੇ ਈ ਦੇਰ ਕਰਾਈ ਏਨੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਕਤ ਸਿਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਸੀ।”

“ਇਹ ਵਿਚਾਰਾ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ, ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਚਲਾਂਦਾ ਪਿਆ ਏ, ਰਿਕਸ਼ਾ। ਹਵਾ ਵੀ ਸਾਹਮਣੀ ਏ....”

“ਜਦੋਂ ਦਾ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਇਆ ਏ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਟਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਣ ਦਿੰਦੇ—ਨਹੀਂ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਈਦਾ ਸੀ।”

“ਸਕੂਟਰ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਚਲਾਣ ਦੇਣਾ ਕਦੀ ਵੀ, ਅੱਗੇ ਈ ਮਸਾਂ—ਮਸਾਂ ਜਾਨ ਬਚੀ ਏ....”

“ਚਾਚਾ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਕਾਰ ਦੀ ਵਾਰੀ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਏ....”

“ਹੁਣ ਕਾਰ ਆਣ ਲੱਗੀ ਏ ਤਾਂ ਪਟਰੋਲ ਐਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਏ....”

“ਮਹਿੰਗੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮਿਲਦਾ ਰਵੇ....”

“ਮਹਿੰਗੇ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਕਾਕਾ? ਜਿਥੇ ਦਸ ਲੱਗਦੇ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਹੁਣ ਪੰਦਰਾਂ ਲੱਗਣਗੇ।”

“ਲੱਗ ਜਾਣ ਫੇਰ, ਕਮਾਈਦਾ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਐ?”

ਸੁਣ ਲੈ, ਬੰਤਿਆ, ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਘਬਰਾਂਦਾ ਰਹਿਨਾਂ ਐਂ, ਖਰਚ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ। ਕਮਾਉਂਦਾ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਐਂ, ਜੇ ਤੂੰ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ? ਰੱਜ ਕੇ ਖਰਚਿਆ ਕਰ ਪੈਸੇ। ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਉੱਤੇ ਈ ਨਾ ਖਰਚਿਆ ਕਰ, ਉਹ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਵੇਗਾ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਐ, ਹੋਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਖਰਚਿਆ ਕਰ। ਘਰ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਬਣਾ ਲੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੰਜੀ ਲੈ ਆ ਇੱਕ ਹੋਰ। ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਸੌ ਜਾਂਦੀ ਐ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਲੈ ਕੇ, ਇੱਕ ਖੱਬੇ—ਇੱਕ ਸੱਜੇ। ਦੂਜੀ ਉੱਤੇ ਫੁੰਮਣ ਸੌ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ। ਹੋਰ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ ਨਾ ਇੱਕ? ਬੰਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਤਾਂ ਸੌ ਸਕੇ। ਬੱਚੇ ਈ ਘੁਸੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਐ ਵਿੱਚ। ਪਾਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਚੰਗਾ, ਮੰਜੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੈ ਆ ਗਈ, ਹੋਰ ਦੱਸ? ਹੋਰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ? ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਪਤਾ। ਉਏ ਲੇਫ਼ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਨਿੱਘ ਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਛੱਡ ਪਰ੍ਹਾਂ, ਯਾਰ, ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਪਿਆ ਕਰਦੈਂ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ। ਇਹ ਭਲਾ ਕੀ, ਕਿ ਮੰਜੀ ਨਹੀਂ ਚੰਗੀ ਹੈਗੀ, ਲੇਫ਼ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਮੰਗ, ਬੰਤਿਆ, ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼? ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਹੁੰਦੀ ਐ? ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੀਹਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼? ਠੀਕ ਐ, ਠੀਕ ਐ....ਬੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਐ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼, ਬੜੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਐਂ....ਪਰ ਗੱਲ ਸੁਣ, ਆਪਾਂ ਰੱਖਾਂਗੇ ਕਿੱਥੇ, ਇਹਨਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ? ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਸੋਚ? ਕੀ ਸੋਚਾਂ?...ਕੀ ਸੋਚਾਂ?...ਕੀ ਸੋਚਾਂ?—

“ਬੱਸ, ਬੱਸ...ਰੋਕ ਦੇ ਏਥੇ ਈ।”

“ਅਹਿ ਲੈ ਫੜ ਪੈਸੇ, ਠੀਕ ਨੇ...?”

“ਠੀਕ ਆ, ਜੀ!”

“ਘਰ ਜਾ ਏਨੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ...!”

“ਚੰਗਾ...”

ਗਰੀਨ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿੱਚ ਧੁੰਦ ਬਹੁਤ ਗਾੜੀ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜਾ ਬੰਦਾ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਂਦਾ। ਏਥੇ ਤਾਂ ਹਵਾ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਉੱਜ ਲੀੜੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਵਾਹਵਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਹਵਾ ਫੇਰ ਵੀ ਵੜਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਹੱਡਾਂ ਵਿੱਚ। ਬੱਲਿਓਂ ਫ਼ਤੂਹੀ, ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁੜਤਾ, ਉੱਪਰੋਂ ਸਵੈਟਰ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਕੋਟ। ਬੱਸ ਐਨਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵੈਟਰ ਦੇ-ਤਿੰਨ ਥਾਂਵਾਂ ਤੋਂ ਫਟ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਘੇਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਕੋਟ ਉੱਜ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਰਕਾਂ ਤੋਂ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਇਹਨੂੰ ਲੀਤਿਆਂ। ਹਾਲ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਢੇਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੋਟਾਂ ਦਾ। ਕਈ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਕੋਟਾਂ ਨੂੰ, ਉਲਟਾ-ਪੁਲਟਾ ਕੇ। ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਮੰਗਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤੇ ਸੀ, ਪਰ ਪੰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਸੌਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਸਾਲ ਕਢਾ ਦਿੱਤੇ ਆ ਇਹਨੇ। ਹੁਣ ਰੱਬ ਸੁੱਖ ਰੱਖੇ, ਅਗਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਲਵਾਂਗੇ ਇੱਕ ਹੋਰ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਹਿੰਗਾ ਲਵਾਂਗੇ, ਪੰਜ-ਸੱਤ ਸਾਲ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਫਟ ਗਿਆ ਐ। ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਹੰਢਾਇਆ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਐ। ਰਾਤੀਂ ਸੌਣ ਲੱਗਿਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਾਹੁੰਦਾ ਕਈ ਵਾਰ। ਠੰਢ ਵੀ ਤਾਂ ਆਖਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਰਹੀ ਐ, ਕੋਟ ਲਾਹ ਦਿਓ ਤਾਂ ਨਿੱਘ ਕਿਵੇਂ ਆਏ? ਇਹਨੂੰ ਹਾਲੀ ਸੁੱਟਣਾ ਨਹੀਂ, ਇਹਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਫੁੱਮਣ ਜੋਗਾ ਨਿਕਲ ਆਏਗਾ ਛੋਟਾ ਕੋਟ। ਉਹ ਵੀ ਜ਼ਿਦਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਐ। ਇਸ ਕੋਟ ਦਾ ਹਾਲੀ ਗਿਆ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਬੱਸ ਅਰਕਾਂ ਈ ਪਾਟੀਆਂ ਐ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਵਾਈਆਂ ਸੀ ਟਾਕੀਆਂ, ਫੇਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਘਸ ਗਈਆਂ....।

“ਰੋਕੀਂ ਜ਼ਰਾ...”

“ਕਿੱਥੋਂ ਜਾਣਾ ਜੇ....?”

“ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ਼...”

“ਕਿੱਥੋਂ ਕਰਕੇ....”

“ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਾਲ....।”

“ਬੈਠੋ ਜੀ....”

“ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ....?”

“ਜਿੰਨੇ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਦੇ ਦੇਣਾ....”

“ਅੱਠ ਆਨੇ....”

“ਥੋੜ੍ਹੇ ਐ, ਜੀ....”

“ਥੋੜ੍ਹੇ ਕਿੱਥੇ ਐ, ਬਈ....? ਅਹਿ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ।”

“ਚੰਗਾ, ਬੈਠੋ....”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੈਠ ਗਏ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੁੜਤੇ-ਪਜਾਮੇ ਵਾਲੇ। ਉੱਪਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਾਸਕਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਲੰਮੇ-ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਗ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਾਨ ਚਬਾ ਰਹੇ ਸਨ ਇਹ ਦੋਵੇਂ, ਤੇ ਇੱਕ ਜਣਾ ਸਿਗਰਟ ਵੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈੱਕਸ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਚੌਕ ਤੋਂ ਮਾਲ ਰੋਡ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਲੱਗਿਆਂ ਉਹ ਚਾਹ ਦੇ ਖੋਖੇ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਇਕਦਮ ਈ ਨਿਕਲ ਆਏ ਸੀ ਬਾਹਰ। ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਜਦੋਂ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਜਣਾ ਲੜਖੜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਿੱਛੇ। ਬਹੁਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ। ਮਾਲ ਰੋਡ ਲੰਘ ਕੇ ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਾਲ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਚੁਟਕੀ ਮਾਰ ਕੇ ਸਿਗਰਟ ਝਾੜੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਏਗਾ !”

“ਹਾਂ....ਉਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਵਾਰੀ ਵੀ ਆ ਜਾਏਗੀ।”

“ਪਹਿਲੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਮੁਬ ਜੰਮੀ....”

“ਅਨਾਇਤ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕਾਬਲ ਹਾਂ....ਉੱਜ ਜੋ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕਲਾਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਨਸੀਬ ਹੋਈ ਹੈ।”

“ਸ਼ੁਕਰੀਆ....”

“ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਵੀ ਆਏ ਹੋਵੋਗੇ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਉੱਤੇ....?”

“ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ....ਇਸੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਏ ਹਰ ਸਾਲ, ਪਹਿਲੀ ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ।”

“ਉਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ, ਮੈਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਵਾਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਬੱਸ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੈਂ ਕਾਨਪੁਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ..... ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ।”

“ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੜੀ-ਬੜੀ ਦੂਰ ਹੋ ਆਉਂਦੇ ਓ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ....”

“ਕਿਉਂ....?”

“ਕੁਝ ਸਿਹਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਕੁਝ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।”

“ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤਾ ਵਕਤ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਚਾ ‘ਦਿਲਗੀਰ’ ਹੀ ਖਾ ਜਾਂਦੈ....।”

“ਹਾਂ....ਉੱਚਾ ਪੱਧਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।”

“ਕੁਝ ਸੇਲ ਵਧੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ....?”

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ, ਉਰਦੂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੁਣ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਸ਼ਾਹੀ ਜ਼ਬਾਨ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।”

“ਉਹ ਵੀ ਵਕਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ ਸੀ....”

“ਜੀ ਹਾਂ....ਲਦ ਗਏ ਉਹ ਜ਼ਮਾਨੇ।”

“ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਦੀ ਆਏਗਾ, ਉਹ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਅਸ਼ਕ ਸਾਹਿਬ?”

“ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ, ਪਰਵੇਜ਼ ਸਾਹਿਬ.....ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਹੁਣ ਉਹ ਗੱਲਾਂ।”

ਫੇਰ ਉਹ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਏ। ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ। ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ ਦਾ ਚੌਕ ਲੰਘ ਕੇ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਬੜੀ ਹੁੰਦ ਸੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਨਾਲੇ ਹਨੇਰਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਬਲਬਾਂ ਦੀ ਲੋਅ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਭੋਇੰ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦੀ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬੱਸ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਈ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਵਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਪਰ ਠੰਢ ਹੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੜਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਕੰਬਣੀ ਆਈ ਤੇ ਫਿਰ....

“ਅਸ਼ਕ ਸਾਹਿਬ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉੱਤੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਹੈ.....?”

“ਨਹੀਂ ਸਾਹਿਬ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਹੀ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ।”

“ਗ਼ਜ਼ਲ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

“ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਓ, ਪਰਵੇਜ਼ ਸਾਹਿਬ....ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਾਂਗਾ, ਐਨੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

“ਇਹ ਮਿਹਨਤੀ ਲੋਕ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਰੁਕ ਜਾਣ....”

“ਹਾਂ...ਹੁਣ ਜੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਉਸ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈ ਸਕਣਾ।”

“ਵੈਸੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸ਼ਾਇਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ.....ਕੰਵਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ।”

“ਬੜੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਨੇ ਕੰਵਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਬੁਰਾ ਮਨਾਉਂਦੇ.... ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ।”

“ਮੈਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਘਰ, ਬੜੇ ਤਪਾਕ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ....”

“ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਚਾਹ ਪਿਆ ਕੇ ਹੀ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।”

“ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਚਿਰੋਕਣੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ।”

“ਸ਼ਿਅਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਹਿ ਲੈਂਦੇ ਨੇ, ਕੰਵਰ ਸਾਹਿਬ।”

“ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।”

ਐਨੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਸ ਪਏ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈ ਰਹੀ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਉਹ ਹੱਸੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗੀ।

ਲੋੜ ਵੀ ਕੀ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ? ਬੰਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਜਾਏ ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ। ਕੀ ਲੈਣੈਂ ਅਸਾਂ ਇਸ ਸਭ ਕਾਸੇ 'ਚੋਂ? ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਈ ਫ਼ਿਕਰ ਐ, ਇਸ ਜੱਗ ਉੱਤੇ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ਼ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸੁਣਨ ਦੀ—

“ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲ਼ੇ, ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਾਂਗਾ....”

“ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫ਼ੈਦਾ ਹੋਊ ਇਹਦਾ....?”

“ਤੂੰ ਤੇ ਮੁਰਖ਼ ਏਂ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ....ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ।”

“ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਨ-ਪਰਚਾਵੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰ ਜਦੋਂ ਢਿੱਡ ਭੁੱਖਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ....”

“ਪੇਟ ਦੀ ਗੱਲ ਛੱਡ, ਮਨ ਦੀ ਕਰ....ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ, ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।”

“ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਢਿੱਡ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੋਊ।”

“ਮਿਟਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਟਲ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ? ਮਿਟਦੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਟਲ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਭੁੱਖ ਜਾਂ ਮੁੱਕਦੀ ਐ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦੀ....ਇਹ 'ਟਲ' ਕੀ ਹੋਈ? ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ। ਚੱਲ ਛੱਡ, ਅਹੁ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਾਲ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਹਾਲ। ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ। ਜਣਾ-ਖਣਾ ਨਹੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵੇਖ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਖੜੀਆਂ ਐਂ, ਬਾਹਰ—

“ਪਰਵੇਜ਼ ਸਾਹਿਬ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਆਨੇ ਕੱਢਣਾ ਜ਼ਰਾ....ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਹੀ ਆਨੇ ਹਨ।”

“ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਅਸ਼ਕ ਸਾਹਿਬ....ਮੈਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ।”

“ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ....ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ....”

“ਉਹਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਵੀਹ-ਵੀਹ, ਪੰਝੀ-ਪੰਝੀ ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਮਿਲ਼ ਹੀ ਜਾਣਗੇ।”

“ਸ਼ਾਇਦ ਕੰਵਰ ਸਾਹਿਬ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਈ ਦਿਵਾ ਦੇਣ।”

“ਹਾਂ....ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਬੜੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹਨ।”

ਹਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਐ, ਬੰਤਿਆ। ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਦੀ ਕੋਈ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਊਗਾ ਈ। ਕਿਉਂ ਹੋਏਗਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਕੋਈ? ਕੀ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਐ, ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ? ਨਾ ਸਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ਐ, ਉਹਦੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਊਗੀ ਈ ਕੋਈ

ਖਾਸ ਗੱਲ। ਅੱਛਾ ਹੁਣ ਇਹ ਦੱਸ, ਚੱਲਣਾ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਐ? ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੋ ਚਵਾਨੀਆਂ ਤਾਂ ਪਾ ਬੋਝੇ ਵਿੱਚ, ਭਾਨ ਦਾ ਅੱਗੇ ਈ ਤੋੜਾ ਐ। ਚੱਲੀਏ ਹੁਣ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ। ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ ਕੋਈ ਸਵਾਰੀ ਐਸ ਵੇਲੇ। ਫੇਰ....? ਚੱਲ ਫੇਰ ਚੱਲੀਏ, ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ ਵੱਲ। ਉੱਥੋਂ ਮਿਲ ਜਾਊ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰੀ। ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਰਾਤ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਰੋਣਕ ਵਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਐ।

ਬਾਜ਼ੇ-ਬਾਜ਼ੇ ਬੰਦੇ ਵੀ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਐ। ਇਹਨਾਂ ਕਵੀਆਂ ਵਰਗਾ ਈ ਇੱਕ ਬੰਦਾ ਮਿਲਿਆ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਈ ਦਿਨ ਹੋਏ। ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਮੈਂ ਮੋਟਰਾਂ ਦੇ ਅੱਡੇ ਜਾਣੈਂ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ—“ਬਹਿ ਜਾ ਬਈ, ਲੈ ਚੱਲਨੇ ਆਂ।” ਬਹਿ ਗਿਆ ਉਹ, ਤੇ ਫਿਰ ਝੱਟ ਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

“ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੋਗਾ....?”

“ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਹਲ ਕਿੱਥੇ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ, ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਬੇਬੇ ਕੋਲੋਂ।”

“ਬਾਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਹਾਣੀ....ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਈ ਇੱਕ ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ।”

“ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਚਲਾਇਆ ਐ, ਰਿਕਸ਼ਾ....?”

“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਹਾਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।”

“ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ....ਪਰ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਣਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਜਾਣਦੇ....?”

“ਨਹੀਂ....”

“ਤਾਂ ਫਿਰ....?”

“ਤੂੰ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ....ਅਸੀਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।”

“ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਲਪਣ ਦੀ ਐ....”

“ਕਲਪਣ ਨਹੀਂ, ਕਲਪਨਾ....”

“ਚੰਗਾ, ਕਲਪਨਾ ਈ ਸਹੀ....ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ....”

“ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਸਾਲੇ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤੀਹ ਰੁਪਏ ਵੀ ਆ ਗਏ ਸਨ....”

“ਤੀਹ ਰੁਪਏ, ਰਿਕਸ਼ਾ-ਚਾਲਕ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਦੇ....?”

“ਹਾਂ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”

“ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦੈ...?”

“ਨਾਵਲ, ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ? ਨਾਵਲ ਹੁੰਦੈ, ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੈ, ਨਾਵਲ ਹੁੰਦੈ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ।”

“ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਲੰਮੀ....?”

“ਕਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਿੰਨੀ ਲੰਮੀ....”

“ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਣਾ ਬਾਤ ਸੁਣਾਏ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਾਤਾਂ ਨਾਵਲ ਬਣ ਜਾਣ...?”

“ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।”

ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਕੀ ਹੈ ਫੇਰ, ਪਰ ਉਹਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਗਿਆ।

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹਨੇ ਕਿਸੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਨਾਵਲ ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਤੀਹ ਰੁਪਏ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਐ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਤੀਹ ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ? ਕਿੰਨਾ ਸੁਆਦ ਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਿਹਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਊ ਵਿਹਲ, ਉਹ ਸੁਣਦੇ ਹੋਣਗੇ ਬਾਤਾਂ।

ਚੱਲਣਾ ਕਿੱਧਰ ਐ, ਤੂੰ ਹੁਣ ਬੰਤਿਆ? ਚੌਕ ਤਾਂ ਆ ਗਿਆ ਈ ਲਾਰੰਸ ਰੋਡ ਦਾ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਰੋਣਕ ਨਹੀਂ, ਐਥੇ। ਵਕਤ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੋ ਗਿਐ। ਨਾਲੇ ਠੰਢ ਵੀ ਆਖਰਾਂ ਦੀ ਐ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਐ, ਐਸ ਵੇਲੇ। ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਠੰਢ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭੁੱਖ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਐ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬੰਤਿਆ, ਇਹ ਵੀ ਸੋਚ, ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਈ ਨਾ ਹੋਣਗੇ ਸੜਕਾਂ ਉੱਤੇ ਤਾਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਲੱਭੂ? ਚੱਲ ਫੇਰ, ਤੂੰ ਵੀ ਘਰ ਨੂੰ। ਮੋੜ ਰਿਕਸ਼ਾ ਗਾਂਧੀ ਗਰੋਂਡ ਵੱਲ। ਲੈ, ਐਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਈ ਦੀਵਾ ਗੁੱਲ ਐ। ਭੋਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਚਾਨਣ ਨਹੀਂ। ਐਸ ਹੈਂਡਲ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਲੈਂਪੀ ਦਾ ਵੀ ਜੇਕਰ ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੱਸ ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਇਹਦਾ ਚਾਨਣ ਵੀ ਮੱਧਮ ਐ। ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਮੱਧਮ ਐ ਤੇ? ਹੈ ਤਾਂ ਸਈ... ਬੰਤਿਆ—

“ਰੋਕੀਂ... ਰੋਕੀਂ, ਏਧਰ ਆਵੀਂ ਜ਼ਰਾ।”

ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੋਕ ਲਿਆ ਤੇ ਉੱਤਰ ਕੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਜੈਂਟਲਮੈਨ ਖੜਾ ਸੀ ਸਕੂਟਰ ਕੋਲੇ। ਉਹਦੇ ਲਾਗੇ ਈ ਇੱਕ ਤੀਵੀਂ ਖੜੀ ਸੀ, ਲੰਮਾ ਕੋਟ ਪਾਈ। ਮੈਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸਾਰੀ ਗੱਲ। ਸਕੂਟਰ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਦਾ। ਉਹ ਹਾਲੀ ਵੀ ਕਿੱਕਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਸਟਾਰਟ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਅਖੀਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਾਹਮਣੀ ਕੋਠੀ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਦੋ-ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਨੌਕਰ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਇੱਕ ਬੰਦਾ ਆਇਆ, ਅੰਦਰੋਂ। ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਹੋਈ। ਸਕੂਟਰ ਨੂੰ ਧੱਕ ਕੇ ਕੋਠੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਉਹ ਤੀਵੀਂ-ਮਰਦ ਮੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ—

“ਛਾਉਣੀ...?”

“ਛਾਉਣੀ ਜੀ...?”

“ਹਾਂ... ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ?”

“ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਐ ਪਰ ਹੈ ਬੜੀ ਦੂਰ।”

“ਜਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਕਰੇਗਾ, ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ।”

“ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।”

ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਸੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ। ਚੱਲ ਪਏ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸੋਚਣਾ ਕਾਹਦਾ? ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਲੰਮੇ ਕੋਟ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ਤੇ ਉਹ ਜੈਂਟਲਮੈਨ। ਟੱਪ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਤੀਵੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਸਕੂਟਰ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੀਕ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਹੋਏਗੀ, ਹੁਣ ਤੀਕ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕਿ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਅੱਜ। ਲੋਕ ਬੜੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਪੈਸੇ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਰੋਜ਼ ਈ ਚੰਗੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਪਰ ਬਣਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਏਧਰੋਂ ਆਏ, ਉੱਧਰ ਗਏ।

ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੀ ਤੀਵੀਂ ਹੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਖਿੜ ਗਿਆ। ਹੱਸਣਾ ਈ ਚਾਹੀਦਾ ਐ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਖਿੜ-ਖਿੜਾ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੱਸੇ ਭਲਾ? ਸਾਡੀ ਤਾਰੋ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੱਸਣਾ ਈ ਭੁੱਲ ਗਈ ਐ। ਕਦੀ ਹੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ। ਫੁੰਮਣ ਦੇ ਜੰਮਣ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਕ ਹੱਸਦੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ। ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ, ਉਹਦਾ ਹਾਸਾ ਕਿਤੇ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਗਿਆ। ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੱਸਦੀ ਉਹ ਹੁਣ। ਹੱਸ ਵੀ ਕਿਉਂ, ਬੰਤਿਆ, ਕੋਈ ਹੱਸਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵੀ ਹੋਵੇ? ਐਵੇਂ ਵੀ ਕੀ ਹੱਸਦਾ ਰਵੇ ਬੰਦਾ? ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਦਤ ਹੁੰਦੀ ਐ, ਹੱਸਣ ਦੀ—

“ਸੱਚੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਡਾਂਸ ਕਰਦਾ ਏ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਹਾਸਾ ਈ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”

“ਦੇਖ ਸੁਸ਼ਮਾ, ਤੂੰ ਇੰਜ ਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰ—ਉਹ ਮੇਰਾ ਬਾਸ ਏ, ਤੈਨੂੰ ਹੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜੇ ਉਹ ਬੁਰਾ ਮਨਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ?”

“ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਕੰਟ੍ਰੋਲ ਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਨਾਂਦਾ—ਕਦੋਂ ਮਨਾਂਦਾ ਏ ਬੁਰਾ?”

“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰਾ ਮਨਾਂਦਾ ਏ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਮਨਾ ਸਕਦਾ ਏ—ਕੀ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਏ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦਾ? ਫੇਰ ਉਹ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਅਫ਼ਸਰ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ....।”

“ਅਫ਼ਸਰ ਹੋਏਗਾ ਤੁਹਾਡਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ।”

“ਅੱਛਾ—ਗੱਲ ਸੁਣੋ। ਉਸ ਦਿਨ ਵਾਂਗ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਰਾਤੀਂ ਘਰ ਈ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਜਾ ਸਕੇ।”

“ਅੱਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਸਕੂਟਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ।”

“ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਮਿਸਿਜ਼ ਰੋਸ਼ਾ ਏਥੇ ਹੀ ਸਨ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਗੱਲ ਈ ਹੋਰ ਏ....।”

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੁਸ਼ਮਾ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਤਲਾਕ ਹੋਇਆ ਈ ਸਮਝ....।”

“ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਏ ਉਹ ਤਾਂ, ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ....।”

“ਕੀ ਪਤਾ ਏ ਅਸਲ ਗੱਲ ਦਾ, ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ....।”

ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾੜਾ ਹੁੰਦਾ, ਬੰਤਿਆ, ਮਾੜੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਨਸੀਬ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਬੱਸ, ਨਸੀਬ ਨਾ ਮਾੜੇ ਹੋਣ ਕਿਸੇ ਦੇ। ਇਹ ਕੀ ਨਸੀਬ-ਨਸੀਬ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਐਂ, ਹਰ ਵਾਰੀ? ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਕਰਿਆ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਨਸੀਬ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਐ, ਦੱਸ ਖਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ? ਆਪਾਂ ਕੀ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਂਹ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਐ? ਸਾਡੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭਲਾ, ਚੰਗੇ ਨਸੀਬ? ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਆਂ, ਕੋਈ ਹੋਰਾ-ਫੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ-ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਜਾਣੀ ਸਵਾਦ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਊਣ ਦਾ। ਮੱਚ ਈ ਮਰ ਗਿਆ ਏ, ਹੁਣ ਤਾਂ। ਚੰਗਾ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕੁਝ ਵੀ, ਮਸ਼ੀਨ ਈ ਬਣ ਗਏ ਆਂ, ਹੁਣ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਟਰੋਲ ਪਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ ਗੱਡੀ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਕ ਜਾਏ ਤਾਂ ਖੜੋ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਕਈ ਵੇਰਾਂ ਪਟਰੋਲ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ-ਸੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੀ। ਖੜੋ ਈ ਗਿਆ ਐ ਨਾ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸਕੂਟਰ। ਏਵੇਂ ਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਖੜੋ ਜਾਣੀ ਐ, ਇਹ ਮਸ਼ੀਨ। ਹਾਲੀ ਨਹੀਂ—ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਨਿਆਣੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਐ। ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਾ ਨਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ। ਜਦੋਂ ਖੜੋਣ ਲੱਗੀ, ਬੱਸ ਖੜੋ ਈ ਜਾਣੀ ਐ।

ਇਹ ਸਵਾਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਏ। ਫਾਲਤੂ ਗੱਲਾਂ ਈ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ।

ਬਾਜ਼ੇ-ਬਾਜ਼ੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਐ, ਬੰਦੇ ਨੂੰ। ਐਸ ਢਿੱਡ ਦੀ ਖਾਤਰ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਆਂ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਵਖਤ ਪਿਆ ਐ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਰਦੈ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਕਵਾਂ, ਮਾਈ ਦੇ ਲਾਲ ਨੂੰ, ਕਿ ਚਲਾ ਹੁਣ ਰਿਕਸ਼ਾ। ਫੇਰ ਵੇਖਾਂ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਅਹੁੜਦੀਆਂ ਨੇ ਟਕੇ-ਟਕੇ ਦੀਆਂ। ਇਹਦੀ ਉਹ ਜਿਹੜੀ ਬੈਠੀ ਐ ਨਾ ਪਿੱਛੇ, ਉਹਦਾ ਹਾਸਾ ਈ ਨਹੀਂ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਐ ਹਾਸਾ, ਜਦੋਂ ਲੰਮਾ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਮਨਾਉਣ—

“ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲੈ।”

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਸ ਆ ਈ ਗਏ ਆਂ।”

“ਬੱਸ, ਅਗਲਾ ਮੋੜ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾਲ ਈ ਏ....।”

“ਕੋਠੀ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਏ...”

“ਫ਼ਰਨਿਸ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਏ।”

“ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਏ ਸ਼ੌਕ...”

“ਪੈਸੇ ਹੋਣ ਕੋਲ਼ ਤਾਂ ਸ਼ੌਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਈ ਜਾਂਦਾ ਏ।”

“ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”

ਮੈਂ ਅਗਲਾ ਮੋੜ ਮੁੜ ਗਿਆ, ਤੀਸਰੀ ਕੋਠੀ ਅੱਗੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੁਕਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਤੇ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਸਕੂਟਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਅੰਦਰ। ਵਰਦੀ ਵਾਲ਼ਾ ਇਕ ਬੰਦਾ ਅੱਗੇ ਹੋਇਆ ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਉਹਨੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੈਸੇ ਫੜਾਏ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ, ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਤੀਵੀਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉਹ। ਵਰਦੀ ਵਾਲ਼ਾ ਉਹ ਬੰਦਾ ਦੌੜ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਬਰਾਂਡੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਅੰਦਰੋਂ ਧੀਮੀ-ਧੀਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਸਾਜ਼ ਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਦਿਆਂ ਈ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਲੋਕ ਅੱਭੜਵਾਹੇ ਈ ਬੋਲ ਪਏ ਹੋਣ। ਉਸ ਵਰਦੀ ਵਾਲ਼ੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਕੋਲ਼ ਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ—

“ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨੇ....?”

“ਅਭੀ ਕਹਾਂ—ਅਭੀ ਤੋ ਆ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ।”

“ਵਾਪਸ ਕਦੋਂ ਜਾਣਾ ਹੋਊ?”

“ਕਿਆ ਪਤਾ? ਪੀਛੇ ਕਰ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਕਾਰ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।”

ਕਾਰ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਉਸ ਵਰਦੀ ਵਾਲ਼ੇ ਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ਼ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਕਾਰ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਉਹ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦਾ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਜਣੇ—ਇੱਕ ਮਰਦ, ਇੱਕ ਤੀਵੀਂ ਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਬਰਾਂਡੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਦਰੋਂ ਸਾਜ਼ ਦੀ ਧੀਮੀ-ਧੀਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਫੇਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹੀ ਰੌਲ਼ਾ—ਜਿਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਈ ਮਰਦ-ਔਰਤਾਂ ਅੱਭੜਵਾਹੇ ਬੋਲ ਪਏ ਹੋਣ। ਉਹ ਵਰਦੀ ਵਾਲ਼ਾ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਈ ਆ ਗਿਆ, ਬਾਹਰ ਵਾਲ਼ੇ ਗੇਟ ਕੋਲ਼—

“ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਤਨਖ਼ਾਹ ਮਿਲ਼ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਤੈਨੂੰ?”

“ਮਿਲ਼ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਕੁਛ, ਜਾਓ ਤੁਮ ਅਬ, ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ, ਅਭੀ। ਵੈਸੇ ਭੀ ਸਭ ਕੇ ਪਾਸ ਅਪਨੀ-ਅਪਨੀ ਗਾੜੀ ਹੈ।”

“ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ?”

“ਜਾਏਗੇ ਤੋ ਸਹੀ, ਪਰ ਅਭੀ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਗਾੜੀ ਛੋੜ ਆਏਗੀ ਉਨ੍ਹੇਂ।”

“ਕੀ ਪਤਾ ਰਾਤ ਏਥੇ ਈ ਰਹਿ ਪੈਣ...”

“ਕਿਆ ਪਤਾ?...ਜਾਓ ਤੁਮ ਅਬ।”

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਬੰਤਿਆ, ਚੱਲ ਹੁਣ ਚੱਲੀਏ ਘਰ। ਭੁੱਖ ਨੇ ਤਾਂ ਜਾਨ ਈ ਕੱਢ ਲਈ ਐ। ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਐਨੀ ਦੂਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੌਤ ਦਾ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਕਦੋਂ ਆ ਜਾਏ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਉੱਧਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੌਜਾਂ ਹੋ ਜਾਣ। ਘਰ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਈ ਐ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੈਸੇ ਹੋਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪੈਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਈ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਬੰਤਿਆ, ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਾ ਸੋਚੀਂ। ਕਮਲਿਆ, ਜੇ ਕਿਤੇ ਠੰਡ ਖਾ ਗਿਉਂ ਤਾਂ ਅਗਲੀ-ਪਿਛਲੀ ਸਾਰੀ ਕਸਰ ਨਿਕਲ ਜਾਊ। ਫੇਰ ਪਛਤਾਈਂ ਬੈਠ ਕੇ। ਯਾਦ ਈ ਨਾ ਪਿਛਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਜਦੋਂ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ ਅੱਠ-ਦਸ ਦਿਨ, ਕਿੰਨੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਘਰ ਦੀ। ਦਵਾਈ ਤਾਂ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲੋਂ, ਪਰ ਰੋਟੀ ਤਾਂ ਕਿਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ? ਹਾਂ, ਤਾਰੇ ਨੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਮੇਰੀ। ਬਈ ਭੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ ਉਹਦਾ 'ਹਸਾਨ। ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ, ਬੰਤਿਆ, 'ਹਸਾਨ ਕਾਹਦਾ? ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ ਈ ਦਾਰੂ ਐ, ਆਪਾਂ ਵੀ ਕਦੀ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਦੂਸਰੀ ਗੁੱਡੀ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਵਿਅੱਠ ਪਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬੱਸ, ਮਰਦੀ-ਮਰਦੀ ਈ ਬਚੀ, ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਸੀਂ ਵੀ। ਠੀਕ ਤਾਂ ਹੋ ਗਈ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਮੁੜ। ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਸੀ ਉਦੋਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਠੀਕ ਐ। ਠੀਕ ਵੀ ਕਾਹਦੀ ਐ। ਰੰਗ ਤਾਂ ਉਵੇਂ ਈ ਏ ਬੱਗਾ-ਬੱਗਾ। ਲਾਲੀ ਤਾਂ ਭੋਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੱਡ ਈ ਨਿਕਲ ਆਏ ਐ। ਮਾਸ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਈ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਐ, ਕੁਝ ਖਾਇਆ-ਪੀਇਆ ਕਰ, ਬੱਸ ਹੱਸ ਛੱਡਦੀ ਐ। ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਖਾ-ਪੀ ਲੈਨੇ ਆਂ, ਨਾ ਖਾਈਏ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇ? ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਉਹਨੂੰ ਜਾ ਫੜਾਈਏ ਆ, ਜਿੱਥੇ ਜੀਅ ਕਰੇ ਖਰਚੇ। ਕਦੀ ਪੁੱਛੀਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਜੇ ਉਹ ਆਪ ਈ ਨਾ ਕੁਝ ਖਾਵੇ-ਪੀਵੇ ਤਾਂ ਸਿਹਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ—

“ਭਈਆ,ਚਾਹ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਏਂ?”

“ਪੀਓਗੇ ਚਾਏ?”

“ਚੱਲ ਬਣਾ ਦੇ ਇੱਕ ਕੱਪ, ਠੰਢ ਨੇ ਤਾਂ ਮੱਤ ਮਾਰ ਲਈ ਐ। ਖਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਐ, ਕੁਝ...?”

“ਬਿਸਕੁਟ ਹੈਂ...ਲੋਗੇ?”

“ਲਿਆ ਫੜਾ ਦੇ ਦੇ ਕੁ, ਖੋਹ ਜਿਹੀ ਪਈ ਜਾਂਦੀ ਐ।”

“ਕਹਾਂ ਸੇ ਲਾਏ ਸਵਾਰੀ....?”

“ਕੁਝ ਨਾ ਪੁੱਛ, ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਇਹ ਸੀਤ ਹੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਧੱਸਦੀ ਜਾਂਦੀ ਐ।”

“ਪਿਛਲੇ ਤੀਸ ਬਰਸ ਮੇਂ ਇਤਨੀ ਸਰਦੀ ਨਹੀਂ ਪੜੀ।”

“ਕੀ ਪਤਾ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਈ, ਆਪਾਂ ਕਿਹੜਾ 'ਹਸਾਬ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਐ।”

ਚਾਹ ਹਾਲੀ ਬਣ ਈ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਬੰਦਾ ਸਾਈਕਲ ਉੱਤੇ ਉੱਥੇ ਆਇਆ ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

“ਭਈਆ, ਛੇ ਬੋਤਲਾਂ ਸੋਢੇ ਦੀਆਂ ਫੜਾ ਦੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।”

“ਤੀਨ ਤੋ ਵਹਾਂ ਸੇ ਉਠਾ ਲੋ, ਤੀਨ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਸੇ ਲਾਤਾ ਹੂੰ।”

ਬੋਤਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਸੀਟੀ ਵਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਭਈਏ ਨੇ ਉੱਬਲਦੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਚਾਹ ਦੀ ਪੱਤੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ—

“ਸਾਹਬ ਲੋਕ ਈ ਰਹਿੰਦੇ ਆ ਐਥੇ?”

“ਬੜੇ-ਬੜੇ ਸਾਹਬ ਲੋਕ... ਛਾਉਣੀ ਹੁਈ ਨਾ।”

“ਇਹਨੇ ਕੀ ਕਰਨੀਆਂ ਨੇ ਐਨੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ?”

“ਪਾਰਟੀ ਹੋਗੀ ਉਨ ਕੇ ਘਰ।”

“ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਭਈਆ, ਅੱਜ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਐ।”

“ਯਹਾਂ ਤੋ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਹੋਵਤ ਹੈ ਪਾਰਟੀਆਂ।”

“ਰੋਜ਼ ਈ ਹੁੰਦਾ ਐ, ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ...?”

“ਔਰ ਕਾ... ਮੌਜ ਉੜਾਵਤ ਹੈ ਸਾਹਬ ਲੋਕ।”

“ਤੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਮੌਜਾਂ ਕਰਦਾ ਐ, ਭਈਆ।”

“ਕਾਹੇ ਕੇ ਕਰਤ ਹੋ ਮਜ਼ਾਕ— ਬੱਸ ਦਾਲ-ਭਾਤ ਮਿਲ ਜਾਵਤ ਹੈ, ਔਰ ਕਾ?”

“ਕਦੀ ਘੁੱਟ ਵੀ ਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੋਵੇਂਗਾ?”

“ਰਾਮ, ਰਾਮ— ਕਿਤਨੀ ਬੁਰੀ ਬਾਸ ਹੋਵਤ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ— ਛੀ, ਛੀ।”

“ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਦੀ ਪੀਤੀ ਈ ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ?”

“ਪਾਨ-ਸਿਗਰਟ ਲੇਨੇ ਆਵਤ ਹੈ ਨਾ ਜਬ, ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਬਾਸ ਆਵਤ ਹੈ ਉਨ ਸੇ।”

ਐਵੇਂ ਤੂੰ ਨਾ ਅਬਾ-ਤਬਾ ਬੋਲੀ ਜਾ। ਪੀ ਚਾਹ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ। ਕਰ ਲੈ ਐਸ਼ ਤੂੰ ਵੀ। ਹੋਰ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਐ ਐਸ਼? ਐਵੇਂ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਐ, ਫਜ਼ੂਲ ਗੱਲਾਂ। ਸਿੱਧੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਿਆ ਕਰ ਤੇ ਘਰ ਜਾਇਆ ਕਰ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ? ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਡੰਗ ਟਪਾ। ਵੇਖ, ਭਈਆ ਵੀ ਤਾਂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਐ, ਠੰਢ ਵਿੱਚ। ਕੌਣ ਵਿਹਲਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਐ, ਦੱਸ ਖਾਂ? ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਰੀ ਈ ਜਾਂਦੇ ਐ, ਨਿਚੱਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ।

ਕਿੰਨੀ ਲੰਮੀ ਐ, ਇਹ ਸੜਕ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਰੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਖੜੋਤੇ ਹੋਏ ਐ, ਕਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹੀ। ਕੋਈ ਟੋਇਆ-ਟਿੱਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਈ ਪੱਧਰੀ ਐ ਸੜਕ। ਹਨੇਰਾ-ਹਨੇਰਾ ਜਿਹਾ ਐ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਖੰਭੇ ਵੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਐ। ਉਂਜ ਸੁਆਦ ਬੜਾ ਆ ਰਿਹੈ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਲਾਣ ਦਾ। ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਆਂ ਹੁਣੇ। ਉਹ ਵੀ ਫਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੋਊ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਟੱਕਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਾਰ ਨਾਲ। ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਮੈਂ ਸੜਕ ਉੱਤੇ, ਕਿੰਨੀ ਈ ਦੇਰ। ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਹਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਰ ਪਈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਛੱਡ ਆਇਆ। ਤੜਕਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ। ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ। ਸਵੇਰੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਆ ਗਈ ਉਹ, ਕੁੱਛੜ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ,—‘ਘਬਰਾ ਨਾ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਚ ਗਿਆ।’ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ ਕਾਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੋੜ ਉੱਤੇ। ਮੋੜ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਉਰ੍ਹੇ ਕਾਰ ਇਕਦਮ ਮੇਰੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਬੜਾ ਮੋੜਿਆ ਰਿਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਰ ਉਹ ਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਬਣ ਕੇ ਆ ਗਈ ਅੱਗੇ। ਮਾਰ ਧੱਕਾ, ਅਹੁ ਸੁੱਟਿਆ ਮੈਨੂੰ। ਡਿਗਦੇ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਐ ਮੈਨੂੰ, ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸਵੇਰੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਈ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹੀ। ਗੁੱਝੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਡਿਗਣ ਕਰਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਂ ਮੈਂ। ਸ਼ੁਕਰ ਐ ਰੱਬ ਦਾ ਕਿ ਬਚ ਗਿਆ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਰੁਲ ਜਾਣੇ ਸੀ ਬੀਵੀ-ਬੱਚੇ। ਕਿਨ੍ਹੇ ਪੁੱਛਣਾ ਸੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ? ਥਾਂ-ਥਾਂ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ ਸੀ ਇਹਨਾਂ। ਉਦੋਂ ਦਾ ਉਹਦਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਐ। ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੀ ਐ। ਰੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਐ, ਐਵੇਂ ਈ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ, ‘ਭਲਾ ਤੂੰ ਘਬਰਾਂਦੀ ਕਿਉਂ ਐਂ?’

ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਮੈਨੂੰ। ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਨਹੀਂ ਮਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿਤੇ। ਹਾਲੀ ਹੱਡ-ਪੈਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਐ। ਟੱਕਰਾਂ ਕੋਈ ਰੋਜ਼ ਬੋੜੀ ਲੱਗਦੀਆਂ ਐ। ਚਾਨਸ ਦੀ ਗੱਲ ਐ। ਉਦੋਂ ਪਰ ਦੁਖੀ ਬੜੇ ਹੋਏ ਆਪਾਂ। ਕੋਈ ਨਾ ਬਹੁੜਿਆ ਮਦਦ ਨੂੰ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਾ ਪੁੱਛੀ ਬਾਤ। ਚੱਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ, ਲੰਘ ਗਈ ਅੱਖੀ ਘੜੀ। ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ ਹਿਰਖ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ? ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਪਈ ਹੋਈ ਐ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਕਿਹੜਾ ਸਵਾਰਦੇ ਆਂ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ। ਠੀਕ ਐ ਤੇਰੀ ਗੱਲ, ਪਰ ਲੋੜ ਪੈ ਜਾਏ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਪਿੱਛੇ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ।

ਯਾਦ ਈ ਨਾ ਉਦੋਂ ਦੀ ਗੱਲ? ਹੋਣਾ ਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜ਼ਨਾਨਾ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜ਼ਨਾਨੀ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਸਟ੍ਰੈੱਚਰ ਉੱਤੇ ਪਾ ਕੇ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਬੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਤੀਵੀਆਂ। ਉਸ ਜ਼ਨਾਨੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਉਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਖੂਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹਨਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ‘ਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਅੱਗੇ ਆਇਆ। ਬੱਸ ਏਹੋ ਕਹੀ ਜਾਣ—‘ਪੈਸੇ ਜਿੰਨੇ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਲੈ ਲਵੋ, ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਜੋਗੇ।’ ਚੰਗੇ ਹੱਟੇ-ਕੱਟੇ ਸਨ ਸਾਰੇ ਈ। ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਥੱਬੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਣਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਖੂਨ ਦੀ ਲੋੜ ਏ,

ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ। ਫੇਰ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਬੰਦੇ ਏਧਰ ਨੂੰ ਆਏ, ਜਿੱਥੇ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਰਿਕਸ਼ੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਜਣਾ ਤਾਂ ਖੂਨ ਦੇਣ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਈ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਦੂਸਰਾ ਜਣਾ ਬੁੱਢਾ ਸੀ, ਬਹੁਤਾ ਈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜਾਈ ਜਾਣ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਜੇ ਹੋਣਾ। ਖੂਨ ਵੇਚਣਾ ਨਹੀਂ ਮੈਂ। ਉੱਜ ਜੇ ਕਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇ ਦੋਦਾ ਆਂ, ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੋ। ਬੰਦਾ, ਬੰਦੇ ਦਾ ਦਾਰੂ ਨਾ ਹੋਊ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੋਊ।' ਉਸ ਜਨਾਨੀ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ। ਉਹਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅੰਦਰ ਲਿਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ— 'ਟੈੱਸਟ ਕਰਵਾ ਲਓ ਮੇਰਾ ਖੂਨ।' ਪਰ ਟੈੱਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੂਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਈ ਲਾਉਣਾ ਸੀ ਪਰ ਖੂਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਖੂਨ ਮੰਗਦੇ ਸਨ ਉਹ, ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਲੈਂਦੇ।

ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਉਹ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੇ ਉੱਤੇ। ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੂਈ ਖੁਭੇ ਦਿੱਤੀ। ਨਾਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ-ਲਾਲ ਖੂਨ ਪਰੇ ਪਈ ਹੋਈ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੂਈ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਪੱਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੰਦਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗਲਾਸ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉੱਥੇ ਲੇਟੇ-ਲੇਟੇ ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗਾ? ਰੁਪਏ ਲੈ ਲੈਣੇ ਈ ਠੀਕ ਸਨ। ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਜੇ ਰੁਪਏ ਲੈ ਲਏ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਾਹਦੀ? ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ ਦਾਰੂ ਹੁੰਦਾ ਐ। ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤਾਂ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਐ। ਚੰਗਾ, ਜੇ ਉਹ ਫੇਰ ਕਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿ ਦਿਆਂਗਾ— 'ਥੋੜ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿਓ, ਐਨੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਾਂ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਬੱਸ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਜੋਗੇ।'

ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬੱਲੇ ਉੱਤਰਿਆ, ਜੁੱਤੀ ਪਾਈ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਉਪਰੋਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਵੇਖ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਪੱਜੀ-ਪੱਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਓਨੇ ਚਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਸ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ— 'ਮੁਬਾਰਕਾਂ, ਲੜਕਾ ਹੋਇਆ ਐ।' ਉਹ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਏ, ਮੈਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। 'ਚੰਗਾ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਵਧਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ— ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੋਲਿਆ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਏਧਰ-ਉੱਪਰ ਝਾਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਅੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸਾਂ। ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਜਿਹਾ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਕਈ ਜਣੇ ਪੁੱਛਣ ਆਏ ਚੱਲਣ ਲਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਚੱਲ ਪਿਆ ਘਰ ਨੂੰ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ। ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤਾਰੋ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਟੀ ਖਾ ਕੇ ਮੈਂ ਸੌ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਉੱਠ, ਚਾਹ ਪੀ ਕੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਤਾਰੋ ਨੂੰ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ— ‘ਦਿੱਤਾ ਕੀ ਐ, ਉਹਨਾਂ?’ ਮੈਂ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ। ਫੇਰ ਉਹ ਚੁੰਨੀ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਿਵੇਂ ਭੱਠੀ ਬਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੀਆਂ ਪੁੜਪੁੜੀਆਂ ਭਖਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਹੱਥਾਂ-ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੇਕ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਐ, ਕਹਿ ਲੈਂਦੀ ਪਰ ਰੋਣ ਦਾ ਕੀ ਕੰਮ? ਮੇਰਾ ਅੰਦਰ ਸੜ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਰ ਈ ਰਿਹਾ ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਵਜੇ ਮੈਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜ ਗਿਆ, ਰੋਜ਼ ਵਾਂਗੂੰ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਵੀ ਮਿਲੀ ਦੂਰ ਦੀ, ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਸਮਾਨ ਵਾਲੀ। ਰਿੜ੍ਹ ਪਿਆ ਕੰਮ ਦੁਬਾਰਾ। ਆ ਗਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤਾਕਤ। ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਹਿਰਖ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ। ਤਾਰੋ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਛੇੜਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਐ— ‘ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਖੂਨ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰਨ ਨੂੰ?’

ਛੱਡ, ਬੰਤਿਆ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਕੀ ਪਿਆ ਏ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਚੱਲ ਐਧਰ ਦੀ। ਸਿੱਧੀ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਇਹ ਸੜਕ। ਸਿੱਧੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਦੋ-ਤਿੰਨ ਮੋੜ ਕੱਟਣੇ ਈ ਪੈਂਦੇ ਐ, ਪਰ ਪੈਂਦੀ ਏਹੀ ਹੈ ਨੇੜੇ। ਇਹ ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਐ, ਸੜਕ ਵਿੱਚ? ਇਹਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੋਤਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਐ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ। ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਲੰਘ ਇਹਦੇ ਕੋਲ ਦੀ। ਐਹੋ-ਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਜੇ ਗਲ ਪੈ ਜਾਣ ਤਾਂ ਖਹਿੜਾ ਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਕੀਤਿਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਈ ਚੰਗਾ। ਕਿਵੇਂ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਐ, ਘੂਰ-ਘੂਰ ਕੇ? ਤੂੰ ਆਪ ਵੀ ਤਾਂ ਹੌਲੀ ਕਰ ਲਈ ਐ, ਰਿਕਸ਼ਾ—

“ਗੱਲ ਸੁਣ ਉਏ, ਏਧਰ ਆ।”

“ਦੱਸੋ ਜੀ, ਕੀ ਗੱਲ ਐ?”

“ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਗੱਲ ਪੁੱਛਦੇ, ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਆਂ?”

“ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਓ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ।”

“ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਂ ਵੱਡਾ।”

“ਚੰਗਾ ਜੀ...!”

“ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਠਾਲ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ।”

“ਬੈਠ ਜਾਓ ਜੀ...”

“‘ਬੈਠ ਜਾਓ’ ਦਿਆ ਪੁੱਤਰਾ— ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਬਿਠਾਲ।”

“ਲਓ ਬੈਠ ਜਾਓ, ਗੁੱਸੇ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਓ, ਐਵੇਂ?”

“ਬਹੁਤਾ ਚਬੜ-ਚਬੜ ਨਾ ਕਰ, ਸਿੱਧੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ।”

“ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੇ ਐ?”

“ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਹੋਏ, ਤੂੰ ਚਲਾ ਰਿਕਸ਼ਾ।”

ਅਜੀਬ ਬੰਦਾ ਐ, ਇਹ ਵੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕੀ ਬਹੁਤਾ ਖਹਿਬੜਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਚੱਲ ਪਿਆ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ। ਅੱਗੇ ਰੇਲ ਦਾ ਪੁਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਖਿੱਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੱਟ ਭਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਕਦੀ-ਕਦੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਉਹਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਰੁੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਪਣੀ। ਉਹਦੀ ਪੱਗ ਵੀ ਢਿੱਲੀ ਹੋਈ-ਹੋਈ ਸੀ— ਹੁਣੇ ਲੱਥੀ ਕਿ ਲੱਥੀ। ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ...

“ਏਧਰ ਕਿੱਧਰ ਲੈ ਆਇਆ ਏ, ਤੂੰ?”

“ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ— ਚੱਲਦਾ ਚੱਲ...”

“ਉਏ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਏ, ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ।”

“ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਕਹਿ ਦੇਂਦੇ...”

“ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਬੋਲੀ ਜਾ...”

ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਦੋ-ਚਾਰ ਸੁਣਾ ਦੇਣੀਆਂ ਸਨ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਢੇ ਵੀ ਤਾਂ ਕੀ? ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਏਸ ਨੂੰ। ਪੱਗ ਲੱਥ ਕੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਐ। ਅੱਖਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂ। ਬ੍ਰੇਕਾਂ ਮਾਰਾਂ ਨਾ ਜ਼ਰਾ, ਤਾਂ ਅਹੁ ਪਵੇ ਜਾ ਕੇ ਮੂਧੜੇ-ਮੂੰਹ, ਵੱਡਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬਣਦਾ ਫਿਰਦੈ। ਕਈ ਵੇਖੇ ਨੇ ਇਹੋ-ਜਿਹੋ—

“ਉਏ ਰੋਕ ਏਥੇ...”

“ਕੀ ਗੱਲ ਐ...”

“ਪੇਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ ਏ, ਹੋਰ ਕੀ ਗੱਲ ਐ?”

“ਲਓ, ਕਰ ਲਵੋ ਉੱਤਰ ਕੇ।”

“ਉਏ ਉਤਾਰ ਥੱਲੇ...”

“ਲਓ, ਐਥੇ ਕਰ ਲਵੋ...”

“ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਚੱਲਿਆਂ ਏ?”

“ਐਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਵਾਂ ਮੈਂ, ਜਾਣਾ ਕਿੱਥੇ ਐ?”

“ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖਲੋ...”

ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਐ ਇੱਕ ਵਾਰ। ਕੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦਾ ਐ ਇੱਕ ਗੱਲ? ਬਾਜ਼ੇ ਬੰਦੇ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੇ ਐ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਗਰ ਪੈ ਜਾਣ ਤਾਂ ਖਹਿੜਾ ਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ‘ਤੂੰ ਕੌਣ?— ਮੈਂ

ਖਾਹ-ਮਖਾਹ’— ਹੋਰ ਕੀ? ਐਵੇਂ ਰੋਹਬ ਈ ਪਾਈ ਜਾਣਗੇ ਗੱਲ-ਗੱਲ ’ਤੇ—

“ਉੱਜ ਬੰਦਾ ਤੂੰ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ...!”

“ਨਹੀਂ ਜੀ...”

“ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਏ।”

“ਕਿਨ੍ਹੇ ਜੀ...?”

“ਉਸੇ, ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ...”

“ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਐ, ਜੀ...?”

“ਪੰਜ ਸੌ ਕਹਿ ਕੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿੱਤੇ ਐ।”

“ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਐ...!”

“ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।”

“ਉਂ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਈ ਬੜੇ ਐ...!”

“ਉਏ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦਾ ਏਂ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ?”

“ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਆਂ, ਜੀ...”

“ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਿਕਸ਼ਾ...”

“ਚੰਗਾ ਜੀ।”

ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਈਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। ਜੇ ਆਪਾਂ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਈ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਗੁਲਾਮੀ ਵਾਲਾ? ਪਿੰਡ ਈ ਰਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਘੁਰਕੀਆਂ ਸਹਾਰ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਮੌਜਾਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ। ਮੌਜਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨੀਆਂ ਸੀ, ਬੱਸ ਡੰਗ ਟਪਾਈ ਜਾਂਦੇ। ਏਸੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਐ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਵਾਧੂ ਕੁਝ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ।

“ਉੱਤਰ ਜਾਵੋ ਜੀ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ!”

“ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਉਹ ਗਲ਼ੀ।”

“ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਤਰ ਜਾਓ, ਹੁਣ।”

“ਚਲ ਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹੋਰ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ...”

“ਨਹੀਂ, ਉੱਤਰ ਜਾਓ, ਮਖ...”

“ਵੀਰ ਮੇਰਿਆ, ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦਾ— ਅਹਿ ਲੈ ਫੜ, ਤੂੰ ਵੀ ਪੀ ਘੁੱਟ।”

“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹੁੰਦਾ...”

“ਅੱਜ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੀ, ਅੱਜ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ।”

“ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਏਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੀ...?”

“ਉਏ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਚੜ੍ਹਿਆ ਏ—ਲੈ ਫੜ, ਪੀ ਲੈ ਡੀਕ ਲਾ ਕੇ।”

ਉਹਨੇ ਬਦੋ-ਬਦੀ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਦਾ ਉਹਨੇ ‘ਵੀਰ ਮੇਰਿਆ’ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਘਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਪੀ ਲਈਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਐ, ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ। ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੰਗਣੇ ‘ਤੇ ਪੀਤੀ ਸੀ, ਪਰੂ। ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਮੈਂ, ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਮੁੜਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਪਊਆ ਲੈ ਗਿਆ ਮੈਂ। ਵੇਖਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਤਾਰੇ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈ- ਅਖੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਟੁੱਕਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਬੋਤਲਾਂ ਪੀਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਐ। ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਮੈਂ, ਪਰੇ। ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਪਊਆ ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੁਕਾਨ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਚਾਰ ਆਨੇ ਕੱਟ ਲਏ, ਉਸ ਨੇ। ਆਪਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੀਤੀ, ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਚਾਰ ਆਨੇ ਕੱਟ ਲਏ ਸੀ। ਚੱਲ ਹੋਊ, ਉਹਦਾ ਬਣ ਜਾਏ ਕੁਝ—

“ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਕੋਲ਼ ਈ ਸਾਰੀ।”

“ਇਹ ਤਾਂ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਛਟਾਂਕਾਂ ਪਈ ਐ ਹਾਲੀ।”

“ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਰੱਖ ਲੈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ਼।”

“ਨਹੀਂ ਜੀ— ਤੁਸੀਂ ਪੀ ਲਵੋ ਇਹ।”

“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਹੋਰ, ... ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਹੋਰ... ਸਜਨਵਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਹੋਰ...।”

ਮੇਰਾ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੱਥ ਉਤਾਹ ਚੱਕ ਕੇ, ਦੂਸਰਾ ਲੱਕ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਨੱਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬੋਝੀ ਦੂਰ ਤੀਕ ਨੱਚਦਾ ਹੋਇਆ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਈ ਬੈਠਾ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਹੱਸਦਾ ਰਿਹਾ। ਸ਼ਰਾਬ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਜਿਹੀ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੋਤਲ ਵਗਾਹ ਮਾਰੀ। ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਬੋਤਲ ਤੋੜਨ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਈ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਚੱਲ ਕਿਸ ਕੰਮ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਤਾਂ ਉੱਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਜੇ ਮਿਲੇ ਵੀ ਤੇ ਆਪਾਂ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਈ ਲਿਆਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਐ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਈ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਐ ਇੱਕ ਬੋਤਲ। ਫੇਰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਹੋਰ, ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਟੁੱਟ ਗਈ—

“ਬੈਠੋ ਜੀ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਚੱਲੀਏ ਹੁਣ।”

“ਚੱਲੀਏ?”

“ਹਾਂ ਜੀ...।”

“ਚੱਲ ਫੇਰ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ...।”

“ਉਥੇ ਤਾਂ ਅੱਪੜ ਗਏ ਆਂ...।”

ਉਹ ਰਿਕਸ਼ੇ ਤੋਂ ਉੱਤਰਿਆ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘਰ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਟੱਲੀ ਵਜਾਈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਬੁੜ-ਬੁੜ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਉਡੀਕਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸ ਨੂੰ। ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਤਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਅਗਾਂਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਅੰਦਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਮੈਂ ਏਸ ਆਸ ਵਿੱਚ ਉਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਸੇ ਘੱਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਬੂਹਾ ਖੜਕਾਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਆਪਣੇ? ਮੈਂ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਅੰਦਰਲਾ ਬੂਹਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਕੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਈ, ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਭੰਨਿਆ। ਕੋਈ ਹਿਲ-ਜੁਲ ਨਾ ਹੋਈ। ਐਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆਣ ਵੜਿਆ। ਉਹ ਭੌਂਕਦਾ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੁੱਤੀ ਲਾਹ ਕੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ। ਉਹ ਭੌਂਕੀ ਗਿਆ। ਜੁੱਤੀ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਵਗਾਹ ਮਾਰੀ। ਉਹਨੂੰ ਵੱਜੀ ਤਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਉਹ ਪਰੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਜੁੱਤੀ ਈ ਨਾ ਲੱਭੀ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਭੌਂਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਆਖ਼ਰ ਲੱਭ ਪਈ ਜੁੱਤੀ। ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਆ ਬੈਠਾ ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ ਬਾਹਰਲੀ ਸੜਕ ਵੱਲ।

ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਐਨਾ ਵਕਤ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਹੱਥ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਆਇਆ।

ਅੱਗੋਂ ਮੈਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਖ਼ਾਲੀ ਸੀ ਉਹ ਸੜਕ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਖ਼ਾਲੀ ਈ ਹੁੰਦੀ ਐ ਉਹ ਸੜਕ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਨ੍ਹੇ ਆਉਣਾ ਸੀ ਉੱਧਰ? ਅੱਗੋਂ ਫਾਟਕ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਚਿੱਟੀ ਬੱਤੀ ਲਿਸ਼ਕ ਰਹੀ ਸੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ। ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਂ, ਅੱਗੇ ਈ ਅਗੇ। ਫਾਟਕ ਵੀ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਅੱਗੋਂ ਮੇਰਾ ਰਿਕਸ਼ਾ ਡੱਕੇ-ਡੋਲੇ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ ਸੜਕ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਤੋਂ। ਪੱਥਰ ਈ ਪੱਥਰ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ।

ਉਦੋਂ ਵੀ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਪੱਥਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪਾਰਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਸੀ, ਏਥੇ। ਕਿੰਨੇ ਈ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਈ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੈਂਪਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਆਪਾਂ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਿੱਚ। ਕੰਬਲ ਅਤੇ ਰਜਾਈਆਂ ਮਿਲ ਗਈਆਂ, ਰੋਟੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪੱਕੀ-ਪਕਾਈ। ਛੋਟਾ ਈ ਸੀ ਮੈਂ ਉਦੋਂ। ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ ਐਂ ਹੁਣ। ਫੇਰ ਸਾਡਾ ਬਾਪੂ ਉਸ ਪਿੰਡ ਜਾ ਵੱਸਿਆ। ਬੜਾ ਕੰਮ ਸੀ ਉੱਥੇ। ਰੱਜ ਕੇ ਰੋਟੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਵਰ੍ਹੇ ਚੰਗੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਖੀਰ ਬਾਪੂ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਉਹਨਾਂ। ਘੁਲ-ਘੁਲ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਉਹ। ਮੈਂ ਵੀ ਮਰ ਜਾਣਾ ਸੀ ਉੱਥੇ ਈ, ਜੇ ਮੈਂ ਏਥੇ ਨਾ ਆ

ਜਾਂਦਾ। ਏਥੇ ਆ ਕੇ ਵੀ ਕਿਹੜਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਐ, ਬੰਤਿਆ? ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਜਾਊ ਸੁੱਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ? ਹੋਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਐ, ਸੁੱਖ ਭੋਗਣ ਨੂੰ? ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਹਾਲ ਰਹਿਣਾ ਐ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਪਿੰਡ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਸ਼ਹਿਰ। ਐਵੇਂ ਕਿਉਂ ਯਭਕੀਆਂ ਲੈਂਦਾ ਏਂ, ਬੰਤਿਆ? ਤੂੰ ਹੁਣ ਕਰ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦਾ ਏਂ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹੋ ਕੁਝ ਰਹਿ ਗਿਆ ਐ, ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ।

ਕੰਮ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਬੰਤਿਆ, ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ। ਪਰ ਢਿੱਡ ਭਰ ਕੇ ਰੋਟੀ ਤਾਂ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਠੀਕ ਕਿ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਹੱਡ ਵੀ ਭੰਨੀਏ ਤੇ ਫੇਰ ਵੀ ਹਉਕੇ ਭਰਦੇ ਰਹੀਏ, ਇਨਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ, ਇਹ? ਆਪਾਂ ਰਾਜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੇ, ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਮੰਗਦੇ ਆਂ। ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਏਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਕਰੀਏ, ਕਿੱਥੋਂ ਜਾਈਏ— ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈਏ, ਆਪਣੀ ਬਿਪਤਾ? ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਸਾਡੀ ਤਾਂ। ਲੈ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾ ਵੜਿਆ ਪੈਸੇ ਮਾਰ ਕੇ। ਬੁਹਾ ਖੜਕਾਇਆ ਤਾਂ ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੀ ਕਰੇ ਬੰਦਾ? ਕਿੱਥੋਂ ਜਾਵੇ? ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰੋਵੇ ਨਾ, ਮਾਂ ਵੀ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਪਿਆਉਂਦੀ ਬਾਲ ਨੂੰ। ਆਪਾਂ ਰੋਂਦੇ ਵੀ ਆਂ, ਤਦ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵਰਾਉਂਦਾ ਸਾਨੂੰ। ਸਗੋਂ ਹੱਸਦੇ ਐ ਸਾਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ। ਚੰਗਾ ਭਾਈ, ਰਾਜ਼ੀ ਰਵੋ, ਹੱਸਦੇ-ਵੱਸਦੇ ਰਵੋ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਗਰੀ ਅਬਾਦ ਰਹੇ— ਆਪੇ ਸੁਣੀ ਜਾਊ ਸਾਡੀ। ਨੀਲੀ ਛਤਰੀ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਵੇਖਦਾ ਈ ਐ ਨਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਉਹਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀਂਹਦਾ ਐ। ਉਹਦੇ ਤਾਂ ਕੰਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਦੇ ਐ। ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਐ ਉਸ ਤੋਂ? ਫੇਰ ਉਹੀ ਗੱਲ, ਬੰਤਿਆ? ਲੱਗ ਪਿਆਂ ਐਂ ਨਾ ਉਹੀ ਰੋਣਾ ਰੋਣ। ਕੱਢ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਚੋ-ਚਾਰ ਗਾਲਾਂ, ਲੈ ਨਾਂ ਰੱਬ ਦਾ, ਖਾਹ ਰੁੱਖੀ-ਮਿੱਸੀ ਤੇ ਪੀ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ।

ਪਰ ਅੱਗੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਰੁਕ ਗਿਆ— ਜਿਵੇਂ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਘਰੇ ਅੱਪੜ ਗਏ ਆਂ। ਬਾਹਰਲਾ ਬੁਹਾ ਮੈਂ ਹੋਲੀ ਜਿਹੀ ਖੜਕਾਇਆ। ਭਲੀ ਲੋਕ ਆ ਗਈ, ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਠ ਕੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੁਹੇ ਦੀਆਂ ਝੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਵੇਖਿਆ। ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਜ਼ ਵਾਂਗੂੰ ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪਹੀਆ ਚੁੱਕ ਕੇ ਥੜ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਤੇ ਆਪ ਰਿਕਸ਼ੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਹਨੇ ਹੈਂਡਲ ਫੜ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ਾ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਉਹ ਰਿਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਰੇੜ੍ਹਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਲੈ ਗਈ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਥੜ੍ਹਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੁਹਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਸੁੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ— ਪਰ ਫੁੰਮਣ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰ ਆਇਆ। ਤਾਰੇ ਰੋਟੀ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪੰਪ ਉੱਤੇ ਹੱਥ-ਮੂੰਹ ਧੋਣ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਹਵੇਲੀ ਵਰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਟੱਬਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦੋ ਜਣੇ ਤਾਂ ਜਵਾਲਾ ਫਲੋਰ-ਮਿਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਇੱਕ ਜਣਾ ਲਾਗਲੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਚਪੜਾਸੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਛੇਤੀ ਈ ਰੋਟੀ ਖਾ

ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਮੈਂ ਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਘਰ, ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਵੀ ਛੇਤੀ ਈ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੱਥ-ਮੂੰਹ ਧੋ ਕੇ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਤਾਰੇ ਦੇ ਹੱਥ ਥਾਲੀ ਫੜ ਲਈ। ਚਾਰ ਰੋਟੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਦਾਲ ਸੀ, ਮਾਂਹ ਦੀ। ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਚਾਰ ਵੀ ਪਿਆ ਸੀ, ਅੰਬ ਦਾ। ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਂਹ ਦੀ ਦਾਲ ਬੜੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਆਂ। ਉਚੇਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਮੈਂ ਕੁਝ ਘੁਟਿਆ-ਘੁਟਿਆ ਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਰ ਉਹ ਸ਼ੈਦ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲੈ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਦੀ-ਕਦੀ ਕੋਈ ਦਾਲ-ਸਬਜ਼ੀ ਵੀ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਉੱਥੋਂ—

“ਫੁੰਮਣਾ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਫਿਰੀ ਜਾਨੈਂ, ਬੈਠ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ।”

“ਇਹਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਆਂ ਸੌਣ ਲਈ, ਪਰ ਇਹ ਸੌਂਦਾ ਈ ਨਹੀਂ, ਅੱਜ।”

“ਕਿਉਂ ਓਏ, ਸੌਂਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਤੂੰ?”

“ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਬਾਤ ਸੁਣਨੀ ਐਂ।”

“ਓਏ, ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ ਐ? ਯਾਰਾਂ ਵੱਜਣ ਲੱਗੇ ਐ।”

“ਮੈਂ ਉਹ ਬਾਤ ਸੁਣਨੀ ਐਂ— ਇੱਕ ਸੀ ਰਾਜੇ ਦਾ ਬੇਟਾ...”

“ਉਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਤ ਐ, ਹੁਣ ਨੀ ਹੁੰਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਬੇਟੇ।”

“ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਬਾਪੂ?”

“ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ...ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।”

“ਹੁੰਦੇ ਐ, ਤੂੰ ਝੂਠ ਆਹਨੈਂ। ਬੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਐ— ‘ਰਾਜਾ ਬੇਟਾ’।”

“ਇਹ ਜਾਂਦੀ ਐ ਵੱਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਉੱਥੋਂ ਸਿੱਖ ਆਉਂਦੀ ਐ ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ।”

ਤਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕੀ। ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਿਸ਼ਕੀਆਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਤੇ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਿਆਂ-ਖਾਂਦਿਆਂ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਉਹਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਨੋਟ ਗਿਣਨ ਲੱਗ ਪਈ ਤੇ ਫੁੰਮਣ ਭਾਨ ਨੂੰ ਵੱਖਰਿਆਂ-ਵੱਖਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ— ਪੰਜੀਆਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਦਸੀਆਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ। ਨੋਟ ਗਿਣਦੀ ਹੋਈ ਤਾਰੇ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਚਿੱਟੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮੁਸਕਣੀ। ਮੈਂ ਦੂਸਰੀ ਰੋਟੀ ਭੰਨ ਲਈ। ਚੰਗੀਆਂ ਭਾਰੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਰੇ। ਚਾਰ ਖਾ ਕੇ ਬੰਦਾ ਰੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅਚਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਆਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਐ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੜੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਗੰਢਾ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਖਾਧਾ। ਮਹਿੰਗਾ ਈ ਬੜਾ ਹੋ ਗਿਐ। ਹੱਥ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਟਾ ਸਾਰਾ ਗੰਢਾ ਤੋੜ ਲਈਦਾ ਸੀ ਮੁੱਕੀ ਮਾਰ ਕੇ, ਰੋਟੀ ਖਾਣ

ਲੱਗਿਆਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਸੁਫਨਾ ਈ ਬਣ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ। ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਪੈਸੇ ਕਮਾਈਦੇ ਆ,
ਜੇ ਕਿਤੇ ਪਹਿਲਾ ਵਕਤ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵਾਰੇ-ਨਿਆਰੇ ਈ ਹੋ ਜਾਂਦੇ—

“ਅੱਜ ਤਾਂ ਵਾਹਵਾ ਐ...।”

“ਹਾਲੀ ਹੋਰ ਹੋਣੇ ਸੀ ਜੇ ਇੱਕ ਜਣਾ ਪੈਸੇ ਨਾ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ।”

“ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡੇ ਪੈਸੇ...?”

“ਬੱਸ ਗੱਲ ਈ ਐਸੀ-ਵੈਸੀ ਹੋ ਗਈ।

“ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਈ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਥੜਾ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਿਆਂ ਪੈਰ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਸੀ
ਤੇਰਾ।”

“ਲੈ, ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ ਇਹ।”

“ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ, ਐਨੀ ਦੇਰ ਵੀ ਤਦੇ ਈ ਲੱਗੀ ਐ।”

“ਅੱਜ ਸਾਰੇ ਈ ਮੌਜਾਂ ਕਰਦੇ ਆ ਪਏ, ਆਪਾਂ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕਰ ਲਈ।”

“ਅੱਜ ਕਾਹਦੀਆਂ ਮੌਜਾਂ ਐ, ਬਾਪੂ?”

“ਉਏ ਗਿਣੀ ਜਾ ਤੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ, ਪੈਸੇ— ਮੌਜਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ।”

“ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦੇ, ਬਾਪੂ?”

“ਨਵਾਂ ਸਾਲ, ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਈ ਹੁੰਦਾ ਐ।”

“ਕੀ ਕਰੀਦੇ ਉਦੋਂ?”

“ਮੌਜਾਂ ਕਰੀਦੀਆਂ ਨੇ, ਖਾਈ-ਪੀਈਦਾ ਐ, ਨੱਚੀ-ਕੁੱਦੀਦਾ ਐ ਉਦੋਂ, ਪੁੱਤਰਾ— ਮੁਰਗਾ—
ਮੱਛੀ ਖਾਈਦੀ ਐ ਰੱਜ ਕੇ, ਹਾਰ ਖਰੀਦੀਦਾ ਐ, ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ।”

“ਆਪਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਏਦਾਂ?”

“ਉਏ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਹੋਰ ਐ...”

“ਹੋਰ ਕਿਉਂ ਐ, ਬਾਪੂ...?”

“ਸੌਂ ਜਾ ਪੁੱਤਰ, ਰਾਤ ਬੜੀ ਹੋ ਗਈ ਐ।”

“ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਜਾ ਬੇਟਾ ਆਂ ਨਾ?”

“ਹਾਂ, ਹਾਂ... ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਾਜਾ ਬੇਟਾ ਐਂ, ਸੌਂ ਜਾ ਹੁਣ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ।”

ਉਸ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਕਿੰਨਾ ਭੋਲਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹਦਾ ਮੂੰਹ।

ਫੁੰਮਣ ਨੂੰ ਨਾ ਕਿਤੇ ਚਲਾਣੀ ਪੈ ਜਾਏ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗੱਲ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਏਗਾ, ਥਾਂ-ਥਾਂ 'ਤੇ। ਇਹ ਪੜ੍ਹ-ਲਿਖ ਕੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ
ਉੱਤੇ ਲੱਗੇਗਾ। ਮੌਜਾਂ ਕਰਿਆ ਕਰੇਗਾ ਇਹ। ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬੜੀਆਂ
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਇਆ ਕਰੇਗਾ। ਹੱਸਿਆ-ਖੇਡਿਆ ਕਰੇਗਾ, ਨੱਚਿਆ-ਕੁੱਦਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਸੇ

ਚੀਜ਼ ਦੀ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗੀ ਇਸ ਨੂੰ। ਕੋਈ ਝੋਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਇਹਨੂੰ। ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਆ ਕਰੇਗਾ, ਏਧਰ-ਉੱਧਰ। ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਕਾਰ ਗਈ ਹੋਏਗੀ ਠੀਕ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਲੈ ਜਾਏਗਾ ਇਹਨੂੰ, ਜਿੱਥੇ ਇਹਨੇ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਬੰਤਿਆ, ਉਹ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੋਏਗਾ ਭਲਾ? ਮੈਂ ਈ ਹੋਵਾਂਗਾ ਨਾ? ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਹੋਰ। ਪਰ ਹੋਰ ਕੌਣ? ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਿਉਂ ਹੋਏਗਾ, ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲਾ? ਸਭ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਜਾਇਆ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਏਗਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ੇਖਰਚਲੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਐਂ। ਇੰਜ ਵੀ ਕਦੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਐ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਜਾਣ? —

“ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹੈ?”

“ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾਂ, ਪਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਜਾਇਆ ਕਰਨ?”

“ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਬੈਠੂ?”

“ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ— ਅੱਜ ਤੋਂ ਕਈਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਕੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਭ ਲੋਕ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਈ ਜਾਇਆ ਕਰਨ, ਰਿਕਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਈ ਨਾ?”

“ਐਨੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ?”

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਰਦਾਂ...”

“ਸਿਰ-ਪੈਰ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਗੱਲ ਦਾ, ਬਹੁਤੀ ਪੀ ਗਿਆਂ, ਅੱਜ...”

“ਨਹੀਂ, ਤਾਰੇ, ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾਂ ਪਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਿਕਸ਼ਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ?”

“ਤੇ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿੱਥੋਂ?”

“ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਈ ਮਾਰੀ ਜਾਨੀਂ ਐਂ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਮਝਦੀ ਨਹੀਂ...”

“ਕੀ ਸਮਝਾਂ ਤੇਰੀ ਗੱਲ...?”

“ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਕਾਰਾਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ ਐਨੀਆਂ, ਪਰ ਇਹ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤਾਂ ਮੁੱਕ ਜਾਏ ਇੱਕ ਵਾਰੀ। ਕੱਲਾ ਬੰਦਾ ਜਦੋਂ ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਐ ਤਾਂ ਜਾਨ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਰਦੀ ਐ।”

“ਤੇ ਫੇਰ ਲੋਕ ਵੀ ਕੀ ਕਰਨ, ਜਾਣ-ਆਉਣ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ?”

“ਜਾਣ-ਆਉਣ ਜੀ ਸਦਕੇ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜਣਾ ਜੋਇਆ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਬੋਲਦ ਵਾਂਗ, ਤੇ ਦੋ ਜਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਉਹਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ।”

“ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ— ਹੀ... ਹੀ... ਹੀ।”

“ਤੂੰ ਹੱਸਦੀ ਕਿਉਂ ਐਂ, ਤਾਰੇ?”

“ਹੀ... ਹੀ... ਹੀ।”

ਐਵੇਂ ਹੱਸੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭੈੜਾ ਲੱਗਾ, ਉਸ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਸਣਾ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੀ ਹੱਸਣ ਵਾਲੀ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਬੱਸ ਹੱਸੀ ਈ ਜਾਂਦੀ ਐ।

ਚੱਲ, ਹੱਸ ਲੈਣ ਦੇ। ਹੱਸੀ ਜਾਏ, ਸਾਡਾ ਕੀ ਲੈਂਦੀ ਐ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੱਸਿਆਂ ਵੀ ਕਿੰਨ-ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐ। ਉਹ ਵੀ ਦਿਨ ਸਨ ਜਦੋਂ ਗੱਲ-ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਹੱਸ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ਲੱਗਦੀ ਵੀ ਸੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ, ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਸ ਹੱਸਣਾ ਈ ਭੁੱਲ ਗਈ ਐ, ਜਿਵੇਂ। ਉਂਜ ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ ਹੁਣ ਵੀ ਮਾੜੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਕਿਵੇਂ ਖਿੜ ਗਿਆ ਏ ਮੱਥਾ ਜਿਵੇਂ ਕੁਮਲਾਏ ਹੋਏ ਫੁੱਲ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਵੇਖਦੀ ਕਿਵੇਂ ਐ ਮੇਰੇ ਵੱਲ, ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ— ਝੱਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ। ਇੰਜ ਈ ਹੱਸਦੀ ਰਿਹਾ ਕਰ ਨਾ, ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਐ ਤੈਨੂੰ ਹੱਸਦੀ ਨੂੰ? ਵੇਖ ਬਹੁਤਾ ਨਾ ਹੱਸ, ਰੋਣਾ ਪਊਗਾ ਈ ਪਿੱਛੋਂ— ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਐ ਨਾ ਸਿਆਣੇ? ਸਾਡੇ ਸਿਆਣੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿ ਗਏ ਐ— ‘ਪਈ ਹੱਸੋ ਨਾ ਬਹੁਤਾ, ਪਿੱਛੋਂ ਰੋਣਾ ਨਾ ਪੈ ਜਾਏ ਕਿਤੇ।’ ਮੈਂ ਆਹਨਾਂ, ‘ਹੱਸਣ ਤਾਂ ਦਿਓ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੋਣ ਦੀ ਵੀ ਵੇਖੀ ਜਾਊ ਪਿੱਛੋਂ...।’

“ਲੱਤਾਂ ਤਾਂ ਦੱਬ ਜ਼ਰਾ ਆ ਕੇ।”

“ਬੱਕ ਗਿਐ...?”

“ਬੱਕਣਾ ਕੀ ਐ, ਉਂਜ ਈ ਘੁੱਟ ਦੇ ਜ਼ਰਾ।”

ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੱਬਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਉਸ ਦਾ ਪਰਛਾਂਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਦੀ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਲੈਂਦਾ, ਕਦੀ ਪਰਛਾਂਵੇਂ ਵੱਲ ਵੇਖਣ ਲੱਗਦਾ—

“ਬੱਸ ਕਰ, ਤਾਰੇ।”

“ਲੈ ਐਨਾ ਈ...?”

“ਤੂੰ ਬੱਕ ਜਾਏਂਗੀ...?”

“ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਐ, ਬੱਕਣ ਵਾਲੀ?”

“ਉਂਜ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਬੜਾ ਐ।”

“ਹੋਰ ਤੇਰੇ ਵਾਕਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ— ਕਿਵੇਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ ਲੱਤਾਂ ਤੇਰੀਆਂ।”

“ਇਹ ਭਾਵੇਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਐਂ, ਪਰ ਕੰਮ ਬੜਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਨੇ।”

“ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਖੁਰਾਕ ਵੀ ਤਾਂ ਖਾਇਆ ਕਰ। ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਈ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਐ।”

“ਖਾ ਈ ਲਈਦੀ ਐ, ਖੁਰਾਕ।”

“ਇਹਨਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ‘ਚੋਂ ਪਾਅ-ਡੇਝ ਪਾਅ ਦੇਸੀ ਘਿਓ ਤਾਂ ਲੈ ਆ ਕੱਲ੍ਹ।”

“ਮੱਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਗਈ ਤੇਰੀ ? ਪਤਾ ਈ ਕੀ ਭਾਅ ਆ ਦੇਸੀ ਘਿਓ? ਤੂੰ ਲਵਾ ਲੈ ਟੀਕੇ, ਜਿਹੜੇ ਡਾਕਟਰਨੀ ਆਂਹਦੀ ਐ, ਵਿਗੜ ਈ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਤੇਰੀ ਤਕਲੀਫ਼।”

“ਕੀ ਹੋਇਆ ਐ, ਮੈਨੂੰ? ਵੇਖੀ ਜਾਊ ਟੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਿੱਬੜ ਲੈਣ।”

“ਨਾਲੇ ਤੂੰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦੇ।”

“ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਦਿਆਂ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖਿਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਣੀ ਐ, ਤੇਰੀ।”

“ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਭੁੱਖੇ—”

“ਜਦੋਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਐਂ ਨਾ ਹੱਥ ਲਮਕਾਂਦਾ, ਕਿ ਜੋ ਕਮਾਇਆ ਸੀ ਲੱਗ ਗਿਆ ਉੱਪਰ, ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਚੱਕਾ, ਰਿਕਸ਼ੇ ਦਾ।”

“ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ, ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਣਾ।”

“ਕੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਘਸ ਚੱਲੇ— ਮਾਸਟਰਨੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾ ਲੈਂਦੀ ਐ ਟੂਸ਼ਨਾਂ। ਸੱਤੇ ਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਪਏ ਐ, ਏਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿੱਚ।”

“ਚੰਗਾ ਫੇਰ ਉਹਨੂੰ ਕਹੁ... ਸਾਡੇ ਫੁੰਮਣ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾ ਦਿਆ ਕਰੇ ਟੂਸ਼ਨ।”

“ਪੰਝੀ ਰੁਪਏ ਲੈਂਦੀ ਐ ਉਹ, ਐਵੇਂ ਬੈਠਾ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਐ।”

“ਦੇ ਦਊਂ ਮੈਂ ਪੰਝੀ ਰੁਪਏ, ਲੈਕ ਬਣਾਉਣਾ ਐ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ— ਰੋਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਰੁਪਇਆ ਦੇ ਆਇਆ ਕਰੂੰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਹੋਰ ਦੱਸ।”

“ਸੌਂ ਹੁਣ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ, ਐਵੇਂ ਬੋਲੀ ਜਾਨਾਂ ਐਂ ਅਬਾ-ਤਬਾ।”

ਉਹ ਉੱਠੀ, ਦੀਵਾ ਬੁਝਾਇਆ... ਤੇ ਜਾ ਪਈ ਦੋਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।

ਫੇਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਪਈ ਟੀਕੇ ਵੀ ਲਗਵਾਣੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਐ। ਪਿਛਲੀ ਵਾਰੀ ਜਦੋਂ ਤਾਰੋ ਗਈ ਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰਨੀ ਨੇ ਤਾਂ ਡਰਾ ਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ‘ਤੈਨੂੰ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ ਆਪਣੀ? ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਆ, ਟੀਕਿਆਂ ਲਈ, ਪਰ ਕਦੀ ਕੁਝ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਐ, ਕਦੀ ਕੁਝ। ਕਹਿੰਦੀ ਐ, ‘ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸਰਦਾ ਨਹੀਂ।’ ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾਂ, ਟੀਕਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਸਰ ਜਾਊ? ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣਨੀ ਇਹਦੀ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦਿਆਂ ਈ ਜਾਊਂ, ਟੀਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਵੱਲ। ਨਹੀਂ, ਸਵੇਰੇ ਨਹੀਂ, ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਜਦੋਂ ਆਉਂਗਾ ਨਾ, ਦੂਜੇ ਪਹਿਰ, ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਆਉਂਗਾ ਟੀਕਾ—

“ਸੌਂ ਗਈ, ਤਾਰੋ...?”

“ਨਹੀਂ...ਜਾਗਦੀ ਆਂ।”

“ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਈ ਰਹੂ, ਸਾਡਾ ਹਾਲ...?”

“ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਤਾਂ ਲਾਈ ਜਾਨਾਂ, ਪੂਰੀ...”

“ਚੰਗਾ, ਲਾਂਦਾ ਰਹੁ ਆਪਣੀ ਵਾਰ—”

ਏਨੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹਨੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਸਾ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਬਾਜ਼ੇ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਐ, ਇਹ। ਕੋਈ ਸਿਰ-ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਇਹਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਐ, ਇਹਨੂੰ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਚੰਗੀ-ਭਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ। ਹੁਣ ਵੇਖ ਨਾ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੱਢਐ? ਹਲਦੀ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ਹੋਇਆ ਪਿਐ ਇਹਦਾ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੁਣ ਤਾਂ। ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਤਾਂ ਜੁਲਾਬ ਈ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਮਗਰੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸਵਾਹ-ਖੋਹ ਖਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਐ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ। ਵੱਡੀ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਈ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਇਹਦਾ ਆਪਣਾ ਜੀਅ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ। ਮੈਂ ਕਹਿਨਾਂ, ਕੰਮ ਛੱਡ ਦੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦਾ, ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ। ਬੱਸ ਏਹੋ ਗੱਲ ਮਾੜੀ ਐ ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਹੜਾ ਆਖੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਲੜਨ ਨੂੰ ਪੈਂਦੀ ਐ ਅੱਗੋਂ—

“ਨੀ ਤਾਰੋ...!”

“... ..”

“ਸੌਂ ਗਈ ਐਂ, ਤਾਰੋ...?”

“ਹਾਹੋ... ਸੌਂ ਜਾ ਤੂੰ ਵੀ, ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਕੱਪੜਾ ਨਾ ਲਾਹ ਦੇਵੀਂ ਰਾਤੀਂ!”

“ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣ ਮੇਰੀ... ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾ ਰਹੇ ਐ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰ, ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਐ, ਅੱਜ।”

“ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਊ...”

“ਹਾਅ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਭਲਾ...?”

“ਆਪਾਂ ਕੀ ਲੈਣਾ ਐ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਤੋਂ?”

“ਕਿਉਂ, ਆਪਾਂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਲੈ ਸਕਦੇ? ਆਪਾਂ ਕੀਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਘੱਟ ਆਂ, ਕੀ ਨਹੀਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ— ਹੱਥ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਪੈਰ ਨਹੀਂ? ਆਪਣਾ ਵੀ ਓਨਾ ਈ ਐ ਨਵਾਂ ਸਾਲ, ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ।”

“ਬੱਸ ਵੀ ਕਰ ਹੁਣ ਲਚਕਰ, ਸੌਣ ਦੇ।”

“ਕਹੁ ਫੇਰ, ‘ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਮੁਬਾਰਕ’...।”

ਕੂੰਦੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਹੋ ਗਈ ਐ? ਬੋਲ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਸੌਂ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਐ। ਹਾਂ... ਸੌਂ ਗਈ ਐ। ਚੱਲ ਸੌਂ ਜਾਣ ਦੇ। ਤੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਸੌਂ ਜਾ, ਬੰਤਿਆ, ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਦੀ ਗੱਡੀ ਵੇਖਣੀ ਐ— ਕਾਲਕਾ-ਮੇਲ।

ਅੱਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ :

ਹਟਕਦਾ—ਰੋਕਦਾ, ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ, ਵਰਜਦਾ। ਭਾਨ—ਕਿਸੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਿੱਕੇ। ਮੁਸਕਣੀ—ਮੁਸਕਰਾਹਟ। ਧਰਮਾਤਮਾ—ਧਰਮ ਦਾ ਪਾਬੰਦ, ਧਰਮੀ, ਭਜਨੀਕ। ਬਿੱਟ-ਬਿੱਟ ਦੇਖਣਾ—ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਟੱਕ ਦੇਖੀ ਜਾਣਾ।

ਦੂਣੀ-ਤੀਣੀ ਦਾ ਭਾੜਾ—ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਾ ਪਹਾੜਾ। ਪਟੋਕੀ ਮਾਰਨਾ—ਪੋਲਾ ਜਿਹਾ ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ। ਖਿਲਾਰਾ—ਪਸਾਰਾ। ਅਲਜਾਮ—ਇਲਜਾਮ, ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ, ਤੋਹਮਤ ਲਾਉਣੀ। ਘੋਸਲ ਵੱਟਣੀ—ਮਚਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਟਾਲਣ ਦਾ ਭਾਵ। ਟਿੱਚਰ—ਮਖੌਲ, ਮਸ਼ਕਰੀ, ਝੇਡ। ਪੋਟਲੀ—ਗੁਥਲੀ, ਨਿੱਕੀ ਗੰਢ। ਚਵਾਨੀ—ਚੁਆਨੀ, ਪੁਰਾਤਨ ਚਹੁੰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ। ਵੇਲੇ-ਕਵੇਲੇ—ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ, ਮੌਕੇ-ਬੌਮੌਕੇ। ਦਬਾ-ਦਬ—ਫਟਾਫਟ, ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ। ਟੋਲਣ—ਲੱਭਣ। ਬਰਕਤ—ਵਾਧਾ, ਤਰੱਕੀ। ਪੁਵਾੜਾ—ਪੁਆੜਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ। ਲੱਪੜ—ਲਫੇੜਾ, ਥੱਪੜ। ਲੇਫ—ਲਿਹਾਫ, ਰਜਾਈ। ਖਹਿਬੜ—ਝਗੜਾ, ਤੂੰ-ਤੂੰ-ਮੈਂ-ਮੈਂ। ਨਿੰਮੋਬੂਣਾ—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਉਦਾਸ, ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਅਛੋਪਲੇ—ਮਲਕੜੇ, ਅਚਾਨਕ, ਦੱਬੇ ਪੈਰੀਂ। ਤਾਮਸ਼ੀ—ਕ੍ਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ, ਤੈਸ਼, ਤਲਖੀ। ਠਠੰਬਰ ਗਿਆ—ਡੋਰ-ਡੋਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਡੈਂਬਰਿਆਂ ਵਾਂਗ। ਸੰਗਲ—ਰੇਲਗੱਡੀ ਦਾ ਸਿਗਨਲ। ਚੰਗੋਰ—ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਸਰਕੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਟੋਕਰੀ। ਝੱਲ-ਵਲੱਲੀਆਂ—ਝੱਲਿਆਂ ਜਾਂ ਕਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ। ਆਲਸ—ਸੁਸਤੀ, ਅਰਾਮ-ਤਲਬੀ।

ਲੀੜੇ—ਕੱਪੜੇ। ਮਸ਼ਕਰੀ—ਮਖੌਲ, ਟਿੱਚਰ, ਠੱਠਾ। ਸੌਲਾ—ਕਣਕਵੰਨਾ ਰੰਗ। ਮੁਸ਼ੱਕਤ—ਮਿਹਨਤ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ। ਜੈਂਟਲਮੈਨ—ਸ਼ਰੀਫ, ਭਲੇਮਾਣਸ ਆਦਮੀ, ਬਾਂਕੇ, ਸ਼ੁਕੀਨ। ਕੁੰਦੀਆਂ—ਬੋਲਦੀਆਂ। ਕਰਤੂਤਾਂ—ਕੰਮ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਕੁਕਰਮ। ਤਹਿਮਤਾਂ—ਲੁੰਗੀਆਂ, ਚਾਦਰੇ, ਲੱਕ ਦੁਆਲੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ। ਓਵਰ-ਟਾਈਮ—ਵਾਧੂ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਦਾਇਗੀ। ਆਹਿਸਤਾ-ਆਹਿਸਤਾ—ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ। ਬਿਜਨਸਮੈਨ—ਵਪਾਰੀ, ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਆਦਮੀ। ਦੁਸ਼ਾਂਦਾ—ਕੁਝ ਦੇਸੀ ਦਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਕਾੜਾ। ਭੱਸ ਡਕਾਰ—ਖੱਟੇ ਡਕਾਰ। ਅਨਾਇਤ—ਇਨਾਇਤ, ਕਿਰਪਾਲਤਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਮਿਹਰ। ਮੁਸ਼ਾਇਰਾ—ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰ। ਇਜਾਜ਼ਤ—ਆਗਿਆ, ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ। ਲਦ ਗਏ—ਬੀਤ ਗਏ, ਲੰਘ ਗਏ। ਸਰਪ੍ਰਸਤ—ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਰਖਵਾਲਾ। ਚਿਰੋਕਣੇ—ਬੜੇ ਚਿਰ ਦੇ। ਮਿਹਰਬਾਨ—ਕਿਰਪਾਲੂ, ਦਿਆਲੂ, ਰਹਿਮਦਲ। ਕਲਪਣਾ—ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ। ਕਲਪਨਾ—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਜਾਂ ਖਿਆਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ। ਕੰਟਰੋਲ—ਕੰਟ੍ਰੋਲ, ਕਾਬੂ, ਵੱਸ, ਇਖਤਿਆਰ। ਬਾਜ਼ੇ—ਕਈ। ਅਹੁੜਦੀਆਂ—ਸੁੱਝਦੀਆਂ। ਫਰਨਿਸ਼—ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਕਮਰੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲੁੜੀਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਉਣਾ। ਅੱਭੜਵਾਹੇ—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉੱਠਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ। ਸਿਰ ਪਰਨੇ—ਸਿਰ ਭਾਰ। ਚਬੜ-ਚਬੜ ਕਰਨਾ—ਵਾਧੂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੋਲਣਾ। ਰੋਹਬ—ਦਾਬਾ, ਦਬਦਬਾ। ਘੁਰਕੀਆਂ—ਡਰਾਵੇ, ਧਮਕੀਆਂ, ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ। ਲੋੜ—ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ। ਯਭਕੀਆਂ—ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਸ਼ੋਖਚਿਲੀ ਵਾਲੀਆਂ—ਗੱਪਾਂ, ਗਪੜਾਂ, ਫੜ੍ਹਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ। ਲਚਕਰ—ਲੈਕਚਰ, ਭਾਸ਼ਣ, ਤਕਰੀਰ।

ਅਭਿਆਸ

(ੲ) ਨਾਵਲ ' ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ' ਦੇ 'ਦੁਪਹਿਰ' ਭਾਗ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਇੱਕ-ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਓ :

1. ਬੰਤੋ ਨੇ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਟੱਲੀ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਕੌਣ ਦੌੜ ਕੇ ਆਇਆ?
2. ਫੁੰਮਣ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ?
3. ਬੰਤੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਹੜੀ ਮਾਮੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ?
4. ਬੰਤੋ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦਾ ਚੁੱਪ-ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ ?
5. ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਬੰਤਾ ਆਪਣੀ ਬੇਬੇ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ?
6. ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵੇਖਣ ਗਏ ਬੰਤੋ ਨੇ ਖਾਣ ਲਈ ਚੁਆਨੀ ਦਾ ਕੀ ਖਰੀਦਿਆ ?
7. ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੈਚ ਖੇਡਣ ਆਈਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਕਿਸ ਨੇ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ?
8. ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸਨੇ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦਿੱਤਾ ?
9. ਬੰਤੋ ਨੇ ਕਰਜ਼ਾ ਕਿਸ ਕੰਮ ਲਈ ਲਿਆ ਸੀ ?
10. ਤਾਰੇ ਦੇ ਘਰ ਜਿਹੜਾ ਕਾਰਡ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ ?
11. ਦਿਆਲੇ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ ?
12. ਬੰਤੋ ਦੇ ਘਰ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਸਨ ?
13. ਬੰਤੋ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਵਾਈ ?

(ੳ) 'ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ' ਦੇ 'ਦੁਪਹਿਰ' ਭਾਗ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੱਸ ਕੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ—

1. "ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ ਪਊ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਨ ਖੁਣੋਂ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।"
2. "ਲੋਕ-ਰਾਜ ਦਾ ਮਤਲਬ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ-ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਐ। ਲੋਕ ਈ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਐ, ਰਾਜੇ-ਮਹਾਰਾਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"
3. "ਸਾਰੀ ਪੈਂਤੀ ਲਿਖ ਲੈਂਦੀ ਏ, ਤੇ ਨਾਲੇ ਦੂਣੀ-ਤੀਣੀ ਦਾ ਭਾੜਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੁ।"
4. "ਹੌਲੀ ਚਲਾ ਵੇ ਰਿਕਸ਼ਾ, ਬੰਤਿਆ.... ਤੈਨੂੰ ਦੀਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੁੜੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤਾਂ ਵੇਖ।"

5. “ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਲੀੜਾ ਐ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ.... ਫੇਰ ਕਰਾਇਆ ਲੱਗੂ ਆਣ-ਜਾਣ ਦਾ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਲੋੜ ਪਈ, ਕੁਝ....।”
 6. “ਕਦੋਂ ਲਿਆਏਂਗਾ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ, ਖਾਸਾ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ?”
 7. “ਉੱਜ ਦਿਆਲਿਆ, ਜੇ ਸਾਡੀਆਂ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਰੋਗ ਨਾ ਲੱਥ ਜਾਏ ਗਲੋਂ?”
 8. “ਕਿਸੇ ਚੱਜ ਦੀ ਥਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸੁਣਾਏ ਹੀਰ, ਤੁਰੇ-ਤੁਰੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਤਾਂ ਹੇਕ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।”
 9. “ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੈਲ ਕਰਾ ਦੇ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਤਰੇਈਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।”
1. ‘ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ’ ਦੇ ‘ਸ਼ਾਮ’ ਭਾਗ ’ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿਓ—
1. ਬੰਤੇ ਦੇ ਵਾਲ ਕਿਸ ਨੇ ਕਟਵਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ?
 2. ਬੰਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ‘ਗਰੀਨ ਐਵੇਨਿਊ’ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ ?
 3. ‘ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਾਲ’ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ?
 4. ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬੰਤਾ ਕਿਸ ਕੋਲੋਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ?
 5. ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਰਿਸਾਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ ਸਨ ?
 6. ਛਾਉਣੀ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਖਰਾਬ ਸਕੂਟਰ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ?
 7. ਸੁਸ਼ਮਾ ਦਾ ਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਨੱਚਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕੇ ਹੱਸਣੋਂ ਕਿਉਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ?
 8. ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਰੇ ਬੰਤੇ ਨੂੰ ਕੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ?
 9. ਬੰਤਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਘਿਓ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਤਾਰੇ ਲਈ ਕੀ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ?
2. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪਾਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਲਗ-ਪਗ 150 ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਲਿਖੋ—
- ਬੰਤਾ, ਤਾਰੇ, ਬੰਤੇ ਦੀ ਮਾਂ, ਫੁੰਮਣ, ਦਿਆਲਾ।
- ‘ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਸਾਲ’ ਨਾਵਲ ਦੇ ‘ਸ਼ਾਮ’ ਭਾਗ ’ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੱਸ ਕੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ—*
1. “ਰੋਣਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੇਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਹੱਡ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਐ ਰਾਤ ਤੀਕ, ਪਰ ਢਿੱਡ ਭਰਨ ਜੋਗੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ।”
 2. “ਸਾਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਆਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਸਮਝਦੇ ਈ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਤਾਂ ਮੁੱਛਦੇ ਐ ਸਾਡੇ ਅਰਗਿਆਂ ਨੂੰ, ਦੂਜਾ ਟਿੱਚਰਾਂ ਕਰਦੇ ਆ।”

3. “ਖੇਡਿਆ-ਮੱਲਿਆ ਕਰ ਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਂਦੀ ਈ ਨਹੀਂ।”
4. “ਪਹਿਲੇ ਭੇਜਤਾ ਥਾ, ਅਬ ਬਰਫ ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਭ ਰਾਸਤੇ ਬੰਦ। ਗਰਮੀਓਂ ਮੇਂ ਜਾਏਗਾ ਅਪਨੇ ਘਰ, ਪੈਸਾ ਲੇ ਕਰ।”
5. “ਸਾਡੇ ਕੋਲ਼ ਵਿਹਲ ਕਿੱਥੇ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ, ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਬੇਬੇ ਕੋਲ਼ੋਂ।”
6. “ਜਾਏਂਗੇ ਤੋਂ ਸਹੀ, ਪਰ ਅਭੀ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਗਾੜੀ ਛੋੜ ਆਏਗੀ ਉਨ੍ਹੋਂ।”
7. “ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ਼ ਕਾਰਾਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ ਐਨੀਆਂ, ਪਰ ਇਹ ਰਿਕਸ਼ਾ ਤਾਂ ਮੁੱਕ ਜਾਏ ਇੱਕ ਵਾਰੀ। ਕੱਲ਼ਾ ਬੰਦਾ ਜਦੋਂ ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਤਾਂ ਜਾਨ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਰਦੀ ਐ।”
8. “ਦੇ ਦਉ ਮੈਂ ਪੰਝੀ ਰੁਪਏ, ਲੈਕ ਬਣਾਉਣਾ ਐ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਰੁਪਏਆ ਦੇ ਆਇਆ ਕਰੂੰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਹੋਰ ਦੱਸ।”

— — — — —